

การแปรทางกลศาสตร์ของช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักในภาษาไทยที่พูดโดยผู้หญิงข้าม  
เพศ



วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต  
สาขาวิชาภาษาศาสตร์ ภาควิชาภาษาศาสตร์  
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย  
ปีการศึกษา 2562  
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ACOUSTIC VARIATION IN VOICE ONSET TIME OF THAI STOP CONSONANTS PRODUCED  
BY TRANS WOMEN



A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements  
for the Degree of Master of Arts in Linguistics  
Department of Linguistics  
FACULTY OF ARTS  
Chulalongkorn University  
Academic Year 2019  
Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การแปรทางกลศาสตร์ของช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของ พัญชนะกักในภาษาไทยที่พูดโดยผู้หญิงข้ามเพศ
โดย	นายพัทธนันท์ หาญชาญเวช
สาขาวิชา	ภาษาศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ดร.ศุจิณัฐ จิตวิริยนนท์

---

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของ  
การศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

.....	คณบดีคณะอักษรศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.สุรเดช โชติอุดมพันธ์)	
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์	
.....	ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริพร ภัคดีผาสุข)	
.....	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ดร.ศุจิณัฐ จิตวิริยนนท์)	
.....	กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.วิริษา โอสถานนท์)	

พัทธนันท์ หาญชาญเวช : การแปรทางกลศาสตร์ของช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกัก  
ในภาษาไทยที่พูดโดยผู้หญิงข้ามเพศ. ( ACOUSTIC VARIATION IN VOICE ONSET TIME  
OF THAI STOP CONSONANTS PRODUCED BY TRANS WOMEN) อ.ที่ปรึกษาหลัก : ดร.  
ศุภินันท์ จิตวิริยนนท์

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) วิเคราะห์ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักในภาษาไทย คือ พยัญชนะกัก  
ก้อง กักไม่ก้องไม่พ่นลม และกักไม่ก้องพ่นลมของผู้หญิงข้ามเพศและเปรียบเทียบกับผู้ชายและผู้หญิง 2) ศึกษาระดับความเป็นหญิง  
ของผู้หญิงข้ามเพศด้วยค่าดัชนีความเป็นหญิงและความสัมพันธ์ระหว่างค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องกับดัชนีความเป็นหญิง สำหรับการ  
วิเคราะห์ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง เก็บข้อมูลเสียงจากรายการคำที่ประกอบด้วยคำพูดเดี่ยวที่มีพยัญชนะกักเป็นพยัญชนะต้น จาก  
ผู้หญิงข้ามเพศ 15 คน ผู้ชาย 10 คนและผู้หญิง 10 คน ส่วนการวิเคราะห์ดัชนีความเป็นหญิง เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามมาตรฐานวัดลิ  
เคิร์ทสเกล 5 ระดับซึ่งประกอบด้วยคำถามที่สะท้อนอัตลักษณ์ทางเพศและเพศวิถีจากผู้หญิงข้ามเพศ

ผลการศึกษาทางกลศาสตร์พบว่า ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องโดยรวมของผู้หญิงข้ามเพศมีค่าระยะเวลายาวกว่าผู้ชาย  
และผู้หญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ลักษณะเด่นชัดที่สุดของการผลิตเสียงพยัญชนะกักของผู้หญิงข้ามเพศพบใน  
พยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลม ซึ่งมีรูปแบบที่แตกต่างจากผู้ชายและผู้หญิง และมีช่วงพ่นลมที่ยาวกว่าผู้ชายและผู้หญิงอย่างมีนัยสำคัญ  
ทางสถิติที่ระดับ 0.01 อีกด้วย

ผลการศึกษาเกี่ยวกับระดับความเป็นหญิงพบว่า ผู้หญิงข้ามเพศในการศึกษาคั้งนี้มีระดับความเป็นหญิงอยู่ในช่วง 2-4  
จากทั้งหมด 5 ระดับ เมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องกับค่าดัชนีความเป็นหญิงพบว่า พยัญชนะกักก้อง  
และกักไม่ก้องพ่นลมมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับค่าดัชนีความเป็นหญิงของผู้หญิงข้ามเพศ โดยมีนัยสำคัญอยู่ที่ระดับ 0.01 ในขณะที่  
ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมไม่พบความสัมพันธ์กับค่าดัชนีความเป็นหญิง นอกจากนี้ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียง  
ก้องแล้ว ยังพบว่าค่าระยะเวลาของช่วงพ่นลมของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับค่าดัชนีความเป็นหญิง  
ด้วย ข้อค้นพบเหล่านี้แสดงให้เห็นเอกลักษณ์ทางเสียงของผู้หญิงข้ามเพศที่แตกต่างจากผู้ชายและผู้หญิง และการแปรภายในกลุ่ม  
ของเสียงผู้หญิงข้ามเพศซึ่งสัมพันธ์กับตัวตนทางเพศของผู้หญิงข้ามเพศ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย  
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สาขาวิชา ภาษาศาสตร์

ลายมือชื่อนิสิต .....

ปีการศึกษา 2562

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก .....

# # 5980145722 : MAJOR LINGUISTICS

KEYWORD: voice onset time, Thai stop consonants, trans women, gender identity

Phattanan Harncharvej : ACOUSTIC VARIATION IN VOICE ONSET TIME OF THAI STOP CONSONANTS PRODUCED BY TRANS WOMEN. Advisor: Sujinat Jitwiriyant, Ph.D.

The objectives of this study are 1) to analyze the voice onset time in Thai plosive consonants, namely voiced, voiceless unaspirated and voiceless aspirated plosives, produced by trans women with comparison to those of males and females; and 2) to investigate the trans women's femininity degree by means of femininity index and the correlation between the voice onset time and the femininity index. Regarding the analysis of voice onset time, the data were collected using the word list of citation forms with the initial plosive consonants. The informants were 15 trans women, 10 men, and 10 women. Regarding the analysis of the femininity index, a five-level Likert questionnaire with questions reflecting gender identity and sexuality was employed to collect the data from the trans women.

The acoustic results reveal that the duration of overall voice onset time in trans women is longer than male and female with statistical significance at the level of 0.01. The most salient characteristic of trans women's plosive production is found in voiceless unaspirated plosives of which patterns are different from those of men and women. The trans women's aspiration portions are longer than those of men and women with statistical significance at the level of 0.01.

The results of the femininity study find that the trans women have femininity degree ranging from 2-4 as the total number of tiers are 5. The findings of the correlation between the voice onset time and the femininity index reveal that the voiced plosives and the voiceless aspirated plosives have a positive correlation with the femininity index with statistical significance at the level of 0.01 whereas the correlation is not found in the voiceless unaspirated plosives. In addition to the voice onset time, the aspiration-portion durations of voiceless aspirated plosives are also found positively correlated with the femininity index. The findings point out the characteristics of trans women's voices which are divergent from males and females' voices and within-group variation of trans women's voices related to gender identity.

Field of Study: Linguistics

Student's Signature .....

Academic Year: 2019

Advisor's Signature .....

## กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.ศุภินันท์ จิตวิริยนนท์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เป็นอย่างสูงที่ได้กรุณาเป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ขอขอบพระคุณอาจารย์สำหรับการอบรมสั่งสอน ความกรุณาช่วยเหลือ คำแนะนำ การให้คำปรึกษา ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ในวิทยานิพนธ์ ฉบับนี้ด้วยความเอาใจใส่ใจอย่างดียิ่ง ขอขอบคุณอาจารย์ที่คอยจุดประกายทางความคิด ให้กำลังใจ และสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ผู้วิจัยตลอดการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จนสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริพร ภักดีมาสุข ประธานกรรมการสอบ วิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.วิรัช โอสถานนท์ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ เป็นอย่างสูงที่ได้ให้ คำแนะนำและข้อชี้แนะต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการแก้ไขและปรับปรุงวิทยานิพนธ์จนทำให้ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ลุล่วง

ขอขอบพระคุณผู้บอกรายชื่อทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูล มีน้ำใจไม่ถือตัวและ พร้อมให้ข้อเท็จจริงเพื่อเป็นประโยชน์ในการทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้ รวมถึงคอยให้ความช่วยเหลือตลอดใน การทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้

ขอขอบคุณรัตนสุวรรณ ระวรรณและ คุณฤทัยรัตน์ คุณธนะ สำหรับกำลังใจที่มีให้เสมอมา การช่วยเหลือทุกประการในการทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้ รวมถึงมิตรภาพอันงดงามที่มอบให้

ขอขอบพระคุณ บิดาและมารดาสำหรับโอกาสในการศึกษาเล่าเรียน ตลอดจนช่วยเหลือและ ให้กำลังใจผู้วิจัยเสมอมาจนสำเร็จการศึกษา

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณตัวผู้วิจัยเอง ที่อดทนต่อสู้จนผ่านอุปสรรคต่าง ๆ จนทำให้วิทยานิพนธ์ ฉบับนี้สมบูรณ์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย  
CHULALONGKORN UNIVERSITY

พัทธนันท์ หาญชาญเวช

## สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....ค	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....ง	ง
กิตติกรรมประกาศ.....จ	จ
สารบัญ.....ฉ	ฉ
สารบัญตาราง.....ญ	ญ
สารบัญรูปภาพ.....ฎ	ฎ
บทที่ 1 บทนำ..... 1	1
1.1 ที่มาและความสำคัญ..... 1	1
1.2 วัตถุประสงค์..... 7	7
1.3 คำถามวิจัย..... 8	8
1.4 สมมติฐาน..... 8	8
1.5 ขอบเขตของการวิจัย..... 8	8
1.6 นิยามศัพท์..... 9	9
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ..... 10	10
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง..... 11	11
2.1 การศึกษาค่าทางกลศาสตร์ของเสียงผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติ..... 11	11
2.1.1 ลักษณะทางกลศาสตร์ของเสียงซ้อน (suprasegment) ของผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติ..... 12	12
2.1.2 ลักษณะทางกลศาสตร์ของเสียงเรียง (segment) ของผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติ..... 14	14
2.1.2.1 สระ (vowel)..... 14	14
2.1.2.2 พยัญชนะ (consonant)..... 15	15

2.1.2.2.1 พยัญชนะเสียดแทรก (fricative) .....	15
2.1.2.2.2 พยัญชนะกัก (plosive) .....	16
2.2 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง.....	17
2.2.1 ปัจจัยทางสัทศาสตร์ที่มีอิทธิพลต่อค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง .....	20
2.2.2 การแปรของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องตามเพศ.....	21
2.3 การศึกษาทางมนุษยวิทยาและวัฒนธรรม .....	23
2.3.1 เพศสถานะที่เบี่ยงเบนไปจากผู้ชายตามเพศวิถีปฏิบัติ .....	23
2.3.1.1 เกย์.....	24
2.3.1.2 กลุ่มคนข้ามเพศ .....	25
2.3.1.2.1 ผู้หญิงข้ามเพศ (trans woman) .....	26
2.3.2 การแสดงออกที่เบี่ยงเบนไปจากผู้ชายตามเพศวิถีปฏิบัติ.....	27
2.3.2.1 กลุ่มคนแต่งกายข้ามเพศ (transvestite หรือ cross-dresser) .....	28
2.3.2.2 แตรกควีน .....	28
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	32
3.1 การศึกษาทางกลศาสตร์ของเสียงพยัญชนะกัก .....	32
3.1.1 ผู้บอกภาษา .....	32
3.1.2 รายการคำ .....	33
3.1.3 อุปกรณ์การบันทึกเสียง .....	34
3.1.4 การบันทึกเสียง .....	34
3.1.5 การวัดและวิเคราะห์ทางกลศาสตร์.....	35
3.1.5.1 การวิเคราะห์ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง .....	35
3.1.5.2 การวิเคราะห์สัดส่วนของช่วงกักและช่วงพ่นลม .....	37
3.1.5.3 การวิเคราะห์ด้วยสถิติ.....	38
3.1.6 การสรุปและนำเสนอผลการศึกษาทางกลศาสตร์.....	38



3.2 การศึกษาองค์ประกอบของตัวตนทางเพศของผู้หญิงข้ามเพศ .....	39
3.2.1 ผู้ร่วมการวิจัย .....	39
3.2.2 แบบสอบถาม.....	39
3.2.3 การเก็บข้อมูล .....	43
3.2.3.1 การเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม .....	43
3.2.3.2 การเก็บข้อมูลโดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก.....	43
3.2.4 การวัดประเมินและวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม.....	44
3.2.4.1 การวิเคราะห์ด้วยสถิติ.....	45
3.2.5 การสรุปและนำเสนอผล.....	45
บทที่ 4 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักในภาษาไทยของผู้หญิงข้ามเพศเชิงเปรียบเทียบกับผู้ชายและผู้หญิง.....	47
4.1 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักตามเพศของผู้พูด .....	48
4.1.1 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักของผู้พูดเพศชาย .....	48
4.1.2 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักของผู้พูดเพศหญิง .....	52
4.1.3 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักของผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศ.....	56
4.2 ค่าเฉลี่ยของช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักเชิงเปรียบเทียบระหว่างผู้หญิงข้ามเพศกับผู้ชายและผู้หญิง.....	62
4.2.1 ภาพรวมค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักเชิงเปรียบเทียบระหว่างผู้หญิงข้ามเพศกับผู้ชายและผู้หญิง .....	65
4.2.2 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้องเชิงเปรียบเทียบระหว่างผู้หญิงข้ามเพศกับผู้ชายและผู้หญิง .....	66
4.2.3 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมเชิงเปรียบเทียบระหว่างผู้หญิงข้ามเพศกับผู้ชายและผู้หญิง.....	66
4.2.4 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมเชิงเปรียบเทียบระหว่างผู้หญิงข้ามเพศกับผู้ชายและผู้หญิง.....	67

4.3 รูปแบบช่วงพ่นลมของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมเชิงเปรียบเทียบระหว่างผู้หญิงข้ามเพศกับผู้ชายและผู้หญิง.....	69
4.3.1 ช่วงพ่นลมในเสียงพยัญชนะ /p <sup>h</sup> /.....	70
4.3.2 ช่วงพ่นลมในเสียงพยัญชนะ /t <sup>h</sup> /.....	72
4.3.3 ช่วงพ่นลมในเสียงพยัญชนะ /k <sup>h</sup> /.....	73
บทที่ 5 ความสัมพันธ์ของระดับความเป็นหญิงของผู้หญิงข้ามเพศกับค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกัก.....	78
5.1 ระดับความเป็นหญิงของผู้หญิงข้ามเพศ.....	78
5.2 ความสัมพันธ์ระหว่างค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องและค่าดัชนีความเป็นหญิง.....	87
5.2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้องกับค่าดัชนีความเป็นหญิง.....	88
5.2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมกับค่าดัชนีความเป็นหญิง.....	88
5.2.3 ความสัมพันธ์ระหว่างค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมกับค่าดัชนีความเป็นหญิง.....	89
5.2.4 ความสัมพันธ์ระหว่างช่วงพ่นลมของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมกับค่าดัชนีความเป็นหญิง.....	90
บทที่ 6 สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	98
6.1 สรุปผล.....	98
6.2 อภิปรายผล.....	102
6.3 ข้อเสนอแนะ.....	106
บรรณานุกรม.....	113
ประวัติผู้เขียน.....	122

## สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 2.1	พยัญชนะกักในภาษาไทยแบ่งตามลักษณะการออกเสียงและฐานกรณ์ .....	19
ตารางที่ 2.2	ค่าเฉลี่ยช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของภาษาไทย ในพยัญชนะกักก้อง พยัญชนะกักไม่ก้อง ไม่พ่นลม และพยัญชนะกักไม่ก้อง พ่นลมจากการศึกษาในอดีต.....	20
ตารางที่ 2.3	การศึกษาทางกลศาสตร์ต่าง ๆ ของเสียงกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ .....	30
ตารางที่ 3.1	รายการคำ.....	33
ตารางที่ 4.1	ค่าเฉลี่ย (mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักในภาษาไทย .....	64
ตารางที่ 4.2	ค่าสถิติจากการทดสอบ ANOVA ของพยัญชนะกักในภาษาไทยที่พูดโดยผู้พูดทั้งสามเพศ .....	65
ตารางที่ 4.3	ค่าสถิติจากการทดสอบ ANOVA ของพยัญชนะกักก้องในภาษาไทยที่พูดโดยผู้พูดทั้งสามเพศ .....	66
ตารางที่ 4.4	ค่าสถิติจากการทดสอบ ANOVA ของพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมในภาษาไทยที่พูดโดยผู้พูดทั้งสามเพศ.....	67
ตารางที่ 4.5	ค่าสถิติจากการทดสอบ ANOVA ของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมในภาษาไทยที่พูดโดยผู้พูดทั้งสามเพศ .....	68
ตารางที่ 4.6	ค่าสถิติจากการทดสอบ ANOVA ของช่วงพ่นลมในเสียงพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม /p <sup>h</sup> / ที่พูดโดยผู้พูดทั้งสามเพศ.....	71
ตารางที่ 4.7	ค่าสถิติจากการทดสอบ ANOVA ของช่วงพ่นลมในเสียงพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม /t <sup>h</sup> / ที่พูดโดยผู้พูดทั้งสามเพศ.....	72
ตารางที่ 4.8	ค่าสถิติจากการทดสอบ ANOVA ของช่วงพ่นลมในเสียงพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม /k <sup>h</sup> / ที่พูดโดยผู้พูดทั้งสามเพศ.....	75
ตารางที่ 4.9	ค่าสถิติจากการทดสอบ ANOVA ของช่วงพ่นลมในเสียงพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมที่พูดโดยผู้พูดทั้งสามเพศ.....	76

ตารางที่ 5.1 ค่าดัชนีความเป็นหญิงของผู้เข้าร่วมการวิจัยในกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศ.....80

ตารางที่ 5.2 ตารางค่าเฉลี่ยคะแนนจากคำถามเกี่ยวกับการตระหนักรู้การใช้ภาษาที่ปรับเปลี่ยนไป  
ของผู้ร่วมการวิจัยในกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศ.....81

ตารางที่ 5.3 ข้อมูลเชิงคุณภาพของผู้เข้าร่วมวิจัยที่เป็นผู้หญิงข้ามเพศ.....83

ตารางที่ 5.4 สรุปผลการศึกษาค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกัก.....95

ตารางที่ 5.5 สรุปผลการศึกษาระยะเวลาในพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม.....96

ตารางที่ 5.6 สรุปผลการศึกษาค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักกับค่าดัชนีความเป็นหญิง.....96

ตารางที่ 5.7 สรุปผลการศึกษาระยะเวลากับค่าดัชนีความเป็นหญิง.....97



## สารบัญรูปภาพ

หน้า

ภาพที่ 2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างจุดเริ่มต้นการสั่นของเส้นเสียงและจุดเริ่มต้นการระบายลม.....	18
ภาพที่ 3.1 แผนภาพคลื่นเสียงเพื่อแสดงการวัดค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้อง /b/ ในคำว่า “บีบ” .....	35
ภาพที่ 3.2 แผนภาพคลื่นเสียงเพื่อแสดงการวัดค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของเสียงพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลม /p/ ในคำว่า “ปู” .....	36
ภาพที่ 3.3 แผนภาพคลื่นเสียงเพื่อแสดงการวัดค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของเสียงพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม /p <sup>h</sup> / ในคำว่า “พี” .....	36
ภาพที่ 3.4 ตัวอย่างการวัดช่วงพ่นลมของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม /p <sup>h</sup> / ในคำว่า “พี” .....	38
ภาพที่ 4.1 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักที่ออกเสียงโดยผู้พูดเพศชายคนที่ 1–5 .....	50
ภาพที่ 4.2 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักที่ออกเสียงโดยผู้พูดเพศชายคนที่ 6–10 .....	51
ภาพที่ 4.3 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องเฉลี่ยของพยัญชนะกักที่ออกเสียงโดยผู้พูดเพศชาย .....	52
ภาพที่ 4.4 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักที่ออกเสียงโดยผู้พูดเพศหญิงคนที่ 1–5 .....	54
ภาพที่ 4.5 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักที่ออกเสียงโดยผู้พูดเพศหญิงคนที่ 6–10 .....	55
ภาพที่ 4.6 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องเฉลี่ยของพยัญชนะกักที่ออกเสียงโดยผู้พูดเพศหญิง .....	56
ภาพที่ 4.7 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักที่ออกเสียงโดยผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศคนที่ 1–7 .....	59
ภาพที่ 4.8 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักที่ออกเสียงโดยผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศคนที่ 8–15 .....	61
ภาพที่ 4.9 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องเฉลี่ยของพยัญชนะกักที่ออกเสียงโดยผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศ.....	62
ภาพที่ 4.10 แผนภูมิแท่งแสดงค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้องในผู้พูดทั้ง 3 เพศ .....	63
ภาพที่ 4.11 แผนภูมิแท่งแสดงค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมในผู้พูดทั้ง 3 เพศ .....	63

ภาพที่ 4.12 แผนภูมิแท่งแสดงค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมในผู้พูดทั้ง 3 เพศ.....	64
ภาพที่ 4.13 แผ่นภาพคลื่นเสียงแสดงความแตกต่างระหว่างผู้บอกภาษาทั้ง 3 กลุ่ม ของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมในคำว่า “คา” /k <sup>h</sup> a:/ .....	68
ภาพที่ 4.14 แผนภาพกระจายแสดงช่วงพ่นลมของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม /p <sup>h</sup> / /t <sup>h</sup> / /k <sup>h</sup> / ตามลำดับในผู้พูดทั้งสามเพศ .....	69
ภาพที่ 4.15 สัดส่วนของช่วงกักต่อช่วงพ่นลมในเสียงพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม /p <sup>h</sup> /.....	71
ภาพที่ 4.16 สัดส่วนของช่วงกักต่อช่วงพ่นลมในเสียงพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม /t <sup>h</sup> /.....	72
ภาพที่ 4.17 สัดส่วนของช่วงกักต่อช่วงพ่นลมในเสียงพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม /k <sup>h</sup> / .....	73
ภาพที่ 4.18 สัดส่วนของช่วงกักต่อช่วงพ่นลมในเสียงพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม .....	76
ภาพที่ 5.1 แผนภาพการกระจายแสดงความสัมพันธ์ของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกัก ก้องและค่าดัชนีความเป็นหญิง.....	88
ภาพที่ 5.2 แผนภาพการกระจายแสดงความสัมพันธ์ของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ ก้องไม่พ่นลมและค่าดัชนีความเป็นหญิง .....	89
ภาพที่ 5.3 แผนภาพการกระจายแสดงความสัมพันธ์ของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ ก้องพ่นลมและค่าดัชนีความเป็นหญิง .....	90
ภาพที่ 5.4 แผนภูมิแท่งแสดงความสัมพันธ์ระหว่างค่าดัชนีความเป็นหญิงกับสัดส่วนของช่วงพ่นลม .....	91
ภาพที่ 5.5 แผนภาพการกระจายแสดงความสัมพันธ์ระหว่างสัดส่วนของช่วงพ่นลมต่อส่วนสัดส่วนของ ช่วงกักและค่าดัชนีความเป็นหญิง .....	92
ภาพที่ 5.6 แผนภาพการกระจายค่าระยะเวลาพ่นลมของผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศ 15 คน .....	93
ภาพที่ 5.7 แผนภาพการกระจายแสดงความสัมพันธ์ระหว่างค่าระยะเวลาพ่นลมและค่าดัชนีความ เป็นหญิง .....	94
ภาพที่ 6.1 กลุ่มพยัญชนะกักในระบบเสียงภาษาไทย .....	103

## บทที่ 1

### บทนำ

#### 1.1 ที่มาและความสำคัญ

ในยุคที่กลุ่มผู้มีความหลากหลายทางเพศหรือที่เรียกกันว่ากลุ่ม LGBTIQ ซึ่งประกอบไปด้วย เลสเบียน (lesbian) เกย์ (gay) คนรักสองเพศ (bisexual) คนข้ามเพศ (transgender) คนเพศกำกวม (intersexual) และควีเรียร์ (queer) กลายเป็นส่วนหนึ่งของสังคม เพศในปัจจุบันจึงไม่ได้ถูกจำกัด เพียงแค่ชายและหญิงอีกต่อไป ความหลากหลายทางเพศเป็นประเด็นที่ได้รับความสนใจในหลาย แง่มุม ทั้งสถานะในสังคม สิทธิและเสรีภาพในการแสดงออกตัวตนในเรื่องของเพศต่อสังคม วิถีชีวิต ของกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศก่อให้เกิดวัฒนธรรมย่อยในกลุ่มบุคคลที่มีเพศสภาวะ (gender) โกล้เคียงกัน การเปลี่ยนแปลงทางเพศสภาวะส่งผลให้มีวิถีความเป็นอยู่ที่เปลี่ยนไป เช่นการ เปลี่ยนการใช้ชีวิตแบบผู้ชายไปเป็นการใช้ชีวิตแบบผู้หญิงของผู้หญิงข้ามเพศ (trans women) หรือ การสร้างภาพลักษณ์ที่มีความหนักแน่นแบบผู้ชายของผู้ชายข้ามเพศ (trans men) เป็นต้น ในบริบท ของสังคมไทย ผู้หญิงข้ามเพศซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศได้รับความ สนใจจากทั้งคนในสังคมและนักวิชาการในหลายศาสตร์

“ผู้หญิงข้ามเพศ” ตามที่ นฤพนธ์ ด้วงวิเศษ (2558ก) เสนอไว้หมายถึง “หญิงในร่างชาย” กลุ่มบุคคลที่สังคม มีลักษณะของความเป็นหญิงเจือปนอยู่ ทำให้มีทั้งคุณลักษณะของความเป็นชาย และหญิงดำรงอยู่ ในขณะที่เดียวกันก็อยู่ในสภาวะที่ไม่ใช่ทั้งชายและหญิงเพราะสรีระร่างกายยังคงมี ความเป็นชายเจือปน แต่กริยาท่าทางหรือแม้กระทั่งความคิดนั้นมีความละม้ายหญิง สังคมไทยมัก เรียกผู้หญิงข้ามเพศว่า “สาวประเภทสอง” หรือ “กะเทย” ซึ่งที่จริงแล้วความหมายดั้งเดิมของคำว่า กะเทยหมายรวมถึงทั้งชายที่จิตใจเป็นหญิง และหญิงที่มีจิตใจเป็นชาย แต่เนื่องด้วยในสังคมไทย เรา สามารถพบเห็นคุณลักษณะแบบแรกมากกว่า คำว่ากะเทยจึงกลายเป็นศัพท์บัญญัติที่ใช้หมายถึง ผู้หญิงข้ามเพศหรือชายที่มีจิตใจเป็นหญิงในสังคมไทย (นฤพนธ์ ด้วงวิเศษ, 2558ก, 2558ข) อย่างไรก็ตาม คำว่า “กะเทย” ส่วนใหญ่ถูกนำมาใช้ในความหมายที่มีนัยเชิงลบและกระทบความรู้สึกของผู้ที่ ถูกกล่าวถึงค่อนข้างมาก ผู้วิจัยจึงเลือกใช้คำว่า “ผู้หญิงข้ามเพศ” ในการศึกษาครั้งนี้ คำนิยามของความ เป็นผู้หญิงข้ามเพศที่ผู้วิจัยนำมาใช้สังเคราะห์จากการศึกษาในอดีต (Aizura, 2010; Jackson, 1997;

Morris, 1994; นฤพนธ์ ด้วงวิเศษ, 2558ก) ว่าเป็นผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติ (non-normative male) กล่าวคือมีเพศกำเนิดเป็นชายแต่มีพฤติกรรมและความคิดที่แตกต่างไปจากผู้ชายตามที่สังคมคาดหวัง เช่น การมีรสนิยมทางเพศแบบ “ความรักต่างเพศ” และภาพลักษณ์ที่บ่งบอกถึงความเป็นชาย เช่น ทหาร นักรบ นักมวย ที่จะต้องแสดงความเข้มแข็ง ความอดทน ความเป็นผู้นำที่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของบิดาและสามี นอกจากนี้ผู้หญิงข้ามเพศนี้ยังแสดงภาวะของความไม่พอใจกับเพศเนื่องมาจากเพศสภาวะไม่ตรงกับเพศสรีระ (gender dysphoria) ซึ่งเป็นเงื่อนไขที่นำไปสู่กระบวนการข้ามเพศ (transition) ประกอบไปด้วย 1) การรับฮอร์โมนเพศหญิงเพื่อเปลี่ยนแปลงตนเอง 2) การเปลี่ยนรูปลักษณ์ภายนอก เช่น การแต่งกายแบบผู้หญิง การไว้ผมยาวให้คล้ายผู้หญิง การแต่งหน้าให้ละม้ายผู้หญิง และ 3) การใช้ชีวิตประจำวันแบบผู้หญิง ซึ่งผู้วิจัยใช้มุมมองแบบเพศสภาพในการตัดสินความเป็นผู้หญิงข้ามเพศมากกว่ามุมมองทางเพศสรีระที่มีเงื่อนไขของการผ่าตัดแปลงเพศ (sexual reassignment) ถึงกระนั้นการข้ามเพศก็ไม่ใช่กระบวนการอย่างสมบูรณ์ที่สามารถเปลี่ยนแปลงเพศได้อย่างครบถ้วน (Bockting, 2015) ประกอบกับสถานะที่ถูกมองว่าแตกต่างและการได้รับโอกาสที่น้อยกว่ากลุ่มคนที่มีเพศสภาวะตรงกับเพศกำเนิด จึงทำให้ผู้หญิงข้ามเพศส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะสร้างอัตลักษณ์ที่หลากหลายทางตัวตนขึ้น เช่น การแสดงออก การซ่อนเร้น การตอบโต้ ต่อสังคมเพื่อให้ได้รับความสนใจและเรียกร้องความมีตัวตนจากสังคมนอกจากผู้ชายและผู้หญิง (เปรมปรีดา ปราโมช ณ อยุธยา, 2546; มนตรา พงษ์นิล, 2548) ซึ่งหนึ่งในนั้นก็คือการใช้ภาษา

นักภาษาศาสตร์ศึกษาภาษาของกลุ่มผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศในหลายแง่มุมทั้งการใช้คำ เสียง สำเนียงหรือโครงสร้างทางไวยากรณ์ (Saisuwan, 2016; Zimman, 2017a; Zwicky, 1997) รวมถึงศึกษาภาษาของกลุ่มผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศที่สัมพันธ์กับอัตลักษณ์ทางเพศ (sexual identity) และเพศวิถี (sexuality) (Leap, 1995; Murray, 1999) อย่างไรก็ตาม จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า ในภาษาไทยการศึกษาเสียงของผู้พูดที่มีความหลากหลายทางเพศมีน้อยมาก อาทิ การศึกษาการใช้เสียง การใช้คำ และสำนวนของกลุ่มผู้พูดที่เป็นเกย์ (ยุทธนา นันทิวธวิภา, 2547) การศึกษาการใช้ภาษาเพื่อการแสดงตัวตนของกลุ่มผู้ชายไทยที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีด้วยการศึกษาการเพิ่มความยาวสระและคำอ้างอิงตัวตน (Saisuwan, 2016) จากการทบทวนวรรณกรรมชี้ให้เห็นว่า การศึกษาทางกลศาสตร์ของกลุ่มผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศในภาษาไทยยังมีไม่มากนัก ซึ่งผู้วิจัยมีข้อสันนิษฐานว่า เป็นเพราะความซับซ้อนทางอัตลักษณ์ของกลุ่มผู้ที่มีความหลากหลายทาง



เพศ และการศึกษาที่ค่อนข้างเป็นการบูรณาการระหว่างศาสตร์ทางกลศาสตร์และมานุษยวิทยา ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีองค์ความรู้พื้นฐานหลายประการ การศึกษาที่ผ่านมาจึงอาจจะเป็นการศึกษาค่าทางกลศาสตร์ของผู้ชายและผู้หญิงในภาษาไทยเป็นหลัก ส่วนการศึกษาทางกลศาสตร์ของกลุ่มผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศก็มีอยู่ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาที่เน้นประเด็นปัญหาที่กว้างกว่าการศึกษาเชิงลึกของกลุ่มคนดังกล่าว

ในบรรดาสมาชิกของกลุ่มผู้มีความหลากหลายทางเพศ สังคมไทยคุ้นชินกับผู้หญิงข้ามเพศค่อนข้างมาก (Jackson, 1997; กัมปนาท เบ็ญจนาวิ, 2560; เปรมปรีดา ปราโมช ณ อยุธยา, 2546; มนตรา พงษ์นิล, 2548) อย่างไรก็ตาม แทบไม่มีการศึกษาทางกลศาสตร์ของเสียงผู้หญิงข้ามเพศในภาษาไทย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการศึกษาในอดีตสนใจเกี่ยวกับการใช้ภาษาของผู้หญิงข้ามเพศในเชิงคำศัพท์มากกว่าลักษณะทางภาษาอย่างอื่น

การศึกษาทางกลศาสตร์ของกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศส่วนใหญ่ในอดีตศึกษากรณีของผู้พูดภาษาอังกฤษ โดยศึกษาทั้งผู้บอกภาษาที่เป็นผู้หญิงข้ามเพศ และผู้ชายข้ามเพศซึ่งมีคุณลักษณะตรงข้ามกับผู้หญิงข้ามเพศ กล่าวคือมีเพศกำเนิดเป็นหญิง มีสรีระทางร่างกายเป็นหญิง แต่มีคุณลักษณะของความเป็นชายเจือปนอยู่ กล่าวได้ว่าเป็น “ชายในร่างหญิง” การศึกษาทางกลศาสตร์ของผู้หญิงข้ามเพศที่ผ่านมาส่วนใหญ่เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาการรับรู้ (perception) โดยมีวัตถุประสงค์หลักสองประการคือ 1) เพื่อประยุกต์ใช้ในเชิงการบำบัดเสียง (voice therapy) ของผู้หญิงข้ามเพศให้มีความเป็นหญิงมากยิ่งขึ้น และ 2) เพื่อใช้ในการตัดสินเสียงว่ามีความเป็นสำเนียงเกย์หรือไม่ (gay-sounding) จากการรับรู้ของผู้เข้าร่วมการทดลอง (Avery & Liss, 1996; Kachel, Simpson, & Steffens, 2018) อย่างไรก็ตาม ในงานวิจัยนี้ ประเด็นที่ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาคือค่าทางกลศาสตร์ของเสียงพูดที่ผลิตโดยผู้หญิงข้ามเพศ เพื่อวิเคราะห์สัทลักษณะเฉพาะทางเสียงของกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศ มิใช่เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาการรับรู้

องค์ประกอบของเสียงผู้หญิงข้ามเพศมีการศึกษาในหลายแง่มุม เช่นในกรณีของภาษาอังกฤษมีการศึกษาระดับเสียงและทำนองเสียง (pitch and intonation) สระ (vowel) ลักษณะน้ำเสียง (phonation) และพยัญชนะบางเสียง เช่น พยัญชนะเสียดแทรก (fricative) และพยัญชนะกัก (plosive) การศึกษาที่ผ่านมาส่วนใหญ่พบว่า ลักษณะทางกลศาสตร์ของเสียงผู้หญิงข้ามเพศมีความใกล้เคียงกับลักษณะทางกลศาสตร์ของเสียงผู้หญิง (Günzburger, 1995; King, Brown, &

McCrea, 2012; Mount & Salmon, 1988) อย่างไรก็ตาม มีบางการศึกษาที่ผลการศึกษาไม่สอดคล้องเช่นกัน โดยพบว่า ลักษณะทางกลศาสตร์ศาสตร์ของผู้หญิงข้ามเพศนั้นไม่แตกต่างจากผู้ชาย (Bralley, Bull, Gore, & Edgerton, 1978) นอกจากนี้การศึกษากลุ่มที่อ้างว่าตนเป็นเกย์ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษากลุ่มคนรักร่วมเพศ (homosexual) ก็พบว่าค่าทางกลศาสตร์ศาสตร์ของเสียงเกย์ไม่ได้ใกล้เคียงกับผู้หญิง (Lerman & Damsté, 1969; Rogers & Smyth, 2003) จะเห็นได้ว่า คำถามที่ว่าเสียงของกลุ่มผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติมีลักษณะเป็นอย่างไรนั้น ยังไม่สามารถสรุปได้แน่ชัด และเป็นประเด็นปัญหาที่ต้องการศึกษาวิจัยเพิ่มเติมในภาษาต่าง ๆ อีกมาก

วรรณกรรมในอดีตที่ศึกษาเสียงของผู้หญิงข้ามเพศเชิงกลศาสตร์ศาสตร์ส่วนใหญ่เน้นศึกษา ด้านสัทสัมพันธ์ (prosody) และสระเป็นหลัก (Avery & Liss, 1996; King et al., 2012) ส่วน การศึกษาพยัญชนะพบเพียงการศึกษาพยัญชนะเสียดแทรกในภาษาอังกฤษ (Günzburger, 1995; Mount & Salmon, 1988) จากการศึกษาในอดีตที่มีการวิเคราะห์เสียงพยัญชนะของผู้หญิงข้ามเพศ ไม่มากนัก ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการออกเสียงพยัญชนะของผู้หญิงข้ามเพศที่พูดภาษาไทยด้วยวิธี ทางกลศาสตร์ศาสตร์ซึ่งยังไม่มีการศึกษามาก่อน ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาการแปรของเสียงพยัญชนะกัก (plosive) ด้วยการวิเคราะห์ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง (voice onset time) ซึ่งเป็นรูปแบบค่า ระยะเวลาระหว่างการเปิดของฐานกรณ์กับการเริ่มต้นสั้นของเส้นเสียงซึ่งสามารถใช้จำแนกพยัญชนะ กักตามความก้อง (voicing) และการพ่นลม (aspiration) ได้ นอกจากการจำแนกพยัญชนะกักแล้ว การศึกษาช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องยังสามารถแสดงระดับการแปรของเสียงพยัญชนะกักในเชิงปริมาณ การศึกษาที่ผ่านมาพบว่า ช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักในภาษาต่าง ๆ แปรตามตัวแปรทาง สังคมบางประการ หนึ่งในตัวแปรสำคัญคือเพศ โดยพบว่าผู้พูดเพศชายและหญิงจะมีรูปแบบของ ช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องที่แตกต่างกัน กล่าวคือผู้พูดหญิงมีพิสัยของค่าระยะเวลาช่วงเริ่มเสียงก้องอยู่คน ละช่วงกับเพศชาย (Helgason & Ringen, 2008; Li, 2013; Oh, 2011; Pépiot, 2012; Swartz, 1992; Whiteside, Henry, & Dobbin, 2004) อย่างไรก็ตามในแต่ละภาษา ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง ของผู้พูดเพศชายและผู้พูดเพศหญิงกลับไม่ได้มีทิศทางหรือรูปแบบความสัมพันธ์ที่เหมือนกันในทุก ภาษา ตัวอย่างเช่นในกรณีของภาษาอังกฤษพบว่า ผู้พูดเพศหญิงมีการผลิตค่าระยะเวลาของค่า ช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องในพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมและพยัญชนะกักก้องพ่นลมที่มากกว่าผู้พูดเพศ ชาย (Helgason & Ringen, 2008; Swartz, 1992) ซึ่งตรงกันข้ามกับผู้พูดเพศหญิงในภาษาเกาหลีที่ พบว่ามีการผลิตค่าระยะเวลาที่น้อยกว่าผู้พูดเพศชายในพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมทั้งที่เป็น

พยัญชนะฟอร์ทิส (fortis) และเลนนิส (lenis) (Oh, 2011) ซึ่งความแตกต่างเฉพาะภาษานี้ชี้ให้เห็นว่า สรีระทางร่างกายที่แตกต่างระหว่างเพศชายและเพศหญิงไม่ใช่ตัวแปรเพียงหนึ่งเดียวที่กำหนดค่า ช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง ผู้วิจัยมีข้อสันนิษฐานว่านอกจากตัวแปรภายในเรื่องระบบเสียงในภาษาแล้ว ตัวแปรภายนอกทางสังคมที่หล่อหลอมบุคคลให้มีความแตกต่างทางอัตลักษณ์และเพศวิถีซึ่งเป็น องค์ประกอบของเพศสถานะสามารถกำหนดค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องได้เช่นกัน ประกอบกับ สถานการณ์ปัจจุบันที่เรื่องเพศเปิดกว้างมากยิ่งขึ้นส่งผลให้ตัวแปรทางเพศสถานะไม่ได้มีเพียงแคชาย และหญิงอีกต่อไป ดังนั้นการศึกษาโดยใช้ตัวแปรทางเพศที่หลากหลายมากขึ้น จะช่วยให้เข้าใจการ แปรทางกลศาสตร์ซึ่งมีผลจากตัวแปรทางเพศได้กว้างมากกว่าองค์ความรู้ในปัจจุบัน โดยเฉพาะ อย่างยิ่งกลุ่มที่พบได้ทั่วไปอย่างผู้หญิงข้ามเพศ อย่างไรก็ตาม การศึกษาที่ผ่านมาศึกษาตัวแปรทาง สังคมที่เป็นเพศชายและเพศหญิงเท่านั้น ยังไม่มีการศึกษาการแปรของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของ ผู้หญิงข้ามเพศ นอกจากนี้หลังจากผู้วิจัยได้ทำการศึกษาสำรวจเกี่ยวกับเสียงของผู้หญิงข้ามเพศพบว่า ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของผู้หญิงข้ามเพศเมื่อเทียบกับผู้ชายและผู้หญิงมีลักษณะที่แตกต่างออกไป คือมีค่าระยะเวลาที่มากกว่าและสังเกตได้ว่าผู้หญิงข้ามเพศมีการพ่นลมในพยัญชนะบางกลุ่มมากกว่า จึงนำไปสู่ข้อสันนิษฐานว่า ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องสามารถสะท้อนการแปรของเสียงตามอัตลักษณ์ ทางเพศได้ กล่าวคือถึงแม้ว่าค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องจะมีการแปรตามสรีระที่แตกต่างกันระหว่างเพศ ชายและเพศหญิงซึ่งเป็นผลโดยตรงจากปัจจัยทางกายภาพของเพศที่ต่างกัน แต่ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียง ก้องอาจเป็นหนึ่งในค่าที่สามารถแสดงตัวตนของผู้พูด หรือเป็นหนึ่งในค่าทางกลศาสตร์ที่สามารถ สะท้อนตัวตนของผู้พูดได้ โดยเฉพาะเรื่องเพศที่เป็นหนึ่งในตัวแปรทางสังคมที่ส่งผลต่อการแปรเสียง ในระดับต่าง ๆ ทางสัทศาสตร์

การศึกษาในอดีตพิสูจน์ทราบการแปรของเสียงพยัญชนะที่สะท้อนการแสดงตัวตนของผู้พูด เช่น การศึกษาของ Podesva, Roberts, and Campbell-Kibler (2001) พบว่า ผู้พูดที่อ้างตนว่าเป็น เกย์แบบเปิดเผยมีการระบายลม (release) ในพยัญชนะกักตำแหน่งท้ายพยางค์มากกว่าผู้ชาย เพื่อ สร้างตัวตนว่าเป็นผู้มีความรู้ การศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ (Bucholtz, 1996) ซึ่งศึกษา กลุ่มเด็กผู้หญิงในสังคมโรงเรียนที่มีความสนใจเกี่ยวกับการศึกษา (Geek girl) มากกว่ากลุ่มอื่นพบว่า กลุ่ม Geek girl มีการระบายลมในตำแหน่งท้ายพยางค์ที่มีค่าระยะเวลามากกว่าเพื่อสร้างตัวตนของ กลุ่ม แม้ข้อค้นพบเหล่านี้จะไม่ใช้การศึกษาช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องโดยตรง แต่ก็สะท้อนการแสดงตัวตน ผ่านการผลิตเสียงพยัญชนะที่มีลักษณะเฉพาะในระดับสัทศาสตร์ อย่างไรก็ตาม การศึกษาการระบาย

ลมของพยัญชนะกักตำแหน่งท้ายพยางค์นั้นไม่เหมาะกับการศึกษาในระบบเสียงภาษาไทยเนื่องจากเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยเป็นพยัญชนะไม่ระบายลม (unrelease) ทั้งหมด (Abramson, 1972; Kalaya & Abramson, 1999; Tsukada & Roengpitya, 2008) สำหรับกรณีของการแปรเสียงพยัญชนะในภาษาไทย ผู้วิจัยเห็นว่าพยัญชนะกักต้นพยางค์น่าสนใจ เนื่องจากมีเปรียบเทียบ 3 รูปแบบ คือพยัญชนะกักก้อง (voiced) พยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลม (voiceless unaspirated) และพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม (voiceless aspirated) เสียงพยัญชนะกักที่เปรียบเทียบตามความก้องและการพ่นลมดังกล่าวสามารถวิเคราะห์เชิงปริมาณได้ด้วยค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องซึ่งได้รับการพิสูจน์ทราบว่ามีแปรตามเพศ จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักในภาษาไทยที่พูดโดยผู้หญิงข้ามเพศ นอกจากตัวแปรทางภาษาแล้ว จากการทบทวนวรรณกรรมผู้วิจัยพบว่าอีกประเด็นหนึ่งที่ควรค่าต่อการวิจัยทางกลศาสตร์ของผู้หญิงข้ามเพศคือการออกแบบระเบียบวิธีวิจัยเพื่อศึกษากลุ่มผู้หญิงข้ามเพศที่มีความซับซ้อนและมีหลายมิติ

เนื่องจากการศึกษาในอดีตที่ผ่านมายังไม่สามารถระบุค่าบ่งชี้ทางกลศาสตร์ หรือสัทลักษณะของเสียงผู้หญิงข้ามเพศได้อย่างแน่ชัด ตัวแปรทางภาษาเดียวกันมีข้อค้นพบที่แตกต่างกันในแต่ละการศึกษา ทั้งนี้ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการมองข้ามประเด็นเกี่ยวกับความหลากหลายภายในกลุ่มของกลุ่มคนที่เป็นเพศทางเลือก (variation within variation) (Bralley et al., 1978; Lerman & Damsté, 1969; Zimman, 2010) การศึกษาในอดีตนั้นส่วนใหญ่มองว่าเพศทางเลือกเป็นหนึ่งกลุ่มที่มีพฤติกรรมทางภาษาเดียวกันเช่นเพศหญิงและชาย โดยไม่ได้ตระหนักถึงความหลากหลายภายในกลุ่มที่มีเพศสภาวะแตกต่างกัน ซึ่งประกอบไปด้วยอัตลักษณ์ทางเพศ (sexual identity) และเพศวิถี (sexuality) Zimman (2017b) ได้ศึกษาการแปรภายในของค่าความถี่จุดศูนย์ถ่วง (centre of gravity) ในพยัญชนะเสียดแทรก /s/ ของผู้พูดที่เป็นชายข้ามเพศ (trans men) ร่วมกับตัวแปรทางเพศเหล่านี้ พบว่ามีอิทธิพลต่อกันและมีรูปแบบความสัมพันธ์ที่สามารถอธิบายการแปรภายในกลุ่มได้ คือผู้ชายข้ามเพศที่แสดงตัวตนทางเพศเป็นผู้ชาย มีอัตลักษณ์ทางเพศที่เป็นชายสูงและมีเพศวิถีลักษณะเดียวกับเพศชาย จะมีค่าความถี่จุดศูนย์ถ่วงในพยัญชนะเสียดแทรก /s/ น้อยซึ่งมีลักษณะทางกลศาสตร์ใกล้เคียงกับผู้ชายมากที่สุด ในขณะที่ผู้ชายข้ามเพศที่การแสดงตัวตนยังคงกำกึ่งเป็นชายและหญิง มีเพศวิถีไม่ชัดเจนและยังคงมีความเป็นหญิงในเพศวิถีรวมถึงรสนิยมทางเพศอยู่ จะมีค่าความถี่จุดศูนย์ถ่วงในพยัญชนะเสียดแทรก /s/ มากซึ่งเป็นลักษณะทางกลศาสตร์ที่ใกล้เคียงกับผู้ชายน้อยที่สุด จากผลการศึกษานี้ ผู้วิจัยเห็นด้วยกับแนวคิดของ Zimman ที่ให้ความสำคัญกับการ

แปรเชิงตัวตนทางเพศภายในกลุ่ม ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยนำตัวแปรเหล่านี้มาประกอบการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับตัวตนทางเพศของผู้บอกภาษา นอกเหนือจากการเก็บข้อมูลเสียงเพื่อวิเคราะห์ทางกลศาสตร์ ประยุกต์ใช้แนวทางการศึกษาตาม Zimman โดยใช้แบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้บอกภาษาด้วยคำถามที่สร้างขึ้นจากแนวคิดทางอัตลักษณ์ทางเพศและเพศวิถีเพื่อวัดทัศนคติทางเพศเกี่ยวกับความเป็นหญิง และนำมาคำนวณค่าดัชนีบ่งชี้ความเป็นหญิงควบคู่กับการวิเคราะห์ทางกลศาสตร์ เพื่ออภิปรายถึงการแปรทางกลศาสตร์ที่เกิดขึ้นภายในกลุ่มผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศ ในกลุ่มที่ผู้วิจัยเลือกที่จะศึกษาซึ่งก็คือกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศในเขตกรุงเทพมหานคร

นอกจากเพศในฐานะตัวแปรทางสังคมที่ส่งผลต่อการแปรของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องแล้ว ปัจจัยทางสัทศาสตร์ (phonetic factor) ซึ่งเป็นปัจจัยภายในก็อาจส่งผลต่อการแปรของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องในภาษาไทยด้วย อิทธิพลของเสียงเรียง (segment) และเสียงซ้อน (suprasegmental) ต่อค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องที่ได้รับการพิสูจน์ทราบคือ ฐานกรณ์ของพยัญชนะ ความสูงต่ำของสระ และวรรณยุกต์ (A. Abramson & Lisker, 1964; Chen, Chao, & Peng, 2007; Cho & Ladefoged, 1999; Kessinger & Blumstein, 1997; R. J. Morris, McCrea, & Herring, 2008; J.-F. Peng, Chen, & Lee, 2009) ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงออกแบบรายการค่าด้วยความตระหนักถึงปัจจัยภายใน เพื่อผลการศึกษาจะได้สะท้อนความเป็นจริงจากการแปรที่เป็นผลมาจากปัจจัยทางสังคมมากที่สุด

จากองค์ความรู้ที่ยังขาดอยู่เกี่ยวกับการแปรค่าทางกลศาสตร์ของเสียงภาษาไทยที่พูดโดยผู้หญิงข้ามเพศ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของผู้หญิงข้ามเพศในกรุงเทพมหานครที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ โดยเปรียบเทียบกับค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของผู้ชายและผู้หญิง นอกจากนี้จะเก็บข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับการสร้างตัวตนทางเพศของผู้บอกภาษากลุ่มผู้หญิงข้ามเพศ เพื่อศึกษาการแปรด้านตัวตนทางเพศภายในกลุ่ม รวมถึงวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องกับองค์ประกอบของตัวตนทางเพศ เพื่อศึกษาการใช้ภาษาที่เป็นหนึ่งในการสร้างอัตลักษณ์ของกลุ่มผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศ

## 1.2 วัตถุประสงค์

1.2.1 ศึกษาและเปรียบเทียบค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักในภาษาไทยของผู้หญิงข้ามเพศกับผู้ชายและผู้หญิง

1.2.2 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักในภาษาไทยของผู้หญิงข้ามเพศกับระดับความเป็นหญิง

### 1.3 คำถามวิจัย

1.3.1 ลักษณะทางกลศาสตร์ของช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักในภาษาไทยของผู้หญิงข้ามเพศเป็นอย่างไร เหมือนหรือแตกต่างจากผู้ชายและผู้หญิง

1.3.2 รูปแบบของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องมีความสัมพันธ์กับค่าดัชนีความเป็นหญิงของผู้หญิงข้ามเพศหรือไม่ อย่างไร

### 1.4 สมมติฐาน

1.4.1 ลักษณะทางกลศาสตร์ช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักในภาษาไทยที่พูดโดยผู้หญิงข้ามเพศมีการแปรมากกว่าผู้ชายและผู้หญิง

1.4.2 ผู้หญิงข้ามเพศที่มีระดับความเป็นหญิงอยู่ในกลุ่มเดียวกันมีค่าพิสัยช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องใกล้เคียงกันซึ่งแตกต่างจากอีกกลุ่ม

### 1.5 ขอบเขตของการวิจัย

1.5.1 การศึกษาที่ศึกษาการแปรทางกลศาสตร์ของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง ใช้คำพูดเดี่ยวในรายการคำในการเก็บข้อมูล

1.5.2 ผู้หญิงข้ามเพศที่ผู้วิจัยเลือกนำมาศึกษานั้นจะต้องอยู่ในหรือผ่านกระบวนการข้ามเพศแล้วซึ่งมีคุณสมบัติดังนี้ 1) บุคคลที่ได้รับฮอร์โมนเพศหญิงอย่างสม่ำเสมอไม่ว่าจะด้วยการรับประทานยาคุมหรือการฉีดฮอร์โมน อย่างไรก็ตามฮอร์โมนเพศหญิงไม่ส่งผลต่อค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง (Mount & Salmon, 1988) 2) บุคคลที่ไม่เคยทำศัลยกรรมไปจนถึงผ่าตัดแปลงเพศแล้ว แต่ต้องไม่ได้รับการผ่าตัดกล่องเสียงเนื่องจากส่งผลต่อการวัดค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง (Netsell, Lotz, DuChane, & Barlow, 1991) 3) ใช้ชีวิตประจำวันแบบผู้หญิง ซึ่งคุณสมบัติที่กล่าวมาข้างต้นอาจแตกต่างจากบางแนวคิดที่ว่า ผู้หญิงข้ามเพศ คือ บุคคลที่ได้รับการผ่าตัดแปลงเพศแล้ว เนื่องจากผู้วิจัยใช้กรอบแนวคิดทางทัศนคติและเพศสภาวะโดยมุ่งเน้นที่การดำรงชีวิตแบบผู้หญิงเป็นหลัก

1.5.3 บุคคลที่ดำรงชีวิตประจำวันด้วยบทบาททางเพศเป็นชายบ้างเป็นหญิงบ้าง ไม่ถือว่าเป็นผู้หญิงข้ามเพศในการศึกษานี้ ได้แก่ แดรกควีน (drag queen) คนที่แต่งกายข้ามเพศ (cross dresser) เนื่องจากกลุ่มคนเหล่านี้โดยปกติแสดงบทบาททางเพศในชีวิตประจำวันแบบผู้ชาย จะมีการแสดงบทบาทและแต่งกายเป็นหญิงตามโอกาส ซึ่งมีเงื่อนไขเช่น การแสดง การแสดงออกความต้องการทางเพศ เป็นต้น

## 1.6 นิยามศัพท์

1.6.1 ผู้หญิงข้ามเพศ คือบุคคลที่มีเพศกำเนิดหรือมีเพศสรีระตั้งแต่กำเนิดเป็นชายแต่มีภาวะทางจิตใจหรือพฤติกรรมที่เป็นหญิง จึงเกิดการเปลี่ยนแปลงทางอัตลักษณ์ทางเพศโดยการทำให้ร่างกายมีความใกล้เคียงเป็นหญิงเช่นการรับฮอร์โมน การไว้ผมยาว การแต่งหน้า การแต่งกายให้คล้ายผู้หญิง รวมไปถึงการทำศัลยกรรมบนเรือนร่างต่าง ๆ และมีการใช้ชีวิตประจำวันแบบผู้หญิง ในด้านเพศวิถีมีรสนิยมทางเพศต่อผู้ชายเป็นหลัก

1.6.2 ผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติ คือผู้ที่มีเพศกำเนิดเป็นชาย แต่มีพฤติกรรมหรือการปฏิบัติตนไม่เป็นไปตามที่สังคมคาดหวัง เช่น การมีพฤติกรรมของรักร่วมเพศ การแสดงกริยาออกถึงความไม่เป็นหญิง แสดงออกถึงความไม่พอใจในเพศกำเนิดของตนเอง รวมหมายถึงเกย์และผู้หญิงข้ามเพศ

1.6.3 แดรกควีน (drag-queen) คือกลุ่มคนที่ทำการแสดงโดยการแต่งตัวด้วยเครื่องแต่งกายเพศหญิงซึ่งมีวัฒนธรรมย่อยภายในกลุ่มและมีลักษณะเฉพาะตัว ซึ่งกลุ่มคนที่แสดงแดรก มักจะไม่ได้ใช้ชีวิตประจำวันเป็นผู้หญิงหรือแต่งกายเป็นหญิงตลอดเวลา รวมถึงมีการศัลยกรรมบนเรือนร่างซึ่งแตกต่างจากผู้หญิงข้ามเพศ กลุ่มที่แสดงแดรกมักจะแต่งกายด้วยเครื่องแต่งกายผู้หญิงเมื่อทำการแสดงหรือในโอกาสเฉพาะเท่านั้น และที่สำคัญคือการแต่งแดรกเป็นการแสดงออกทางกลุ่มวัฒนธรรม ไม่ใช่เพศสภาวะ

1.6.4 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง (Voice Onset Time/ VOT) คือค่าระยะเวลาจากจุดเปิดฐานกรณ์กับจุดเริ่มต้นการสั่นของเส้นเสียง มีหน่วยเป็นมิลลิวินาที

1.6.5 ค่าช่วงพ่นลม คือค่าระยะเวลาที่เกิดขึ้นหลังจากพยัญชนะก็ถูกปล่อยออกมาในกระบวนการผลิต เนื่องจากการที่กล่องเสียงยังคงเปิดอยู่แต่ไม่เกิดการสั่นจึงทำให้มีลมออกมาตาม จะปรากฏเป็นสัญญาณรบกวน (noise) ในแผนภาพคลื่นเสียง (spectrogram) มีหน่วยเป็นมิลลิวินาที

1.6.6 ค่าสัดส่วนของช่วงพ่นลมกับช่วงกัก คือความสัมพันธ์ของค่าระยะเวลาช่วงพ่นลมกับค่าระยะเวลาช่วงกักที่ปรับอยู่ในรูปแบบร้อยละ แสดงเป็นจำนวนร้อยละต่อค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องทั้งหมด

1.6.7 องค์ประกอบของตัวตนทางเพศ คือการศึกษาองค์ประกอบของตัวตนทางเพศคือการศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบต่าง ๆ ที่อาจมีอิทธิพลมาจากตัวแปรทางสังคม เช่น การศึกษา ฐานะทางสังคม อาชีพ อายุ และทัศนคติต่อสิ่งต่าง ๆ ซึ่งมีอิทธิพลต่อทัศนคติ แนวคิด และการแสดงออกของบทบาททางเพศซึ่งการแสดงออกของบทบาททางเพศ

1.6.8 ดัชนีความเป็นหญิง คือค่าเชิงปริมาณที่ใช้ในการวัดระดับทัศนคติความเป็นหญิงของผู้หญิงข้ามเพศโดยคำนวณจากการตอบแบบสอบถามในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยออกแบบคำถามในแบบสอบถามจากการสังเคราะห์จากแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความเป็นชายและหญิงรวมถึงทัศนคติทางเพศเกี่ยวกับความเป็นหญิงของผู้หญิงข้ามเพศ รวมถึงข้อมูลทางจิตวิทยาและข้อมูลทางมนุษยวิทยาเกี่ยวกับผู้หญิงข้ามเพศ

## 1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 ทำให้ทราบลักษณะทางกลศาสตร์ของเสียงผู้หญิงข้ามเพศที่พูดภาษาไทย

1.7.2 ทำให้ทราบการแปรทางกลศาสตร์ของเสียงผู้หญิงข้ามเพศตามระดับความเป็นหญิง

1.7.3 เป็นแนวทางในการศึกษาการแปรทางกลศาสตร์ของกลุ่มผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศที่พูดภาษาไทย



## บทที่ 2

### เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 2 นี้เป็นการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แบ่งออกเป็น 3 ประเด็นหลัก คือ

- (1) ค่าบ่งชี้ทางกลศาสตร์ของเสียงผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติ
- (2) ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง
- (3) การศึกษาทางมนุษยวิทยาและวัฒนธรรม

#### 2.1 การศึกษาค่าทางกลศาสตร์ของเสียงผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติ

จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับการศึกษาทางกลศาสตร์ของเสียงผู้หญิงข้ามเพศ พบว่าไม่มีการศึกษาที่เจาะจงศึกษากลุ่มผู้หญิงข้ามเพศโดยเฉพาะมักจะเป็นการศึกษาเหมารวมของกลุ่มคนที่เป็นผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติ ซึ่งการศึกษาในอดีตมักจะอ้างถึงกลุ่มคนรักร่วมเพศมากกว่าหมายถึงการรวมกันและผู้หญิงข้ามเพศไว้ในกลุ่มเดียวกัน และไม่พบงานที่ศึกษาการแปรค่าทางกลศาสตร์ของเสียงผู้หญิงข้ามเพศตามตัวแปรทางสังคมโดยตรง แต่ปรากฏในการศึกษาวิจัยเพื่อการบำบัดเสียงพูด (voice therapy) ซึ่งมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อช่วยให้ผู้หญิงข้ามเพศสามารถผลิตเสียงที่มีความใกล้เคียงกับเสียงของผู้หญิง ดังนั้นการวิเคราะห์ค่าทางกลศาสตร์จึงเป็นการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเสียงของผู้หญิงข้ามเพศกับเสียงของผู้หญิง และนำผลการศึกษาความต่างทางกลศาสตร์ไปประกอบการฝึกร้องเสียงเพื่อให้เสียงของผู้หญิงข้ามเพศใกล้เคียงกับเสียงของผู้หญิง (Bralley et al., 1978; Gelfer & J. Schofield, 2000; Hancock, Colton, & Douglas, 2014; King et al., 2012; Lerman & Damsté, 1969; Mount & Salmon, 1988; Rogers & Smyth, 2003) การศึกษาช่วงแรกที่ทำให้ความสนใจและวิเคราะห์เสียงของกลุ่มรักร่วมเพศ (homosexual) คือการศึกษาของ Lerman and Damsté (1969) ที่วิเคราะห์ค่าความถี่มูลฐาน (fundamental frequency) ของสระ /a/ และ /i/ ของกลุ่มคนรักร่วมเพศ (ผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติ) โดยเปรียบเทียบกับกลุ่มคนรักเพศตรงข้าม (heterosexual) ซึ่งพบว่าไม่มีความแตกต่าง (Avery & Liss, 1996; Bralley et al., 1978; Hancock et al., 2014; King et al., 2012; Lerman & Damsté, 1969; Mount & Salmon, 1988) เนื่องจากการศึกษาค่าทางกลศาสตร์ไม่ใช่ประเด็นหลักของงานศึกษาช่วงแรก จึงส่งผลให้ค่าที่ได้ออกมาหลังจากการวัดมีการแปรสูงและไม่สามารถสรุปข้อค้นพบไปในทิศทางเดียวกันได้

การศึกษาในอดีตส่วนใหญ่มีกลุ่มเป้าหมายของการศึกษาคือ ผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติ กล่าวคือ ผู้ที่มีเพศกำเนิดเป็นเพศชายแต่ไม่แสดงออกหรือปฏิบัติตนทางเพศอย่างที่ตั้งคมาคาดหวัง ซึ่งในการศึกษานี้ ผู้วิจัยหมายรวมถึง เกย์ (คนรักร่วมเพศ) และผู้หญิงข้ามเพศ ผลการศึกษาในอดีตพบว่าเสียงของกลุ่มคนดังกล่าวมีการแปรของค่าทางกลศาสตร์สูง (Avery & Liss, 1996; Rogers & Smyth, 2003) ทำให้ไม่สามารถหาข้อสรุปของค่าบ่งชี้ทางกลศาสตร์ที่แน่นอนได้ Lerman and Damsté (1969) นอกจากนี้ Pierrehumbert, Bent, Munson, Bradlow, and Bailey (2004) ได้ชี้ประเด็นว่า ถึงแม้ผู้เข้าร่วมงานวิจัยจะอ้างตนว่าเป็นเกย์ แต่ค่าทางกลศาสตร์ที่วัดได้ชี้ให้เห็นความหลากหลายของการออกเสียง ถึงแม้จะเป็นเกย์เหมือนกันแต่บางคนในกลุ่มก็ไม่ได้มีลักษณะเสียงพูดที่เป็นรูปแบบเดียวกันเสมอ เช่นกรณีของการใช้ระดับเสียงสูง นอกจากนี้ ภายในกลุ่มของผู้ชายเอง ก็ยังพบความหลากหลายของการใช้ระดับเสียงอีกด้วย ผู้วิจัยจึงมีข้อสังเกตเกี่ยวกับความหลากหลายของตัวตนทางเพศในการศึกษาในอดีตซึ่งเกี่ยวข้องกับการแปรทางกลศาสตร์ ผู้วิจัยมีข้อสังเกตว่า ถึงแม้ว่าเกย์และกะเทยจะอยู่ในกลุ่มผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติเหมือนกัน แต่ที่มีความแตกต่างในเรื่องของตัวตนทางเพศและเพศวิถี กล่าวคือ เกย์และผู้หญิงข้ามเพศมีการแสดงออกทางเพศรวมถึงแนวคิดทางเพศที่แตกต่างกันและแสดงออกผ่านบทบาททางเพศที่แตกต่างกัน

สำหรับกรณีของการศึกษาเสียงของผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติ ค่าทางกลศาสตร์ที่งานวิจัยในอดีตศึกษาไว้ประกอบด้วย ค่าความถี่มูลฐาน (fundamental frequency) ของระดับเสียง (pitch) และทำนองเสียง (intonation) ค่าระยะเวลาของสระ (vowel duration) ค่าความถี่ฟอร์แมนท์ของสระ (vowel formant) ค่าจุดศูนย์ถ่วง (center of gravity) ของพยัญชนะเสียดแทรก (fricative) และค่าความเข้ม (intensity) จากการศึกษาเกี่ยวกับค่าทางกลศาสตร์ของเสียงผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติ ผู้วิจัยพบว่า มีการแปรของค่าทางกลศาสตร์ทั้งในระดับเสียงซันและเสียงเรียง

### 2.1.1 ลักษณะทางกลศาสตร์ของเสียงซัน (suprasegment) ของผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติ

การศึกษาทางกลศาสตร์ของเสียงผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติในอดีตพบว่า ค่าความถี่มูลฐาน (fundamental frequency) ซึ่งเป็นค่าทางกลศาสตร์ที่แสดงระดับเสียงสูงต่ำเป็นตัวแปรที่มีการศึกษามากที่สุด เนื่องจากค่าความถี่มูลฐานของผู้หญิงจะสูงกว่าผู้ชายเพราะสรีระที่ต่างกัน แต่เดิมมีข้อสันนิษฐานกันว่า กลุ่มผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติมักจะเลียนแบบ

พฤติกรรมการพูดของเพศหญิง ทำให้มีการพิสูจน์ประเด็นดังกล่าว และพบว่ากลุ่มผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติมักจะมีค่าความถี่มูลฐานที่สูงกว่าในเพศชายปกติ (Avery & Liss, 1996) อย่างไรก็ตาม Lerman and Damsté (1969) และ Pierrehumbert et al. (2004) ไม่พบว่าค่าความถี่มูลฐานของผู้พูดที่เป็นผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติมีความแตกต่างจากผู้พูดที่เป็นผู้ชาย

การศึกษาในอดีตพบว่าผู้หญิงมักจะมีค่าระดับเสียงที่สูงกว่าผู้ชายซึ่งจุดตัด (cut off point) ของค่าความถี่มูลฐานจะอยู่ที่ 156-160 เฮิรตซ์ (I. Wolfe, L. Ratusnik, Smith, & Northrop, 1990; Spencer, 1988) กล่าวคือหากค่าความถี่มูลฐานสูงกว่า 160 เฮิรตซ์ จะสามารถสันนิษฐานได้ว่ามีแนวโน้มเป็นเสียงของผู้หญิง ส่วนค่าความถี่มูลฐานที่ต่ำกว่า 156 เฮิรตซ์ จะสามารถสันนิษฐานได้ว่ามีแนวโน้มเป็นเสียงของผู้ชาย ซึ่งการศึกษาในผู้หญิงข้ามเพศนั้น พบการแปรของระดับเสียงมากที่สุด ในสามกลุ่ม กล่าวคือมีช่วงพิสัยของระดับเสียงที่กว้างโดยมีบางส่วนที่ทับซ้อนกับระดับเสียงผู้ชายและบางส่วนที่ทับซ้อนกับระดับเสียงผู้หญิง (Gelfer & J. Schofield, 2000; Hancock et al., 2014)

ทำนองเสียง (intonation) คือการเปลี่ยนแปลงหรือการขึ้นตกของระดับเสียงในถ้อยคำ นอกจากทำนองเสียงจะสามารถทำให้การสื่อความหมายเปลี่ยนไปแล้ว ยังใช้แสดงอารมณ์ของผู้พูดด้วย การศึกษาการแปรตามเพศพบว่าเพศหญิงมีการแปรของทำนองเสียงที่มากกว่าผู้ชาย ส่วนผู้ชายมักจะมีทำนองเสียงที่เรียบ (monotonous) มากกว่า ซึ่งการศึกษาผู้หญิงข้ามเพศพบว่าผู้หญิงข้ามเพศมีการแปรของระดับทำนองเสียงค่อนข้างมากและมีการเลียนทำนองเสียงให้คล้ายผู้หญิงอย่างเกินจริงโดยมักจะพบในทำนองเสียงขึ้น (upward) และมีการยืดระยะเวลาของช่วงตกระดับเสียงให้ยาวขึ้น (extent of downward) (Hancock et al., 2014; King et al., 2012)

ค่าความเข้มของพลังงาน (intensity) คือค่าทางกลศาสตร์ที่แสดงถึงกระแสลมที่ถูกปล่อยออกมาเริ่มต้นจากช่องเสียงและสุดท้ายทางปาก ยิ่งกระแสลมที่ปล่อยออกมาจะทำให้ค่าพลังงานมีมาก (Davenport, & Hannahs, 2010) ค่าพลังงานสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะการออกเสียงได้อีกด้วย (manner of articulation) ยิ่งฐานกรณ์เปิดกว้างเท่าไร ก็จะทำให้กระแสลมไหลออกมามากเท่านั้นเพราะไม่มีการกักกั้นกระแสลม ทำให้กระแสลมจึงสามารถเคลื่อนที่ออกมาได้อย่างเต็มที่ทางช่องปาก การศึกษาการแปรตามเพศพบว่าผู้ชายมักจะมีค่าพลังงานเฉลี่ยในคำพูดต่อเนื่องสูงกว่าผู้หญิง (Horii, 1979; Koike, 1973) ซึ่งพบในลักษณะคล้ายกันกับการศึกษาผู้หญิงข้ามเพศ (Günzburger, 1995) พบว่าเมื่อให้ผู้บอภาษาผู้หญิงข้ามเพศพูดในสองบริบทคือ ชายและหญิง เมื่อพูดในบริบทที่เป็นผู้ชายจะมีค่าพลังงานสูงกว่าบริบทที่เป็นผู้หญิง

ลักษณะน้ำเสียง (phonation) เกิดจากการเปล่งเสียงที่มีการขยับของเส้นเสียงในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้ปริมาณของกระแสลมที่ผ่านช่องเสียงเกิดเป็นเสียงที่มีคุณภาพต่างกัน (Ball & Rahilly, 1999) จากงานศึกษาที่ผ่านมามีพบว่าเสียงก้องเครียด (creaky voice) และเสียงก้องต่ำหุ้ม (breathy voice) ระหว่างผู้ชายและผู้หญิงมีความแตกต่าง Mount and Salmon (1988) และ Zimman (2013) พบว่าผู้บอกภาษาที่ไม่เป็นชายตามเพศวิถีปฏิบัตินั้นมีปริมาณการใช้ ลักษณะน้ำเสียงแบบก้องเครียดและก้องต่ำหุ้มมากกว่าเพศชายปกติ นอกจากนี้ยังมีประเด็นการศึกษาลักษณะน้ำเสียงแบบฟอลเซตโต (falsetto) ของผู้พูดที่เป็นผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติ พบว่าในขณะที่ใช้ ลักษณะน้ำเสียงแบบฟอลเซตโตผู้พูดมีค่าความถี่มูลฐานที่แกว่งมาก กล่าวคือ ค่าพิสัยของค่าความถี่มูลฐานต่ำสุดและสูงสุดมากกว่าลักษณะน้ำเสียงอื่น ๆ และยังพบว่ามีการระยะเวลาที่มากขึ้นเมื่อใช้น้ำเสียงแบบฟอลเซตโตอีกด้วย (Podesva, 2007)

### 2.1.2 ลักษณะทางกลศาสตร์ของเสียงเรียง (segment) ของผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติ

การศึกษาในอดีตที่เกี่ยวข้องกับค่าทางกลศาสตร์ของเสียงผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติ นอกจากศึกษาเสียงซ้อนซึ่งส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับสรีระและลักษณะเฉพาะของการพูดแล้ว ยังมี การศึกษาลักษณะทางกลศาสตร์ของเสียงเรียงด้วย โดยวิเคราะห์เสียงสระและพยัญชนะในแง่มุมต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

#### 2.1.2.1 สระ (vowel)

การศึกษาที่ผ่านมาพบการแปรของสระในกลุ่มคนข้ามเพศและรักร่วมเพศ ค่ากลศาสตร์ที่ศึกษาคือค่าความถี่ฟอร์เมนท หรือค่าความถี่สัมพันธ์ของสระ โดยวิเคราะห์ทั้งค่าความถี่ฟอร์เมนทที่ 1 2 และ 3 ซึ่งค่าความถี่ฟอร์เมนทที่ 1 (F1) แสดงความสูง-ต่ำของลิ้นในการออกเสียงสระ ส่วนค่าความถี่ฟอร์เมนทที่ 2 (F2) แสดงตำแหน่งหน้า-หลังของลิ้นในการออกเสียงสระ และค่าความถี่ฟอร์เมนทที่ 3 (F3) แสดงลักษณะของรูปปากว่าเป็นรูปปากห่อ (rounded) หรือไม่ห่อ (unrounded) การศึกษาในอดีตพบว่า ในภาษาอังกฤษ ผู้หญิงมีค่าความถี่ฟอร์เมนทโดยเฉลี่ยทั้งหมดของสระสูงกว่าผู้ชาย (Ladefoged & Broadbent, 1957; Peterson & Barney, 1952) และการศึกษาในกลุ่มคนข้ามเพศที่พูดภาษาอังกฤษก็พบลักษณะที่คล้ายคลึงกัน กล่าวคือคือค่าความถี่ฟอร์เมนทที่ 2 และ 3 ของผู้บอกภาษาที่เป็นผู้หญิงข้ามเพศและเกย์จะมีค่าความถี่ที่สูงกว่าผู้ชาย โดยจะสังเกตได้อย่างชัดเจนในค่าความถี่ฟอร์เมนทที่ 2 ของสระ /i/ แต่ไม่พบความแตกต่างในค่าความถี่ฟอร์เมนทที่ 1

(Günzburger, 1995; Mount & Salmon, 1988) ส่วนการที่ค่าความถี่ฟอร์เมนทที่ 3 แตกต่างมีผลมาจากการเลียนแบบท่าทางลักษณะการพูดของผู้หญิงที่มักจะมีท่าทางการพูดรวมถึงรูปปากที่เด่นชัดในการออกเสียง ทำให้ค่าความถี่ฟอร์เมนทที่ 3 แตกต่างไปจากเพศชายปกติที่มักจะมีการแสดงออกทางรูปปากที่น้อยกว่า (G. Fant, 1960; Ohala, 1984)

นอกจากนี้ยังมีการศึกษาความสั้นยาวของสระในภาษาไทยโดยพบว่า ผู้บอกภาษาผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัตินั้นมีการลากเสียงสระที่ยาวกว่าผู้ชายปกติ (Saisuwan, 2016; ยุทธนา นันทิ วัธวิภา, 2547) ซึ่งจากการศึกษาในงานด้านกลศาสตร์ที่ผ่านมา Zimman (2010) พบว่าผู้บอกภาษาที่มีวจนลีลาแบบเกย์<sup>1</sup>ในภาษาอังกฤษนั้นมีค่าระยะเวลาของสระที่มากกว่าผู้พูดที่เป็นชายปกติ และมากกว่าผู้พูดที่เป็นชายข้ามเพศอีกด้วย อย่างไรก็ตาม Podesva et al. (2001) พบสิ่งที่ตรงกันข้าม เมื่อนำผู้บอกภาษาที่พูดภาษาอังกฤษที่อ้างตนเป็นผู้ชายปกติและเป็นเกย์มาทดสอบโดยศึกษาในรูปแบบการอภิปรายผ่านวิทยุ ในหัวข้อการแบนเกย์ในองค์กรอาสาสมัครที่เป็นเอกชน ปรากฏว่าผู้พูดที่อ้างตนเป็นชายแท้มีค่าความถี่ฟอร์เมนทของสระที่สูงกว่าผู้พูดที่อ้างตนเป็นเกย์แบบเปิดเผย นอกจากนี้ พิสัยของความถี่ยังกว้างกว่าอีกด้วย ผลของการวิจัยที่แตกต่างกันนั้นอธิบายได้ด้วยบริบทของหัวข้อที่พูด เนื่องจากเป็นเรื่องทางการเมืองและผู้พูดที่เป็นเกย์แบบเปิดเผยประกอบอาชีพทนาย จึงเปลี่ยนวจนลีลาให้เหมาะสมกับบริบทดังกล่าว สะท้อนให้เห็นว่า บริบท กาลเทศะ และหัวข้อที่พูดคุยเองก็ส่งผลต่อการแปรทางวจนลีลาของผู้พูดต่างประเทศสภาวะกัน

### 2.1.2.2 พยัญชนะ (consonant)

#### 2.1.2.2.1 พยัญชนะเสียดแทรก (fricative)

การศึกษาในอดีตพบว่าพยัญชนะเสียดแทรกมีการแปรตามเพศ กล่าวคือในภาษาอังกฤษ ผู้หญิงจะมีย่านความถี่ของเสียงเสียดแทรกที่สูงกว่าผู้ชาย Fuchs and Toda (2010); (Hazenber, 2012) การศึกษาพยัญชนะเสียดแทรกนิยมนศึกษากันมากในเสียง /s/ /z/ และ /ʃ/ แต่พยัญชนะที่พบความแตกต่างมากที่สุดคือ /s/ และ /z/ ตามลำดับ ส่วนในเสียงพยัญชนะ /ʃ/ กลับไม่พบความแตกต่างกันอย่างชัดเจน การศึกษาพยัญชนะเสียดแทรกของเสียง /s/ ในภาษาอังกฤษพบว่าผู้ชายข้ามเพศมักจะมีค่าความถี่ของเสียงเสียดแทรกที่ต่ำกว่าผู้หญิง (Cler, McKenna, Dahl, & Stepp, 2019) ในขณะเดียวกันก็พบว่าผู้หญิงข้ามเพศจะมีย่านความถี่ของเสียงเสียดแทรกของพยัญชนะ /s/

<sup>1</sup> วจนลีลาแบบเกย์ในบริบทนี้หมายถึง การผลิตซ้ำของรูปแบบการใช้ภาษาของกลุ่มบุคคลที่เป็นเกย์ซึ่งมีรูปแบบการการใช้ซ้ำ ๆ จนสามารถระบุได้ว่าเป็นรูปแบบการใช้ภาษาของกลุ่มบุคคลที่เป็นเกย์

ที่สูงกว่าผู้ชาย นอกจากนี้ยังพบว่า การแปรทางเพศของค่าความถี่ของเสียงเสียดแทรกมีระดับการแปร ที่มีผลมาจากความหลากหลายของตัวตนทางเพศที่ไม่ได้ถูกจำกัดตามสรีระร่างกายด้วย Calder (2019b) พบว่าระดับการแปรของพยัญชนะเสียดแทรก /s/ ในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน มีความสัมพันธ์กับรูปลักษณ์ทางร่างกาย (visual body) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Zimman (2017b) พบว่าย่านความถี่ของเสียงพยัญชนะเสียดแทรก /s/ ในภาษาอังกฤษของผู้ชายข้ามเพศต่ำกว่าย่านความถี่ของผู้หญิง นอกจากนี้ผลการศึกษายังชี้ให้เห็นว่ากลุ่มผู้ชายข้ามเพศจะมีการแปรของค่าความถี่ของพยัญชนะเสียดแทรกที่มีค่าพิสัยที่ค่อนข้างกว้าง กล่าวคือขอบเขตของพิสัยมีการซ้อนทับทั้งกลุ่มย่านความถี่ของผู้หญิงและของผู้ชาย สะท้อนให้เห็นถึงการแปรภายในกลุ่มที่ค่อนข้างสูง และยังสะท้อนให้เห็นว่าการแปรของค่าความถี่ของพยัญชนะเสียดแทรกยังมีความสัมพันธ์บางประการกับการแสดงของตัวตนทางเพศของผู้พูดข้ามเพศ

ประเด็นเกี่ยวกับการแปรตามเพศทางกลศาสตร์ของพยัญชนะเสียดแทรก /s/ และ /z/ ยังเกี่ยวข้องกับลิซปิง (lispings) อีกด้วย ลิซปิงคือการออกเสียงพยัญชนะเสียดแทรกและกักเสียดแทรก /s/, /z/, /ts/, /dz/, /ʃ/, /ʒ/, /tʃ/, /dʒ/ ไม่ชัดเจน เนื่องจากตำแหน่งของลิ้นไปอยู่ด้านหลังของฐานกรณ์ฟัน หรือบนปุ่มเหงือก (Bleile, 2004) ส่งผลให้ออกเสียงพยัญชนะเสียดแทรกเป็นเสียง /tʰ/ แม้ว่าลิซปิงจะพบมากในเด็กเล็กซึ่งจะไปตามธรรมชาติของการรับภาษาและสรีระทางร่างกาย อย่างไรก็ตามแต่ลิซปิงถูกมองว่าเป็นการพูดที่บ่งชี้ในการแยกแยะจากผู้ชายในบางภาษา (Jacobs, 1996) Van Borsel et al. (2009) พบว่ามีลิซปิงของผู้พูดภาษาอังกฤษที่เป็นเกย์กว่าร้อยละ 42 ซึ่งสูงกว่าผู้บอกภาษาที่เป็นเพศชายและหญิงอย่างชัดเจน Bowen (2002) ให้ความเห็นว่าลิซปิงของเกย์นั้นเกิดขึ้นได้อย่างรู้ตัวและไม่รู้ตัว ลิซปิงคือการบ่งบอกตัวตนทางเพศและการยืนยันตัวตนในสังคมของเกย์อีกด้วย

นอกจากตัวแปรดังกล่าวข้างต้นที่กล่าวมานั้นยังมีปัจจัยอีกประเด็นหนึ่งที่ผู้วิจัยทั้งหลายได้ตั้งประเด็นขึ้นจากการสังเกตคือค่าระยะเวลา Rogers and Smyth (2003) พบจากการสังเกตว่าค่าระยะเวลาของการผลิตเสียงเสียดแทรก /s/ และ /z/ ในภาษาอังกฤษของผู้บอกภาษาที่เป็นเกย์เมื่อเทียบกับผู้ชาย ว่าผู้บอกภาษาที่มีสำเนียงแบบเกย์นั้นมีค่าระยะเวลาของการผลิตเสียงที่ยาวกว่าปกติ

#### 2.1.2.2.2 พยัญชนะกัก (plosive)

จากการศึกษาพยัญชนะกัก ยังไม่พบว่ามีการศึกษาค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องซึ่งถือเป็นค่าเฉพาะของพยัญชนะกักในผู้บอกภาษาที่เป็นกลุ่มที่เป็นผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติ การศึกษา

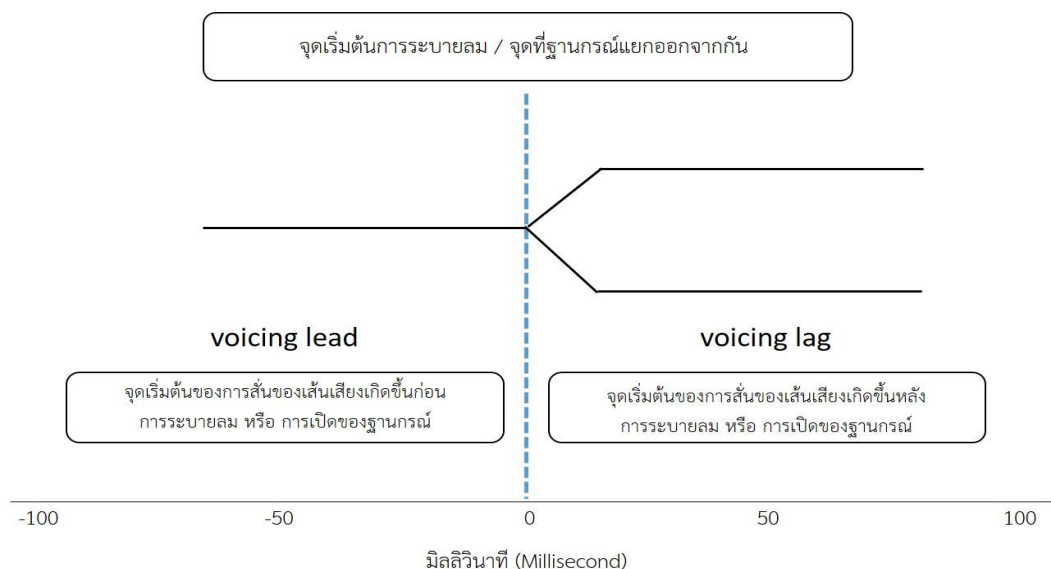
ในอดีตเกี่ยวกับพยัญชนะกักวิเคราะห์การระบายลม (release) ในตำแหน่งท้ายพยางค์ซึ่งสามารถสะท้อนถึงการแสดงตัวตนของผู้พูด Podesva et al. (2001) ศึกษาการพูดของผู้พูดที่เป็นเกย์แบบเปิดเผยเปรียบเทียบกับผู้ชายพบว่า ผู้พูดที่อ้างว่าตนเป็นเกย์แบบเปิดเผยนั้นมีการระบายลมของพยัญชนะกักท้ายพยางค์มากกว่าผู้พูดที่เป็นผู้ชายปกติ และเสนอว่า การออกเสียงลักษณะดังกล่าว การแสดงตัวตนว่าเป็นผู้มีความรู้ การศึกษา และความเข้าใจในสิ่งที่ตนกำลังอภิปราย ประเด็นดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษา Bucholtz (1996) ซึ่งศึกษาผู้หญิงในกลุ่มสังคม Geek girl (กลุ่มผู้หญิงที่มีลักษณะของความใส่ใจกับเรียนการศึกษาที่เรียกว่า เนิร์ด โดยมากใช้ระบุถึงกลุ่มผู้หญิงที่สนใจด้านเทคโนโลยีและคอมพิวเตอร์) ณ โรงเรียนแห่งหนึ่งในอเมริกาที่พูดภาษาอังกฤษ พบว่ากลุ่ม Geek girl มีปริมาณการระบายลมท้ายพยางค์ที่มากกว่าเพื่อสร้างตัวตนว่าเป็นกลุ่มผู้หญิงในโรงเรียนที่ใส่ใจการศึกษาและเป็นกลุ่มที่มีความรู้ให้ความใส่ใจกับเรื่องของการเรียนและการศึกษา การระบายลมนั้นสะท้อนให้เห็นถึงประสบการณ์ สิ่งแวดล้อม และการสร้างตัวตนที่เกิดขึ้น แม้กระทั่งในรูปแบบของการผลิตเสียง ซึ่งอาจจะสร้างโดยรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็ได้ ดังนั้นการระบายลมลักษณะดังกล่าวไม่ใช่การเกิดขึ้นแบบสุ่มแต่เป็นการแสดงตัวตนผ่านทางารพูด

พยัญชนะกักเป็นพยัญชนะที่พบได้ในทุกภาษา และสามารถวิเคราะห์จำแนกพยัญชนะกักได้ด้วยค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง อย่างไรก็ตาม ยังไม่พบว่ามีการศึกษาค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักที่ผลิตโดยผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการผลิตเสียงของผู้หญิงข้ามเพศ ซึ่งเป็นกลุ่มที่ผู้วิจัยสนใจศึกษา ดังนั้นในหัวข้อถัดไป ผู้วิจัยจะนำเสนอการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง ในประเด็นต่าง ๆ ทั้งแนวคิดวิธีการ รูปแบบของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของเสียงพยัญชนะกักในภาษาไทย ปัจจัยทางสัทศาสตร์ที่มีอิทธิพลต่อค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง และการแปรของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องตามเพศ

## 2.2 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง

ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง (voice onset time/VOT) ของพยัญชนะกักคือค่าระยะเวลาจากจุดเปิดฐานกรณ์กับจุดเริ่มต้นการสั่นของเส้นเสียง (Lisker & Abramson, 1964; ธีระพันธ์ ล.ทองคำ, 2554) รูปแบบของช่วงเวลาการสั่นของเส้นเสียงที่สัมพันธ์กับการเปิดฐานกรณ์สามารถใช้จำแนกความแตกต่างระหว่างพยัญชนะกักทั้ง 3 ประเภทได้ กล่าวคือ 1) พยัญชนะกักก้อง/โฆษะ (voiced) 2) พยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลม/อโฆษะ สิลิธ (voiceless unaspirated) และ 3) พยัญชนะไม่กักไม่ก้องพ่นลม/อโฆษะ ธนิต (voiceless aspirated) โดยมีรูปแบบความสัมพันธ์คือ 1) การสั่นนำ

(voicing lead) คือ การสั้นของเส้นเสียงก่อนการระบายลม 2) การสั้นตาม (voicing lag) คือการสั้นของเส้นเสียงหลังการระบายลม (ภาพที่ 1)



ภาพที่ 2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างจุดเริ่มต้นการสั้นของเส้นเสียงและจุดเริ่มต้นการระบายลม

ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องเป็นค่าที่ใช้จำแนกพยัญชนะกักในภาษาต่าง ๆ ได้ โดยส่วนมากจะถูกแบ่งตามค่าพิสัยออกเป็น 3 ประเภท (Swartz, 1992) คือ 1) การสั้นนำ (pre-voiced) คือค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักที่มีระยะเวลาติดลบ (negative VOTs) 2) การสั้นตามทันที (short-lag) คือค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักที่มีระยะเวลาตั้งแต่ 0 – 25 มิลลิวินาที 3) (long-lag) คือค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักที่มีระยะเวลาตั้งแต่ 60 มิลลิวินาทีขึ้นไป

พยัญชนะกักในภาษาไทยมีจำนวนเหมาะสมแก่การศึกษาช่วงเวลาเริ่มเสียง (Lisker & Abramson, 1964; จุฑามาศ ชมมาลัย, 2534; ตามใจ อวิรุทธิโยธิน, 2553; นรินทร สมบัตินันท์, 2545) พยัญชนะกักในภาษาไทยมี 3 ประเภทคือ 1) พยัญชนะกักก้อง (/b/, /d/) 2) พยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลม (/p/, /t/, /k/) และ 3) พยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม (/p<sup>h</sup>/, /t<sup>h</sup>/, /k<sup>h</sup>/) ซึ่งปรากฏในฐานกรณ์ 3 ตำแหน่งคือ 1) ริมฝีปาก (bilabial) 2) ปุ่มเหงือก (alveolar) และ 3) เพดานอ่อน (velar) (ตารางที่ 2.1)



ตารางที่ 2.1 พยัญชนะกักในภาษาไทยแบ่งตามลักษณะการออกเสียงและฐานกรณ์

ลักษณะการออกเสียง ฐานกรณ์	กักก้อง	กักไม่ก้อง ไม่พ่นลม	กักไม่ก้อง พ่นลม
ริมฝีปาก	b	p	p <sup>h</sup>
ปุ่มเหงือก	d	t	t <sup>h</sup>
เพดานอ่อน		k	k <sup>h</sup>

ช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องในภาษาไทยจากการศึกษาในอดีตมีรูปแบบที่สอดคล้องกันคือ พยัญชนะกักก้องเป็นการสันนำ พยัญชนะกักไม่ก้อง ไม่พ่นลมเป็นการสันตามทันที และ พยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมเป็นการสันตามล่าช้า โดยมีค่าที่วัดได้ตามตารางที่ 2

ตารางที่ 2.2 ค่าเฉลี่ยช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของภาษาไทย ในพยัญชนะกักก้อง พยัญชนะกักไม่ก้อง ไม่พ่นลม และพยัญชนะกักไม่ก้อง พ่นลมจากการศึกษาในอดีต

งานวิจัย	ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง		
	พยัญชนะกักก้อง “การสันนำ”	พยัญชนะกักไม่ก้อง ไม่พ่น ลม “การสันตามทันที”	พยัญชนะกักไม่ก้อง พ่นลม “การสันตามล่าช้า”
Lisker & Abramson (1964)	-87.50 มิลลิวินาที	13.32 มิลลิวินาที	76.32 มิลลิวินาที
นรินทร์ สมบัตินันท์ (2545)	-65.50 มิลลิวินาที	13.55 มิลลิวินาที	60.21 มิลลิวินาที
ตามใจ (2553)	-91.94 มิลลิวินาที	12.41 มิลลิวินาที	84.8 มิลลิวินาที
ธีระพันธ์ ล.ทองคำ (2554)	-75 มิลลิวินาที	16 มิลลิวินาที	83 มิลลิวินาที

หมายเหตุ ค่าติดลบแสดงถึงการสันนำ

### 2.2.1 ปัจจัยทางสัทศาสตร์ที่มีอิทธิพลต่อค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง

ผลการศึกษาที่ผ่านมาพบว่า มีหลายปัจจัยทางเสียงที่ส่งผลต่อค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องในภาษาอังกฤษ (A. Abramson & Lisker, 1964; Cho & Ladefoged, 1999) พบว่าหนึ่งในปัจจัยที่สำคัญคือ ตำแหน่งของฐานกรณ์ (place of articulation) พยัญชนะกักในตำแหน่งฐานกรณ์ที่อยู่ด้านหลังของช่องเสียง (posterior) จะมีค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องที่มากกว่าพยัญชนะกักในตำแหน่งฐานกรณ์ที่อยู่ด้านหน้าของช่องเสียง (anterior) ดังนั้นช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักในตำแหน่งฐานกรณ์ริมฝีปากมีค่าระยะเวลาที่น้อยที่สุดและช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักในตำแหน่งฐานกรณ์เพดานอ่อนมีค่าระยะเวลาที่มากที่สุด (ริมฝีปาก < ปุ่มเหงือก < เพดานอ่อน)

นอกจากฐานกรณ์ของพยัญชนะกักแล้ว มีการศึกษาช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักในภาษาอังกฤษและภาษาจีนกลาง (Mandarin) พบว่า ตำแหน่งของลิ้น (tongue position) นั้นส่งผลต่อค่าระยะเวลาช่วงเริ่มเสียงก้องโดยที่ตำแหน่งของลิ้นที่สูงจะทำให้ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องมีมากกว่าตำแหน่งลิ้นที่อยู่ต่ำกว่า ส่งผลให้สระที่ตามหลังพยัญชนะกักมีอิทธิพลต่อค่าช่วงเวลาเริ่มเสียง

ก้องของพยัญชนะกักเช่นเดียวกัน กล่าวคือ พยัญชนะกักที่ตามด้วยสระสูง /i/ และ /u/ จะมีค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องที่ยาวกว่าสระต่ำ /a/ (Chen et al., 2007; Rochet & Fei, 2018) และพบได้อย่างชัดเจนในกรณีที่พยัญชนะกักที่นำหน้าสระเป็นพยัญชนะกักไม่ก้อง อย่างไรก็ตาม (Gunnar Fant, 1975) พบในสิ่งที่แตกต่างออกไปในภาษาสวีเดนคือพยัญชนะกักพ่นลมที่ตามหลังด้วยสระ /a/ มีค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องมากกว่าพยัญชนะที่ตามด้วยสระ /i/ และ /u/ ซึ่งเป็นงานส่วนน้อยที่พบความแตกต่าง

นอกจากนี้ ความเร็วในการพูด (speaking rate) ก็มีผลต่อการค่าระยะเวลาช่วงเริ่มเสียงก้องด้วยเช่นกัน ความเร็วในการพูดแปรผกผันกับค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง กล่าวคือค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักจะลดลงเมื่อผู้พูดพูดในความเร็วที่มากขึ้น และค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องจะเพิ่มขึ้นเมื่อผู้พูดพูดช้าลง (Kessinger & Blumstein, 1997) ความเร็วในการพูดสะท้อนให้เห็นว่าในวัจนลีลาที่เป็นธรรมชาติค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องจะมีค่าที่น้อยกว่าค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของวัจนลีลาที่มีความใส่ใจ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือความใส่ใจในการพูดส่งผลต่อค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกัก เพราะในวัจนลีลาที่ใส่ใจมากความเร็วก็จะมากตามไปด้วยซึ่งส่งผลให้ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องลดลง

Peng, Chen, and Lee (2018) ศึกษาผลกระทบของวรรณยุกต์ต่อค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องในภาษาจีนกลาง และในภาษาจีนแคะ (Hakka) ซึ่งเป็นภาษาที่มีวรรณยุกต์ โดยพบว่าวรรณยุกต์ส่งผลต่อค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง งานวิจัยดังกล่าวไม่ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างวรรณยุกต์และค่าระยะเวลาเริ่มเสียงก้องว่าเป็นไปในทิศทางใดและมีความสัมพันธ์กันอย่างไร อย่างไรก็ตามจุฑามาศ ชมมาลัย (2534) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบค่าระยะเวลาการสั้นของเส้นเสียงร่วมกับวรรณยุกต์พบว่าวรรณยุกต์ไม่ส่งผลต่อค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักในภาษาไทย แต่ในการศึกษานั้นศึกษาเพียง 3 วรรณยุกต์ คือ กลางระดับ (mid level) ต่ำระดับ (low level) และ สูงตก (high falling) มิได้ศึกษาวรรณยุกต์ทั้งระบบในภาษาไทย

### 2.2.2 การแปรของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องตามเพศ

การแปรของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องตามตัวแปรทางเพศนั้นมีการพิสูจน์ทราบในการศึกษาต่าง ๆ (Helgason & Ringen, 2008; Li, 2013; Oh, 2011; Peng, Chen, & Lee, 2014; Pépiot, 2012; Swartz, 1992; Whiteside et al., 2004) การศึกษาที่ผ่านมาทั้งหมดในช่วงแรกของการศึกษาค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักนั้นให้เหตุผลที่มาจากสรีระร่างกายที่แตกต่างกันระหว่าง

เพศชายและหญิง กล่าวคือผู้ชายมีขนาดของกล่องเสียงที่ใหญ่กว่าของผู้หญิง (Ryalls, Zipprer, & Baldauff, 1997; Swartz, 1992) ซึ่ง (Netsell et al., 1991) พบว่ากรณีของผู้หญิง เมื่ออยู่ในภาวะเจริญพันธุ์ (adolescence) หรือเมื่อเติบโตขึ้น ภาวะกล้ามเนื้ออ่อนแรง (tissue stiffness) ของผู้หญิงในกล่องเสียงจะมีระดับที่สูงขึ้นเรื่อย ๆ ตามช่วงอายุมากกว่าผู้ชาย ส่งผลให้แรงต้านทานของเส้นเสียง (glottal resistance) มีระดับที่สูงขึ้น ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักนั้นจึงมีมากขึ้นตามไปด้วย การศึกษาช่วงแรกที่เน้นศึกษาในภาษาอังกฤษและภาษาอื่น ๆ ในตระกูลอินโดยูโรเปียน (Indo-European) พบว่า ผู้พูดเพศหญิงจะมีการผลิตค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักที่ยาวกว่าเพศชายในพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลม และพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม (Helgason & Ringen, 2008; Pépiot, 2012; Swartz, 1992; Whiteside et al., 2004) ภายหลัง Oh (2011) พบว่าผู้พูดเพศหญิงมีการผลิตค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักที่น้อยกว่าเพศชายในพยัญชนะกักไม่ก้องในภาษาเกาหลี โดยผู้ชายมีค่าระยะเวลาที่ยาวกว่าในพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม Li (2013) และ Peng et al. (2014) พบว่า ผู้พูดเพศหญิงมีการผลิตค่าระยะเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักที่น้อยกว่าเพศชายในพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมในภาษาจีนกลาง (Mandarin) และภาษาจีนแคะ (Hakka) ซึ่งไม่สนับสนุนข้อค้นพบของการศึกษาช่วงแรก แต่อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าข้อค้นพบของการศึกษาต่าง ๆ เกี่ยวกับการแปรของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องตามเพศ จะพบรูปแบบการผลิตค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักที่แตกต่างกัน แต่สามารถสรุปได้ว่าเพศเป็นหนึ่งในปัจจัยที่ส่งผลต่อการแปรของค่าระยะเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักในทุกภาษา แม้กระทั่งในภาษาไทยที่ผู้วิจัยมุ่งศึกษา ได้มีข้อค้นพบเกี่ยวกับค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องที่แตกต่างตามเพศของผู้พูด แต่ไม่ใช่เป็นผลการศึกษาจากวัตถุประสงค์หลักของการศึกษา เป็นเพียงข้อสังเกตที่ได้จากการศึกษาที่มุ่งวิเคราะห์ประเด็นปัญหาอื่นเป็นหลัก เช่น การศึกษาของ ตามใจ อวิรุทธิโยธิน (2553) ซึ่งศึกษาความแตกต่างของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักระหว่างภาษาไทยและภาษาไทยสำเนียงใต้ โดยมีการเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาเพศชายและหญิง

จากการทบทวนวรรณกรรม พบว่ายังไม่มีการศึกษาการแปรของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องตามเพศในภาษาไทยเป็นวัตถุประสงค์หลักของการวิจัย นอกจากนี้ ยังไม่มีการศึกษาค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของผู้หญิงข้ามเพศมาก่อน อย่างไรก็ตาม จากการสังเกตเป็นระยะเวลานานของผู้วิจัยที่เป็นหนึ่งในกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศทั้งในเชิงการผลิตและการรับรู้เกี่ยวกับเสียงของผู้หญิงข้ามเพศและจากการศึกษานำร่องพบว่า ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของผู้หญิงข้ามเพศมีรูปแบบเฉพาะตัวและมีความหลากหลายของรูปแบบค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่ศึกษาการแปรของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักภาษาไทยที่ออกเสียงโดยเสียงผู้หญิงข้ามเพศอย่างละเอียดลึกซึ้ง โดย

ออกแบบระเบียบวิจัยที่ตระหนักถึงตัวแปรและอิทธิพลอื่น ๆ ซึ่งส่งผลต่อการแปรของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องจากการประมวลผลสังเคราะห์ข้อค้นพบในอดีต เพื่อให้ผลการศึกษาสามารถสะท้อนข้อค้นพบที่แท้จริงของการแปรค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องที่ออกเสียงโดยผู้หญิงข้ามเพศซึ่งเป็นตัวแปรทางสังคมที่มีความซับซ้อน

### 2.3 การศึกษาทางมนุษยวิทยาและวัฒนธรรม

ในอดีต สังคมมีแนวคิดเกี่ยวกับเพศแบบ “ระบบทวิเพศ” กล่าวคือมีเพียงเพศชายและเพศหญิง ซึ่งถูกระบุด้วยอวัยวะบ่งชี้ทางเพศตั้งแต่กำเนิด การเป็นคนที่มีเพศสภาวะไม่ตรงกับเพศกำเนิดมักถูกมองว่าเป็นสิ่งที่ไม่สมควรยอมรับ พฤติกรรมที่แสดงออกถึงการเบี่ยงเบนทางเพศ คือ บาป (sin) ซึ่งถูกอ้างจากตามความเชื่อของศาสนาต่างๆ แม้แต่ในบริบทสังคมไทยที่นับถือศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติก็มีระบุศัพท์ที่ใช้เรียกกะเทยว่า “บัณฑิตะกะ” ใช้สื่อความถึงบุรุษที่พึงพอใจในบุรุษเพศด้วยกัน รวมถึงยังมีข้อบังคับห้ามให้เหล่าบัณฑิตะกะกับชวชีกอีกด้วย ความไม่เป็นที่คาดหวังของสังคมส่งผลให้ไม่ได้รับการยอมรับ และกลุ่มบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศในอดีตมีแนวโน้มที่จะปิดบังตัวตน

ในสังคมแบบทวิเพศนั้น ผู้ชายถูกคาดหวังจากสังคมให้แสดงออกถึงความเป็นชาย ซึ่งความคาดหวังของสังคมต่อเพศวิถีความเป็นชายคือ “ความรักต่างเพศ” และภาพลักษณ์ที่บ่งบอกถึงความเป็นชาย เช่น ทหาร นักรบ นักมวย ที่จะต้องแสดงความเข้มแข็ง อดทน ความเป็นผู้นำทำหน้าที่พ่อและสามี ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับภาวะ “ความเป็นหญิง” (นฤพนธ์ ต้วงวิเศษ, 2560) ที่แสดงออกถึงความอ่อนช้อย ความเป็นผู้ตามและทำหน้าที่ของแม่และภรรยาผู้ต้องสนับสนุนข้างทำหน้าอย่างสามีทุกประการ ซึ่งความคาดหวังของสังคมดังกล่าวต่อเพศวิถีความเป็นชาย สามารถพบได้ในสังคมที่มีความเชื่อแบบทวิเพศ

อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบัน ทั้งในสังคมไทยและสังคมโลก ผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติเปิดเผยตัวตนและได้รับการยอมรับจากสังคม นอกจากนี้สังคมยังตระหนักถึงความหลากหลายของผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติด้วย ซึ่งรวมถึงด้านเพศสภาวะและการแสดงออกทางพฤติกรรม

#### 2.3.1 เพศสภาวะที่เบี่ยงเบนไปจากผู้ชายตามเพศวิถีปฏิบัติ

ในปัจจุบัน การศึกษาเกี่ยวกับเรื่องเพศสภาวะ (gender study) ถือเป็นอีกหนึ่งศาสตร์ที่ได้รับความนิยมเนื่องจากสภาพในสังคมมนุษย์ปัจจุบันมีสิทธิและเสรีภาพในการเปิดกว้างเรื่องเพศ ทำ

ให้เรื่องเพศนั้นมีนิยามมากกว่าเพียงชายและหญิง นำมาซึ่งการปรากฏของตัวตนและพฤติกรรมที่หลากหลาย ต่อมารู้จักกันในนามกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ LGBTIQ

ในงานศึกษาวิจัยนี้เน้นศึกษาในกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศ ซึ่งถือเป็นหนึ่งในเพศสภาพที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ (sexual deviation) ไปจากผู้ชายตามเพศวิถีปฏิบัติ ทั้งในเชิงอัตลักษณ์ทางเพศและเพศวิถี อย่างไรก็ตาม ความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนเกี่ยวกับเพศสภาพของผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติและความทับซ้อนกันระหว่างเกย์กับผู้หญิงข้ามเพศยังคงมีอยู่มาก ผู้วิจัยจึงได้สังเคราะห์และประมวลเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างเพศสภาพของเกย์และผู้หญิงข้ามเพศดังต่อไปนี้

### 2.3.1.1 เกย์

เกย์ กลุ่มผู้รักร่วมเพศ หรือผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติ หนึ่งในกลุ่มความหลากหลายทางเพศที่มีวัฒนธรรมย่อยในกลุ่ม มีรสนิยมทางเพศที่แตกต่างจากผู้ชายทั่วไปในสังคมที่อยู่ภายใต้สังคมแบบระบบทวิเพศ (sex binary system) ซึ่งมีการแสดงออกทางเพศรวมถึงรสนิยมทางเพศไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมในระบบทวิเพศ

คำว่าเกย์ เดิมหมายถึง สนุกสนาน สดชื่น ร่าเริง แจ่มใส มีชีวิตชีวา หรือสดใส ต่อมาจึงนำมาใช้ในความหมายของรสนิยมทางเพศแบบรักร่วมเพศ แต่เมื่อถูกนำมาใช้ในบริบทสังคมไทยปัจจุบัน คำว่า “เกย์” หมายถึง ผู้ชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเท่านั้น สังคมไทยค่อนข้างเปิดกว้างและคุ้นชินกับเกย์มาเป็นเวลานานผ่านทางสื่อบันเทิงต่าง ๆ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ บนสังคมออนไลน์ผ่านช่องทางต่าง ๆ ภาพลักษณ์ของความเป็นเกย์ในสังคมไทยถูกถ่ายทอดผ่านกลุ่มบุคคลที่อยู่ในสื่อทำให้สังคมแบ่งภาพลักษณ์ของความเป็นเกย์เป็นประเภทต่าง ๆ ซึ่งไปนำไปสู่ประเภทของเกย์ในสังคมไทยมักจะถูกแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม โดยการใช้พฤติกรรมทางการร่วมเพศ (sexual acts) เป็นเกณฑ์ตัดสิน ยุทธนา นันทวิธวิภา (2547) ให้คำจำกัดความคำเรียกเกย์ทั้งสามกลุ่มดังต่อไปนี้

กลุ่มที่ 1 เกย์คิง (gay king) หมายถึง เกย์ที่เป็นฝ่ายกระทำ (active) ในขณะร่วมเพศ

กลุ่มที่ 2 เกย์ควีน (gay queen) หมายถึง เกย์ที่เป็นฝ่ายถูกระกระทำ (passive)

กลุ่มที่ 3 โบท (both) หมายถึง เกย์ที่สามารถสวมบทบาทได้ทั้งเป็นผู้กระทำหรือถูกระกระทำ

ในขณะเดียวกันความเป็นเกย์คิงและเกย์ควีนส่วนใหญ่ สามารถบ่งบอกถึงระดับความเป็นชายและความเป็นหญิงได้ กล่าวคือเกย์คิงจะมีความเป็นชายที่มากกว่าเกย์ควีน จึงมักจะแสดง

บทบาทหรือพฤติกรรมทางเพศแบบผู้ชาย อาทิ การแต่งตัว ความชอบทางกีฬา เช่น ฟุตบอล บาสเกตบอล หรือความชื่นชอบต่าง ๆ ที่เป็นที่ยอมรับในหมู่ผู้ชาย เช่น รถยนต์ ส่วนเกย์ควีนจะมีความเป็นหญิงมากกว่าเกย์คิง จึงมักจะแสดงบทบาทความเป็นหญิงมากกว่ามีรสนิยมค่อนไปทางแบบผู้หญิงเช่น การแต่งตัวมักจะแต่งตัวตามสมัย สีสันฉูดฉาด มักจะไม่มีความชอบทางกีฬา ความชื่นชอบต่าง ๆ จะค่อนไปทางผู้หญิง เช่น รักสวยรักงาม บำรุงผิวหน้า ผิวตัว บางกลุ่มมีกิริยาแบบผู้หญิงด้วย (Jackson, 2011; นิธิ เอียวศรีวงศ์, 2545) อย่างไรก็ตาม ในความเป็นจริงแนวคิดเกี่ยวกับการแบ่งแยกประเภทของเกย์ก็ไม่ได้เป็นจริงทั้งหมดเสมอไป บางกรณีผู้ที่สวมบทบาทเป็นฝ่ายกระทำ อาจจะมีระดับความเป็นหญิงที่สูงกว่าผู้ที่สวมบทบาทเป็นฝ่ายถูกกระทำ รวมถึงพฤติกรรมการแสดงออกที่เป็นหญิงมากกว่า ซึ่งในบริบทสังคมไทยเรามักจะใช้คำว่า “ออกสาว” หรือเรียกเกย์คิงประเภทนี้ว่า “รุกออกสาว” และบางกรณีที่ผู้สวมบทบาทเป็นฝ่ายถูกกระทำอาจจะมีระดับความเป็นชายที่สูงกว่าได้ซึ่งในสังคมไทยปัจจุบันมักจะเรียกว่า “แมน ๆ ” คำเป็นนิยามของเกย์ไม่ว่าจะเป็นคิงหรือควีนแต่แสดงบทบาทพฤติกรรมทางเพศที่ใกล้เคียงกับความเป็นชายมากที่สุด ในสังคมไทยปัจจุบันมักจะใช้คำว่า “รุก” หรือ “รับ” แสดงตำแหน่งของพฤติกรรมการร่วมเพศโดยมากกว่าการใช้คำว่า เกย์คิงหรือเกย์ควีน ซึ่งพฤติกรรมที่กล่าวมาเกี่ยวกับความเป็นเกย์ ในหลายบทบาทไม่ว่าจะเป็นเชิงพฤติกรรมทางการร่วมเพศ หรืออัตลักษณ์การแสดงออกถึงความสาว ล้วนมีการหล่อหลอมมาจากประสบการณ์ทางชีวิตซึ่งบงกชมาศ เอกเอี่ยม (2532) เสนอกระบวนการพัฒนาของความเป็นเกย์ไว้ 4 ขั้นตอนคือ 1) การเกิดความรู้สึกว่าแตกต่าง 2) การแยกความรู้สึกและการกระทำออกจากเอกลักษณ์ 3) การเปิดเผยตัวตน และ 4) การยึดมั่นผูกพันต่อเอกลักษณ์ แสดงให้เห็นว่าความเป็นเกย์ไม่ใช่สิ่งที่ถูกกำหนดตายตัวมาตั้งแต่กำเนิดเช่นความเป็นชายหรือหญิงแต่ถูกกระบวนการทางจิตใจและประสบการณ์ทางสังคมหล่อหลอมให้เกิดอัตลักษณ์ทางเพศและเพศวิถี

### 2.3.1.2 กลุ่มคนข้ามเพศ

เนื่องจากการศึกษานี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาการออกเสียงของผู้หญิงข้ามเพศหรือกะเทย ดังนั้นจึงเลือกที่จะอธิบายเกี่ยวกับความเป็นกลุ่มคนข้ามเพศให้ชัดเจน กลุ่มคนข้ามเพศคือกลุ่มคนที่มีเพศสภาวะไม่ตรงกับเพศกำเนิดซึ่งก่อให้เกิดความไม่พอใจกับสภาวะทางร่างกาย ซึ่งปัจจุบันสมาคมจิตเวชศาสตร์สหรัฐอเมริกา (American Psychiatric Association) ได้ประกาศยกเลิกการระบุว่าเป็นความบกพร่องด้านอัตลักษณ์ทางเพศ (gender identity disorder) แล้วเนื่องจากเล็งเห็นแล้วว่าความหลากหลายทางเพศไม่ใช่อาการทางจิต และใช้คำว่า gender dysphoria ซึ่งเป็นอาการทางความเครียดแทน (Heffernan, 2012) ซึ่งประเภทของกลุ่มคนข้ามเพศมีความหลากหลายดังนี้

### 2.3.1.2.1 ผู้หญิงข้ามเพศ (trans woman)

ผู้หญิงข้ามเพศ คือ ส่วนหนึ่งของกลุ่มผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติ กล่าวคือมีเพศกำเนิดเป็นชายแต่มีพฤติกรรมและความคิดที่แตกต่างไปจากผู้ชายตามที่สังคมคาดหวัง เช่น การมีรสนิยมทางเพศแบบ “ความรักต่างเพศ” และภาพลักษณ์ที่บ่งบอกถึงความเป็นชาย เช่น ทหาร นักรบ นักมวย ที่จะต้องแสดงความเข้มแข็ง ความอดทน ความเป็นผู้นำที่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของบิดาและสามี นอกจากนี้ผู้หญิงข้ามเพศนี้ยังแสดงภาวะของไม่พอใจเนื่องมาจากเพศสภาวะไม่ตรงกับเพศสรีระ (gender dysphoria) ซึ่งเป็นเงื่อนไขที่นำไปสู่กระบวนการข้ามเพศ (transition) ประกอบไปด้วย 1) การรับฮอร์โมนเพศหญิงเพื่อเปลี่ยนแปลงตนเอง 2) การเปลี่ยนรูปลักษณ์ภายนอก เช่น การแต่งกายแบบผู้หญิง การไว้ผมยาวให้คล้ายผู้หญิง การแต่งหน้าให้คล้ายผู้หญิง และ 3) การใช้ชีวิตประจำวันแบบผู้หญิง ความเป็นจริงแล้วผู้หญิงข้ามเพศนั้นมีหลายประเภทซึ่งแบ่งได้ตามอัตลักษณ์ทางเพศและเพศสภาวะ แต่ในบริบทของสังคมไทยผู้หญิงข้ามเพศส่วนใหญ่ถือเป็นผู้ชายที่แต่งกายเป็นหญิง ปฏิบัติตนแบบผู้หญิง ลอกเลียนแบบพฤติกรรมผู้หญิง และมีแรงดึงดูดทางเพศต่อเพศชาย (androphilia) (ซึ่งส่วนมากเป็นผู้ชายปกติ) เพราะฉะนั้นหากมองในอีกแง่มุมหนึ่งผู้หญิงข้ามเพศไม่ควรจัดอยู่ในคนรักร่วมเพศ เนื่องจากหากวัดจากเพศสภาวะแล้วผู้หญิงข้ามเพศถือว่าตนเป็นผู้หญิง ดังนั้นการชอบผู้ชายจึงถือเป็นคนรักร่วมเพศปกติ นอกจากนี้ สมฤดี สงวนแก้ว (2546) พบกระบวนการพัฒนาของความเป็นกะเทยในลักษณะที่ใกล้เคียงกันกับความเป็นเกย์ อย่างไรก็ตามตัวตนทางเพศของบุคคลไม่คงที่เพราะสามารถเปลี่ยนแปลงได้ เนื่องจากปัจจัยทางสังคมของแต่ละบุคคลรวมถึงประสบการณ์ในชีวิตด้วยส่งผลให้กระบวนการความเป็นผู้หญิงข้ามเพศมีความซับซ้อนมากกว่าเพราะว่านอกจากเพศวิถีความเป็นผู้หญิงข้ามเพศยังมีเรื่องของอัตลักษณ์ทางเพศเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย นอกจากนี้ นฤพนธ์ ต้วงวิเศษ (2558ข) ได้เสนอถึงความเป็นผู้หญิงข้ามเพศไว้ 3 กลุ่ม ได้แก่

*กลุ่มที่ 1 “กะเทย”* คือกลุ่มที่มีลักษณะภายนอกหรืออัตลักษณ์ทางเพศผสมกันระหว่างชายและหญิง กล่าวคือ มีกล้ามเนื้อ มีขนหน้าแข้ง มีหนวด แต่ไว้ผมแต่งหน้าทาปาก กลุ่มนี้ไม่ให้ความสนใจกับรูปร่างมากเนื่องจากส่วนใหญ่ประสบปัญหาเรื่องการเงิน และอยู่ในชนชั้นแรงงานจึงก่อให้เกิดการผสมผสานระหว่างลักษณะภายนอกที่เป็นครึ่งชายครึ่งหญิง

*กลุ่มที่ 2 “สาวประเภทสอง”* คือกลุ่มของกะเทยที่มีคุณลักษณะผ่านการทำศัลยกรรม กะเทยกลุ่มนี้มีการเรียนรู้ที่จะกำจัดพฤติกรรมและสรีระทางร่างกายที่เป็นชาย (demasculinity) ให้หายไปจากอัตลักษณ์ทางเพศ และสร้าง “ความเป็นหญิง” ขึ้นมา เช่น การกินฮอร์โมน การกำจัดขนที่ไม่พึง



ปรารถนา การทำศัลยกรรมต่าง เช่น จมูก ปาก ใบหน้า ทรวงอก โดยมีความเชื่อว่าสรีระแบบเพศหญิงนั้นสร้างได้ ซึ่งอัตลักษณ์ความเป็นหญิงของกลุ่มนี้จะอยู่เหนือความเป็นชายมากกว่ากลุ่มที่ 1

กลุ่มที่ 3 “ผู้หญิงข้ามเพศ” คือกลุ่มของกะเทยที่มีคุณลักษณะการทำศัลยกรรมรวมถึงการผ่าตัดแปลงเพศ ในกลุ่มนี้จะมีคุณลักษณะคล้ายกับกลุ่มที่ 2 แต่ยกระดับอัตลักษณ์ความเป็นหญิงในกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศที่มากที่สุด เนื่องจากแนวคิดของคนกลุ่มนี้ที่แตกต่างจากกลุ่มที่ 2 เนื่องจากกลุ่มที่ 2 มีความเชื่อว่าความตึงเครียดร่างกายเพศชายแต่ความเป็นชายสามารถถูกกำจัดออกไปได้ แต่กลุ่มที่ 3 มีแนวคิดที่ว่าตนเองคือ “ผู้หญิง” ที่เกิดมาผิดร่างตนเองเป็นผู้หญิงมาแต่กำเนิด “ความเป็นหญิง” จึงเป็นสิ่งที่ถูกติดตัวมาตั้งแต่กำเนิดด้วยเช่นกันไม่ใช่การเรียนรู้ ไม่ใช่การสร้างขึ้นมา เพราะฉะนั้นการศัลยกรรมต่าง ๆ รวมถึงการศัลยกรรมแปลงเพศจึงเป็นการ “รักษา” ให้ตนหายเท่านั้น

เมื่อพิจารณาแล้วพบว่าเกณฑ์ที่ใช้แบ่งประเภทผู้หญิงข้ามเพศของ นฤพนธ์ ด้วงวิเศษ (2558ข) นั้นใช้เกณฑ์ทางสรีระเป็นหลักในการตัดสินความเป็นหญิงข้ามเพศ แตกต่างจากผู้วิจัยที่ใช้เกณฑ์ทางทัศนคติและเพศสภาวะเนื่องจากผู้วิจัยมองว่าเรื่องของสรีระอาจมีปัจจัยมาจากอิทธิพลจากสังคมอื่น ๆ ได้ เช่น การเงิน ความเสี่ยง หรือครอบครัว

นอกจากนี้แล้ว คนทั่วไปมักจะสับสนกับการแต่งแดรก ด้วย การแต่งแดรกถือเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มคนข้ามเพศแต่ก็มีพฤติกรรมที่แตกต่างไปจากผู้หญิงข้ามเพศ เนื่องจากการแต่งแดรกนั้นเกิดขึ้นเฉพาะบางเวลาและโอกาสเท่านั้น เช่นในการแสดงหรือตามเทศกาล ไม่ได้แต่งกาย ใช้ชีวิตหรือแสดงพฤติกรรมเป็นหญิงตลอดเวลา รวมถึงไม่มีการขอความไม่พึงพอใจทางเพศที่จะผลักดันให้เกิดกระบวนการทำศัลยกรรมบนร่างกายรวมถึงการแปลงเพศ

### 2.3.2 การแสดงออกที่เบี่ยงเบนไปจากผู้ชายตามเพศวิถีปฏิบัติ

เนื่องจากปัจจุบันการแสดงออกเกี่ยวกับตัวตนทางเพศนั้นมีความหลากหลายมากจนเกิดความสับสนระหว่างเพศสภาวะที่เป็นกับการแสดงออกเกี่ยวกับทางเพศที่สื่อไปในทางการเบี่ยงเบนไปจากเพศกำเนิด การแสดงออกถึงพฤติกรรมทางเพศส่วนหนึ่งไม่ใช่สิ่งที่ระบุถึง เพศสภาวะ แต่เป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงการแสดงออกของตัวตนที่มีพฤติกรรมของการเบี่ยงเบนทางเพศไปจากเพศวิถีปฏิบัติ ซึ่งในการแสดงออกที่เบี่ยงเบนไปจากผู้ชายตามเพศวิถีปฏิบัติแต่ไม่ใช่เพศสภาวะ มีดังนี้

### 2.3.2.1 กลุ่มคนแต่งกายข้ามเพศ (transvestite หรือ cross-dresser)

กลุ่มคนแต่งกายข้ามเพศมักจะถูกเข้าใจผิดว่าเป็นกลุ่มเดียวกับผู้หญิงข้ามเพศ หรือ ผู้ชายข้ามเพศ เนื่องจากมีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกันตรงที่มีพฤติกรรมที่ชอบแต่งตัวตรงข้ามกับเพศสรีระ กล่าวคือผู้ชายที่แต่งกายด้วยชุดของสุภาพสตรี หรือ ผู้หญิงที่แต่งกายด้วยชุดของสุภาพบุรุษ แต่ในกรณีส่วนมากเรามักจะพบแบบแรกคือผู้ชายที่แต่งกายด้วยชุดของสุภาพสตรีมากกว่า เนื่องจากพฤติกรรมการแต่งกายข้ามเพศนี้เองจึงมักถูกมองเหมารวมกับกลุ่มข้ามเพศ แต่แท้ที่จริงแล้วมีความแตกต่างกัน เนื่องจากคนแต่งกายข้ามเพศมักจะถูกกระตุ้นทางเพศด้วยการแต่งกายของเพศตรงข้าม แต่รสนิยมทางเพศรวมถึงพฤติกรรมทางเพศกลับไม่ได้เปลี่ยน กล่าวคือผู้ชายที่มีรสนิยมแต่งกายข้ามเพศใส่ชุดสุภาพสตรี แต่มีรสนิยมทางเพศที่ชอบผู้หญิง (gynephilic) อยู่รวมถึงพฤติกรรมการแสดงออกก็ยังคงเป็นชายเหมือนเดิม รวมถึงไม่มีการผลักดันเข้าสู่กระบวนการข้ามเพศอีกด้วย (Carroll, 2016) อาจกล่าวได้ว่าการแต่งกายแบบผู้หญิงไม่ใช่อัตลักษณ์ทางเพศโดยตรงแต่เป็นสิ่งกระตุ้นให้เกิดความใคร่ทางเพศ (fetish) มากกว่า

### 2.3.2.2 แดรกควีน

ปัจจุบันความหลากหลายทางเพศเริ่มมีมากขึ้นและมักมีกลุ่มความหลากหลายทางเพศที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ในสถานการณ์ปัจจุบัน การแต่งแดรก (drag) ซึ่งเป็นคำย่อมาจาก dressed resembling a girl ได้รับความนิยมมากขึ้นในหลายสังคม โดยเฉพาะรายการที่นำเสนอความเป็นแดรก อย่าง RuPaul's drag race บ่งบอกให้เห็นค่านิยมและความสนใจต่อความเป็นแดรกมากขึ้น แดรกควีนคือกลุ่มคนที่แต่งกายด้วยเครื่องแต่งกายของผู้หญิงซึ่งโดยมากมักมีเพศสรีระเป็นชาย ซึ่งมีจุดประสงค์ทางการแสดงเป็นหลัก ซึ่งกลุ่มคนที่แสดงแดรก มักจะไม่ได้ใช้ชีวิตประจำวันเป็นผู้หญิงหรือแต่งกายเป็นผู้หญิงตลอดเวลา รวมถึงการศัลยกรรมบนเรือนร่างซึ่งแตกต่างจากผู้หญิงข้ามเพศ กลุ่มที่แสดงแดรกมักจะแต่งกายด้วยเครื่องแต่งกายผู้หญิงเมื่อทำการแสดงหรือในโอกาสเฉพาะเท่านั้น ซึ่งการแต่งแดรกสามารถเป็นใครเพศใดก็ได้ เดิมทีในอดีตนักมานุษยวิทยา มักจะจับกลุ่มประเภทของแดรกให้อยู่ในกลุ่มของคนที่แต่งกายข้ามเพศ เพราะโดยปกติ กลุ่มคนที่แต่งแดรกมักจะไม่ได้ใช้ชีวิตและมีอัตลักษณ์ทางเพศเป็นผู้หญิงตลอดเวลา แต่เกิดขึ้นในบางโอกาสเช่นการแสดงเท่านั้น (Crooks & Baur, 2010) แต่ในปัจจุบันเมื่อความหลากหลายมีมากขึ้นการเป็นแดรกควีนจึงไม่ใช่กลุ่มคนที่แต่งกายข้ามเพศอย่างเดียวเท่านั้น เนื่องจากกลุ่มคนเหล่านั้นเข้าสู่กระบวนการข้ามเพศ (เริ่มใช้ชีวิตแบบผู้หญิงตลอดเวลา รวมไปถึงการผ่าตัดแปลงเพศ) แต่ถึงอย่างนั้น กลุ่มคนเหล่านั้นยังคงแสดงตัวตนว่าเป็นแดรกควีนอยู่ ซึ่งสอดคล้องกับ Calder (2019a) ซึ่งศึกษาแดรกกลุ่มหนึ่งในซานฟรานซิส

โก ประเทศอเมริกา ที่เรียกตนเองว่า SoMa queen ซึ่งมีเอกลักษณ์ทางการแสดงออกตัวตนแบบแนว ตลกขบขันมากกว่าเน้นความสวยความงาม Calder พบว่าแดรกควีนจำนวนหนึ่งเริ่มที่จะเข้าสู่ กระบวนข้ามเพศ โดยเริ่มตั้งแต่การเข้ารับฮอร์โมน การเสริมสร้างลักษณะความงามอย่างการทำ เลเซอร์กำจัดขน ซึ่งปรากฏการณ์ดังกล่าวทำให้คำนิยามว่าเหล่าแดรกควีนคือกลุ่มคนแต่งกายข้าม เพศเกิดความไม่ชัดเจน เพราะการกระทำดังกล่าวทำให้ความเป็นผู้หญิงข้ามเพศและความเป็นแดรกดู ทับซ้อนกัน อย่างไรก็ตามผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าแดรกนอกจากเป็นกลุ่มในความหลากหลายทางเพศแล้วยัง สามารถบ่งบอกถึงบทบาทที่แสดงได้ด้วยกล่าวคือ แดรกถือเป็นบทบาททางการแสดงหนึ่งที่ไม่ว่าคน นั้นจะเป็นเกย์ ผู้หญิงข้ามเพศ หรือแม้กระทั่งผู้หญิงก็สามารถทำได้ ซึ่งผู้หญิงที่แต่งแดรกเรียกว่า ไบ โอควีน (bio-queen)

จากการทบทวนวรรณกรรมใน 3 ประเด็นข้างต้น จะเห็นได้ว่า การศึกษาการแปรของค่า ช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องที่ออกเสียงโดยผู้หญิงข้ามเพศที่พูดภาษาไทยซึ่งเป็นประเด็นวิจัยในการศึกษา ครั้งนี้เป็นองค์ความรู้ที่ยังขาดจากการศึกษาในอดีต ผลการศึกษาจะช่วยเพิ่มพูนความรู้และความ เข้าใจเกี่ยวกับอัตลักษณ์ทางเพศของกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศที่สะท้อนผ่านคุณลักษณะทางศาสตร์ใน ภาษาไทย นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้นำองค์ความรู้เกี่ยวกับการศึกษาที่ผ่านมาทั้งในด้านตัวแปรทางกล ศาสตร์และตัวแปรทางตัวตนทางเพศมาออกแบบระเบียบวิธีวิจัยในการศึกษาครั้งนี้ ซึ่งนำเสนอใน บทถัดไป

ตารางที่ 2.3 การศึกษาทางกลศาสตร์ต่าง ๆ ของเสียงกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ

ค่าทางกลศาสตร์ที่ศึกษา	ผู้วิจัย	สรุปผลการศึกษา
ค่าความถี่มูลฐาน	(Avery & Liss, 1996)	พบว่าผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติมีค่าความถี่มูลฐานสูงกว่าผู้ชายปกติ
	(Lerman & Damsté, 1969) (Pierrehumbert et al., 2004)	พบว่าผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติไม่มีความแตกต่างจากผู้ชายปกติ
	(Gelfer & J. Schofield, 2000) (Hancock et al., 2014)	พบว่าเสียงของผู้หญิงข้ามเพศมีพิสัยของค่าความถี่มูลฐานที่ซ้อนทับผู้ชายและผู้หญิง
ทำนองเสียง	(Hancock et al., 2014) (King et al., 2012)	พบว่าผู้หญิงข้ามเพศมีการแปรของทำนองเสียงค่อนข้างมาก และมีการเลียนทำนองเสียงของผู้หญิงอย่างเกินจริงโดยพบมากในทำนองเสียงขึ้น และมีการยืดระยะเวลาของช่วงตกระดับเสียงให้ยาวขึ้น
ค่าความเข้มของพลังงาน	(Horii, 1979) (Koike, 1973) (Günzburger, 1995)	พบว่าผู้ชายมีค่าพลังงานมากกว่าผู้หญิงและเมื่อให้ผู้หญิงข้ามเพศพูดในสองบริบททางเพศพบว่าในบริบทเพศชายมีค่าพลังงานสูงกว่าบริบทเพศหญิง
ลักษณะน้ำเสียง	(Mount & Salmon, 1988) (Zimman, 2013)	พบว่าผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติมีปริมาณการใช้ลักษณะน้ำเสียงแบบก้อง เครีียดและก้องต่ำทุ้มมากกว่าผู้ชายปกติ
	(Podesva, 2007)	พบว่าเมื่อผู้พูดที่เป็นชายที่ไม่เป็นไปตามวิถีปฏิบัติใช้น้ำเสียงแบบฟอลเซ็ทโต้จะมีค่าความถี่มูลฐานที่แกว่งกว่าปกติและมีค่าระยะเวลาที่มากเมื่อใช้น้ำเสียงแบบฟอลเซ็ทโต้ด้วย

สระ	(Ladefoged & Broadbent, 1957) (Peterson & Barney, 1952)	พบว่าผู้หญิงมีค่าความถี่ฟอร์เมนทซ์ของสระโดยเฉลี่ยทั้งหมดสูงกว่าผู้ชาย
	(Günzburger, 1995) (Mount & Salmon, 1988) (G. Fant, 1960) (Ohala, 1984)	พบว่าค่าความถี่ฟอร์เมนทซ์ที่ 2 และ 3 ของผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติมีค่าความถี่สูงกว่าผู้ชาย และค่าความถี่ฟอร์เมนทซ์ที่ 3 เป็นผลมาจากการเลียนแบบรูปปากในการออกเสียง
	(Saisuwan, 2016) (ยุทธนา นันทวิธวิภา, 2547)	พบว่าในบริบทภาษาไทยผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีปฏิบัติมีการลากเสียงสระยาวกว่าปกติ
	(Zimman, 2010)	พบว่าผู้พูดที่มีวัจนลีลาแบบเกย์มีค่าระยะเวลาของสระที่มากกว่าผู้พูดที่เป็นชายและผู้พูดที่เป็นชายข้ามเพศ
พยัญชนะ เสียดแทรก	(Fuchs & Toda, 2010) (Hazenberg, 2012)	ผู้หญิงมีย่านความถี่ของพยัญชนะเสียดแทรกที่สูงกว่าผู้ชาย
	(Cler et al., 2019)	พบว่าผู้หญิงข้ามเพศมีย่านความถี่ของขอพยัญชนะเสียดแทรกสูงกว่าผู้ชาย
	(Calder, 2019a) (Zimman, 2017b)	พบว่าระดับการแปรของเสียงพยัญชนะเสียดแทรก /s/ ในภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับรูปลักษณ์ทางร่างกาย
	(Van Borsel et al., 2009)	พบการลิสปีงของผู้พูดภาษาอังกฤษที่เป็นเกย์กว่าร้อยละ 42 ซึ่งสูงกว่าผู้ชายและผู้หญิง
พยัญชนะกัก	(Podesva et al., 2001) (Bucholtz, 1996)	พบว่าการระบายลมในพยัญชนะกักตำแหน่งท้ายพยางค์มีความสัมพันธ์กับการบ่งบอกตัวตนทางสังคม

### บทที่ 3

#### วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้ศึกษา 1) ลักษณะทางกลศาสตร์ของเสียงพยัญชนะกักของผู้หญิงข้ามเพศที่พูดภาษาไทยโดยวิเคราะห์ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องและเปรียบเทียบกับค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของเสียงพยัญชนะกักของผู้ชายและผู้หญิง นอกจากการศึกษาเชิงเปรียบเทียบกับผู้ชายและผู้หญิงแล้ว ยังศึกษาการแปรของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องภายในกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศด้วย และ 2) องค์ประกอบของการแสดงออกทางตัวตนทางเพศ จากการสัมภาษณ์และการแบบสอบถาม เพื่อวิเคราะห์ทัศนคติความเป็นหญิงของผู้หญิงข้ามเพศและคำนวณเป็น “ค่าดัชนีความเป็นหญิง” หลังจากนั้นจึงวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสองตัวแปรข้างต้น คือค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องและค่าดัชนีความเป็นหญิง ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้ ระเบียบวิธีวิจัยจึงประกอบด้วย 2 ส่วนคือ 3.1 การศึกษาทางกลศาสตร์ของเสียงพยัญชนะกักและ 3.2 การศึกษาองค์ประกอบของตัวตนทางเพศของผู้หญิงข้ามเพศ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

#### 3.1 การศึกษาทางกลศาสตร์ของเสียงพยัญชนะกัก

##### 3.1.1 ผู้บอกภาษา

ผู้บอกภาษามีจำนวนทั้งหมด 35 คน ประกอบด้วยผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศ 15 คน กลุ่มอ้างอิงคือผู้พูดเพศชาย 10 คน และผู้พูดเพศหญิง 10 คน โดยมีเกณฑ์ในการคัดเลือกดังต่อไปนี้ 1) อายุ 21 – 35 ปีเพราะช่วงอายุที่แตกต่างกันส่งผลต่อค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง (Whiteside et al., 2004) 2) กำเนิดและเติบโตในกรุงเทพมหานครและอยู่ในครอบครัวที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่เพื่อป้องกันอิทธิพลจากภาษาถิ่นอื่น ๆ 3) จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นอย่างน้อย 4) ไม่มีความผิดปกติทางการได้ยินหรือการพูด เกณฑ์การคัดเลือกผู้บอกภาษาที่เป็นผู้หญิงข้ามเพศคือ 1) มีการรับฮอร์โมนเอสโตรเจน อย่างไรก็ตามฮอร์โมนเอสโตรเจนไม่ส่งต่อค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง (Mount & Salmon, 1988) 2) ได้รับการยืนยันจากตัวผู้บอกภาษาเองว่าตนนั้นเป็นผู้หญิงข้ามเพศ 3) มีการใช้ชีวิตประจำวันแบบผู้หญิงไม่ต่ำกว่า 1 ปี 4) ได้รับการผ่าตัดแปลงเพศหรือไม่ก็ได้ เพราะการผ่าตัดแปลงเพศไม่ได้ส่งผลต่อค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง (Mount & Salmon, 1988) และ 5) จะต้องไม่ได้รับ

การผ่าตัดกล่องเสียง เพราะอาจส่งผลต่อค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง (Netsell et al., 1991) ซึ่งเป็นค่าทางกลศาสตร์ที่สัมพันธ์กับการทำงานของเส้นเสียงที่กล่องเสียงด้วย

### 3.1.2 รายการคำ

รายการคำประกอบด้วยคำพูดเดี่ยวพยางค์เดี่ยวที่เป็นคำพูดจริง จำนวน 24 คำ โดยมีโครงสร้างพยางค์ 2 แบบ ได้แก่ โครงสร้างพยางค์เปิดซึ่งมีพยัญชนะต้น ตามด้วยสระเสียงยาว (CV:) และโครงสร้างพยางค์ปิดซึ่งมีพยัญชนะต้น สระเสียงยาว และพยัญชนะท้าย (CV:C)

ผู้วิจัยออกแบบรายการคำโดยควบคุมอิทธิพลตัวแปรทางเสียงต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง คือ ฐานกรณ์ของพยัญชนะต้น คุณสมบัติของสระและวรรณยุกต์ (A. Abramson & Lisker, 1964; Cho & Ladefoged, 1999; R. J. Morris et al., 2008; Peng et al., 2018) รายการคำในการศึกษารั้งนี้ประกอบด้วย คำที่มีพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะ 8 หน่วยเสียงในภาษาไทย คือ /b, p, p<sup>h</sup>, d, t, t<sup>h</sup>, k, k<sup>h</sup>/ สระเป็นสระขอบเสียงยาว 3 หน่วยเสียง ได้แก่ /i: a: u:/ ในกรณีที่คำพูดเดี่ยวพยางค์เดี่ยวในโครงสร้างแบบเปิดไม่มีความหมาย จะใช้คำพูดเดี่ยวที่มีโครงสร้างแบบพยางค์ปิดแทน ซึ่งมีพยัญชนะท้ายพยางค์ตามหลังสระ ประกอบด้วยพยัญชนะกัก 2 หน่วยเสียง ได้แก่ /p, t/ ตามหลังสระ /i: u:/ ตามลำดับ ปรากฏในคำว่า /bi:p/ ‘บีบ’ และ /bù:t/ ‘บูต’ เป็นจำนวนทั้งหมด 2 คำ จากรายการคำทั้งหมด 24 คำ และควบคุมให้วรรณยุกต์เป็นวรรณยุกต์ระดับ คือวรรณยุกต์สามัญ (ระดับเสียงกลางระดับ) ในกรณีที่วรรณยุกต์สามัญในบางคำเป็นคำที่ไม่มีความหมาย จะใช้เป็นวรรณยุกต์เอก (ระดับเสียงต่ำและเลื่อนลงเล็กน้อย) ตามที่แสดงในตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 รายการคำ

	ก้อง		ไม่ก้องไม่พ่นลม		ไม่ก้องพ่นลม	
ริมฝีปาก	/bi:p/	บีบ	/pi:/	ปี	/p <sup>h</sup> i:/	พี
	/bà:/	บ่า	/pa:/	ปา	/p <sup>h</sup> a:/	พา
	/bù:t/	บูต	/pu:/	ปู	/p <sup>h</sup> u:/	พู
ปุ่มเหงือก	/di:/	ดี	/ti:/	ตี	/t <sup>h</sup> i:/	ที
	/dà:/	ด่า	/ta:/	ตา	/t <sup>h</sup> a:/	ทา
	/du:/	ดู	/tù:/	ตุ๋	/t <sup>h</sup> u:/	ทู

เพ ต าน	/ki:/	กี	/kʰa:/	ชี
อ่อน	/ka:/	กา	/kʰa:/	คา
	/ku:/	กู	/kʰu:/	คู

### 3.1.3 อุปกรณ์การบันทึกเสียง

อุปกรณ์บันทึกเสียงประกอบด้วย

- (1) เครื่องบันทึกเสียงยี่ห้อ Zoom รุ่น H4N Pro
- (2) คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กยี่ห้อ HP รุ่น Pavilion
- (3) โปรแกรม Praat เวอร์ชัน 6.1.01

### 3.1.4 การบันทึกเสียง

ผู้วิจัยเตรียมอุปกรณ์สำหรับการบันทึกเสียงโดยวางตำแหน่งของเครื่องอัดเสียงบนโต๊ะซึ่งห่างจากริมฝีปากของผู้พูดประมาณ 30 เซนติเมตรและวางไว้ให้ตรงกับทิศทางการเปล่งเสียงจากริมฝีปากมากที่สุดเพื่อความชัดเจนในการบันทึกเสียงโดยเฉพาะการพ่นลม (aspiration) จากริมฝีปากของผู้พูด ซึ่งเป็นหนึ่งในคุณลักษณะสำคัญของเสียงพยัญชนะกักในภาษาไทย หลังจากนั้นผู้วิจัยอธิบายภาพรวมขั้นตอนทั้งหมดในการบันทึกเสียงให้ผู้บอกภาษาทราบ และก่อนการบันทึกเสียง ผู้วิจัยใช้วิธีการพูดคุยเรื่องทั่วไปและให้ผู้บอกภาษาแต่ละคนมีการซ้อมก่อน 1 รอบ เพื่อให้ผู้พูดคุ้นชินและผ่อนคลาย ซึ่งอาจมีส่วนช่วยให้ผู้พูดให้ข้อมูลอย่างเป็นธรรมชาติมากขึ้น

ผู้วิจัยบันทึกเสียงในห้องเก็บเสียง บันทึกข้อมูลเป็นไฟล์สกุล .WAV ตั้งค่าอัตราการสุ่มสัญญาณ (sampling rate) ที่ 44,100 เฮิร์ตซ์ (Hertz) ขณะบันทึกเสียง โดยให้ผู้พูดอ่านรายการคำทั้งหมด 24 คำ จากการ์ดรายการคำ อ่านทั้งหมด 5 ครั้งและเลือก 3 ครั้งที่มีคุณภาพดีที่สุดเพื่อวิเคราะห์ทางกลศาสตร์ ในแต่ละรอบมีการสลับตำแหน่งของการ์ดรายการคำแบบสุ่ม (randomized) และกำหนดให้ผู้พูดพูดคำเป้าหมายในกรอบประโยคคือ /pʰùt wà: ... ʔi:k tʰi:/ “พูดว่า...อีกที” จำนวนคำทดสอบ (test token) ทั้งหมดมีจำนวน 2,520 คำทดสอบ (24 คำ x ซ้ำ 3 ครั้ง x ผู้บอกภาษา 35 คน)

หลังจากจบแต่ละรอบของชุดรายการคำ จะมีการหยุดพักเพื่อให้ผู้พูดได้มีช่วงเวลาพัก อีกทั้งเป็นช่วงเวลาที่ผู้วิจัยได้เตรียมชุดรายการคำสำหรับการบันทึกเสียงรอบต่อไป ในระหว่างการพักนี้

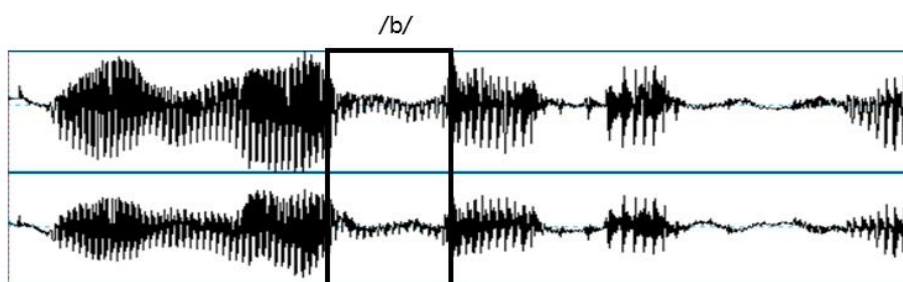


ผู้วิจัยใช้ช่วงเวลาในการพูดคุยกับผู้พูดเพื่อลดความตึงเครียด โดยเฉพาะในผู้พูดที่เป็นผู้หญิงข้ามเพศ ผู้วิจัยใช้ช่วงเวลาดังกล่าวในการพูดคุยและจดบันทึกเพิ่มเติมเกี่ยวกับทัศนคติทางเพศของผู้พูดที่เป็นผู้หญิงข้ามเพศด้วย

### 3.1.5 การวัดและวิเคราะห์ทางกลศาสตร์

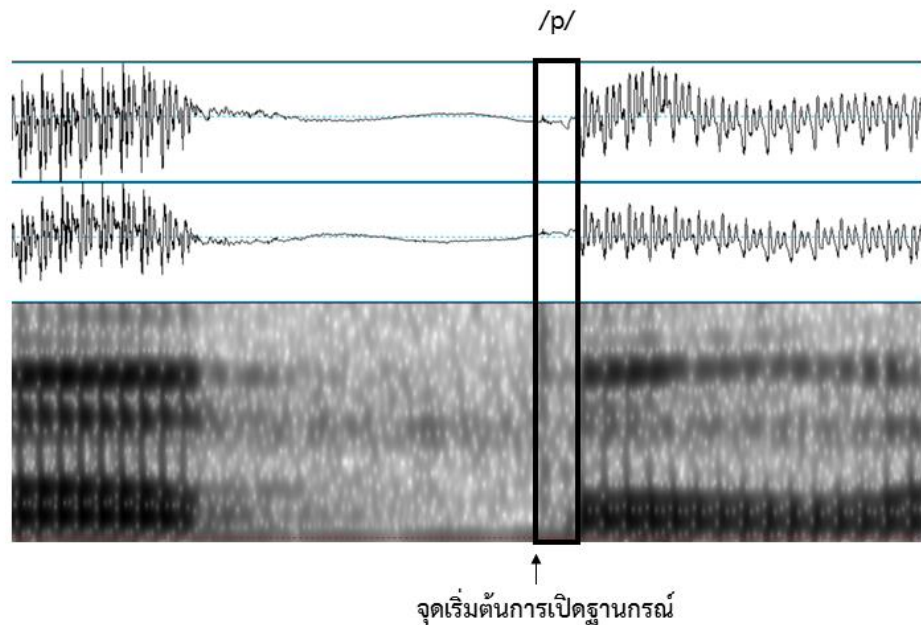
#### 3.1.5.1 การวิเคราะห์ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง

การแบ่งช่วงเสียงเรียง (segmentation) สำหรับวัดค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกัก ในภาษาไทย ผู้วิจัยพิจารณาจากคลื่นเสียง (waveform) และสัญญาณบนแผนภาพคลื่นเสียง (spectrogram) ประกอบกัน โดยวัดค่าระยะเวลาระหว่างจุดเริ่มต้นการเปิดของฐานกรณ์และจุดที่เส้นเสียงเริ่มสั่นระยะเวลา กรณีพยัญชนะกักก้องจะปรากฏแถบความก้อง (voice bar) จะวัดตั้งแต่การเริ่มสั่นของเส้นเสียงของพยัญชนะกักไปจนถึงจุดเริ่มต้นเปิดฐานกรณ์ ดังภาพที่ 3.1 กรณีพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมและกักไม่ก้องพ่นลมจะวัดจากจุดเริ่มต้นการเปิดฐานกรณ์ของพยัญชนะต้นไปจนถึงจุดที่เส้นเสียงเริ่มสั่นซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของสระ (vowel onset) ดังภาพที่ 3.2 และ 3.3 ในกรณีที่สัญญาณบนแผนภาพคลื่นเสียงปรากฏไม่ชัดเจน ซึ่งพบมากในพยัญชนะกักที่ฐานกรณ์ริมฝีปากได้แก่ /b/, /p/, /pʰ/ ที่ตามด้วยสระ /u:/ ผู้วิจัยจะดูค่าความเข้มของพลังงาน (intensity) ประกอบการตัดสินใจด้วย



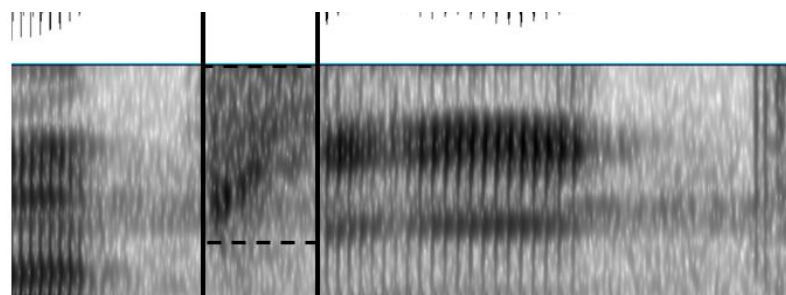
ภาพที่ 3.1 แผนภาพคลื่นเสียงเพื่อแสดงการวัดค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้อง /b/ ในคำว่า “บีบ”

ภาพที่ 3.2 แผนภาพคลื่นเสียงเพื่อแสดงการวัดค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของเสียงพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลม /p/ ในคำว่า “ปู” ภาพที่ 3.3 แผนภาพคลื่นเสียงเพื่อแสดงการวัดค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้อง /b/ ในคำว่า “บีบ”



ภาพที่ 3.4 แผนภาพคลื่นเสียงเพื่อแสดงการวัดค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของเสียงพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลม /p/ ในคำว่า “ปุ”

ภาพที่ 3.5 แผนภาพคลื่นเสียงเพื่อแสดงการวัดค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของเสียงพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม /p<sup>h</sup>/ ในคำว่า “พี” ภาพที่ 3.6 แผนภาพคลื่นเสียงเพื่อแสดงการวัดค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของเสียงพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลม /p/ ในคำว่า “ปุ”



ภาพที่ 3.7 แผนภาพคลื่นเสียงเพื่อแสดงการวัดค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของเสียงพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม /p<sup>h</sup>/ ในคำว่า “พี”

ภาพที่ 4.1 สัดส่วนของช่วงกักต่อช่วงพ่นลมในเสียงพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม /p<sup>h</sup>/ ภาพที่ 3.8 แผนภาพคลื่นเสียงเพื่อแสดงการวัดค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของเสียงพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม /p<sup>h</sup>/ ในคำว่า “พี”

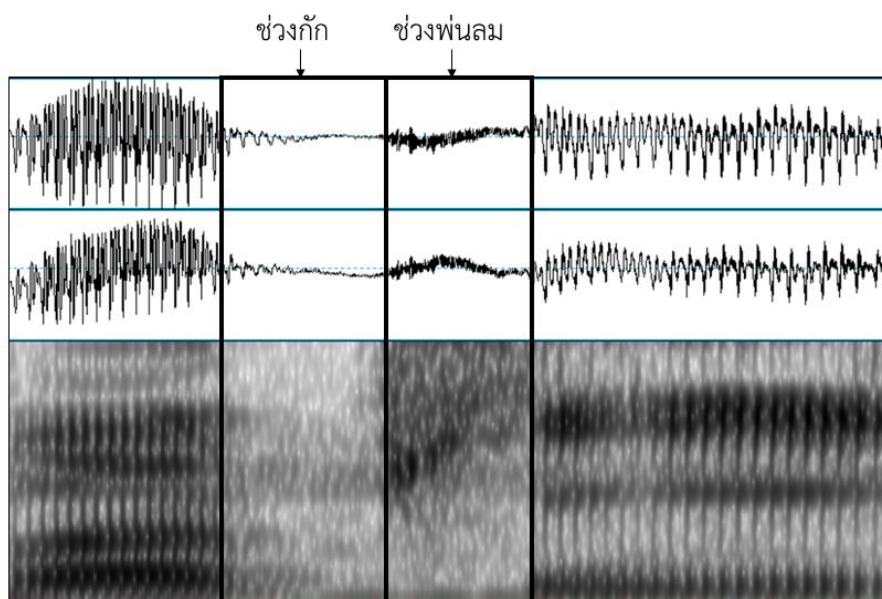
อย่างไรก็ตามผู้วิจัยได้ตระหนักถึงกรณีการแปรของเสียง /k<sup>h</sup>/ ในภาษาไทยกรุงเทพฯ (สุนทรียเฉลิมแสนยากร, 2543) ที่อาจปรากฏรูปแบบของลักษณะเสียดแทรก ในกรณีที่คำทดสอบปรากฏรูปแปรที่มีลักษณะเสียดแทรกผู้วิจัยจะยังคงใช้ระเบียบวิธีการเดิมในการวัดค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม โดยวัดจากจุดเริ่มต้นการเปิดฐานกรณ์ของพยัญชนะต้นไปจนถึงจุดที่เส้นเสียงเริ่มสั่นซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของสระ เนื่องจากยังปรากฏสัญญาณบนแผนภาพคลื่นเสียงซึ่งเป็นลักษณะของค่าช่วงเริ่มเสียงก้องในพยัญชนะกัก

### 3.1.5.2 การวิเคราะห์สัดส่วนของช่วงกักและช่วงพ่นลม

พยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมมีองค์ประกอบของเสียงที่แตกต่างจากพยัญชนะกัก (ทั้งก้องและไม่ก้อง) ที่ไม่พ่นลม คือ ประกอบด้วยช่วงกักและช่วงพ่นลม ผู้วิจัยสังเกตพบว่า มีความน่าสนใจ จึงจะวัดช่วงย่อยทั้ง 2 ส่วนและนำค่ามาคำนวณเป็นสัดส่วน โดยแต่ละช่วงย่อยมีเกณฑ์การพิจารณาดังนี้

ผู้วิจัยพิจารณาช่วงกักหรือช่วงปิดฐานกรณ์จากคลื่นเสียงและสัญญาณบนแผนภาพคลื่นเสียงประกอบกัน โดยกำหนดให้ช่วงเงียบมีจุดเริ่มต้นที่จุดสิ้นสุดของสระที่นำหน้าคำทดสอบในกรอบประโยคจนถึงจุดที่เริ่มต้นการเปิดของฐานกรณ์

สำหรับการวิเคราะห์ช่วงพ่นลม (aspiration portion) พิจารณาจากคลื่นเสียง และสัญญาณบนแผนภาพคลื่นเสียงประกอบกัน โดยกำหนดให้ช่วงพ่นลมมีจุดเริ่มและจุดสิ้นสุดระหว่าง 2 จุด ได้แก่ จุดที่ปรากฏสัญญาณรบกวน (noise) ที่แสดงลักษณะกลุ่มลมและจุดสิ้นสุดการพ่นลมซึ่งตรงกับจุดเริ่มต้นของสระที่ตามหลังพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม



ภาพที่ 3.9 ตัวอย่างการวัดช่วงพ่นลมของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม /p<sup>h</sup>/ ในคำว่า “ผี”

### 3.1.5.3 การวิเคราะห์ด้วยสถิติ

การวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องและสัดส่วนของช่วงพ่นลมของผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศกับผู้พูดเพศชายและผู้พูดเพศหญิง (กลุ่มอ้างอิง) ใช้การวิเคราะห์การแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance/ ANOVA) กำหนดความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 เพื่อบอกถึงความแตกต่างระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

### 3.1.6 การสรุปและนำเสนอผลการศึกษาด้านกลศาสตร์

ผู้วิจัยนำเสนอค่าทางกลศาสตร์ต่าง ๆ เพื่อวิเคราะห์ตีความโดยใช้การบรรยาย แผนภูมิ และตารางต่าง ๆ ดังนี้

การนำเสนอผลวิเคราะห์ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง นำเสนอด้วยแผนภูมิแท่งแนวนอนแสดงค่าระยะเวลาเฉลี่ยของค่าเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้อง พยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลม และ

พญูชนะกักไม่ก้องพ่นลม จำแนกออกเป็นกลุ่มตามเพศได้แก่ เพศชาย เพศหญิง และผู้หญิงข้ามเพศ เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องตามประเภทของพญูชนะกักโดยดูความแตกต่างระหว่างเพศสภาวะ และแสดงรายละเอียดแบบตัวเลขกับค่าทางสถิติด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance/ ANOVA) รวมถึงค่าอื่น ๆ ด้วยตาราง

การนำเสนอผลวิเคราะห์สัดส่วนของช่วงพ่นลม นำเสนอด้วยแผนภาพกระจายแสดงการกระจายตัวของช่วงพ่นลมในผู้พูดทั้ง 3 เพศแผนภูมิแท่งแนวนอนแสดงสัดส่วนระหว่างช่วงเงียบและช่วงพ่นลมเพื่อเปรียบเทียบสัดส่วนของช่วงพ่นลมในผู้พูดแต่ละคน โดยเปรียบเทียบกันระหว่างผู้ชาย ผู้หญิง และผู้หญิงข้ามเพศ พร้อมคำอธิบายประกอบ นอกจากนี้แสดงรายละเอียดตัวเลขกับค่าทางสถิติด้วยตาราง

### 3.2 การศึกษาองค์ประกอบของตัวตนทางเพศของผู้หญิงข้ามเพศ

การศึกษาองค์ประกอบของตัวตนทางเพศคือการศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบต่าง ๆ ที่อาจมีอิทธิพลมาจากตัวแปรทางสังคม เช่น การศึกษา ฐานะทางสังคม อาชีพ อายุ และทัศนคติต่อสิ่งต่าง ๆ ซึ่งมีอิทธิพลต่อทัศนคติ แนวคิด และการแสดงออกของบทบาททางเพศซึ่งการแสดงออกของบทบาททางเพศแบ่งได้ออกเป็น 4 ประเภท 1) บทบาททางเพศแบบมีความเป็นชาย (masculinity) 2) บทบาททางเพศแบบมีความเป็นหญิง (femininity) 3) บทบาททางเพศแบบความเป็นชายและหญิงในระดับสูงทั้งคู่ (androgyny) และ 4) บทบาททางเพศแบบความเป็นชายและหญิงในระดับต่ำทั้งคู่ (neutrois) (ดูลยา จิตตะยโสธร, 2551) ซึ่งผู้หญิงข้ามเพศโดยส่วนมากจะจัดอยู่ในประเภทที่ 2 คือ บทบาททางเพศแบบมีความเป็นหญิง นำไปสู่การหล่อหลอมของอัตลักษณ์ทางเพศและแนวคิดทางเพศวิถีของบุคคลหนึ่ง

#### 3.2.1 ผู้ร่วมการวิจัย

ผู้ร่วมการวิจัยเป็นกลุ่มเดียวกับผู้หญิงข้ามเพศ 15 คน ที่เป็นผู้บอกภาษาในการวิเคราะห์ค่าทางกลศาสตร์ศาสตร์

#### 3.2.2 แบบสอบถาม

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ระดับความเป็นหญิงหรือทัศนคติความเป็นหญิงของผู้หญิงข้ามเพศจากแบบสอบถาม แบบสอบถามที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นประกอบไปด้วยสองส่วน ส่วนแรกประกอบด้วย

คำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลเบื้องต้นของผู้ตอบแบบสอบถาม และส่วนที่สองประกอบด้วยคำถามทั้งหมด 23 ข้อ โดยแต่ละข้อมี 5 ตัวเลือก วัดเจตคติตามเทคนิคของลิเคิร์ต (Likert technique) หรือเรียกว่า แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ<sup>2</sup>ของลิเคิร์ตสเกล (Likert, 1961) ข้อที่สอบถามทัศนคติเกี่ยวกับความเป็นหญิงได้แก่ 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 16 และ 18 (ดูภาคผนวก ก.) คำตอบที่มีทัศนคติเห็นด้วยมากที่สุดถูกคิดเป็น 5 คะแนนและน้อยลงตามลำดับความเห็นด้วยจนไปถึงน้อยที่สุดคือ 1 คะแนน ส่วนคำถามที่มีทัศนคติความเป็นชาย ถูกนำมาใช้เป็นคำถามเพื่อการสอบย้อนความถูกต้อง (cross check) ซึ่งได้แก่ข้อ 1, 3, 14, 15, 17 และ 19 คำตอบที่มีทัศนคติไม่เห็นด้วยมากที่สุดถูกคิดเป็น 5 คะแนนและน้อยลงตามลำดับความเห็นด้วยจนไปถึงเห็นด้วยมากที่สุดมี 1 คะแนน นอกจากนั้นจะมีคำถามบางส่วนไม่ได้เกี่ยวข้องกับการสอบถามทัศนคติทางเพศแต่เป็นคำถามเพื่อต้องการถามความรู้สึกเบื้องต้นของการเปลี่ยนแปลงระหว่างการพูดในบริบทที่เป็นชายในอดีตและบริบทที่เป็นผู้หญิงข้ามเพศในปัจจุบัน เพื่อเป็นการสนับสนุนเบื้องต้นว่าอัตลักษณ์ทางเพศและเพศวิถีของแต่ละบุคคลส่งผลต่อการพูดในระดับที่ผู้พูดสามารถตระหนักได้ด้วยตนเอง

คะแนนจากแบบสอบถามข้อ 1-19 จะนำมาประกอบกันเพื่อแปลงเป็นค่าเชิงปริมาณ (quantify) เกี่ยวกับความเป็นหญิงของแต่ละคน คะแนนที่ได้จากการทำแบบสอบถามจะถูกคำนวณออกมาเป็น “ค่าดัชนีความเป็นหญิง” (femininity index) โดยใช้วิธีการคำนวณโดยการหาเฉลี่ย (mean) ของแต่ละคน และนำค่าเฉลี่ยของแต่ละคนมาแบ่งกลุ่มตามความกว้างของอันตรภาคชั้นซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.8 ได้มาจากการคำนวณโดยใช้สมการทางคณิตศาสตร์ (ชัชวาล เรื่องประพันธ์, 2543) ดังนี้

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{5 - 1}{5} = 0.8$$

ค่าที่เฉลี่ยที่คำนวณของแต่ละคนจะนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ประเมินที่กำหนดไว้ดังนี้

<sup>2</sup> มาตรการวัดลิเคิร์ตสเกลใช้วัดเจตคติที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึก อารมณ์หรือความคิดที่มีต่อสิ่งหนึ่งโดยใช้จำนวนเลขคือการแบ่งระดับเริ่มต้นตั้งแต่ 3 ระดับเป็นต้นไป ในกรณีนี้ผู้วิจัยเลือกใช้ 5 ระดับ เนื่องจากการวิจัยเชิงคุณภาพด้วยทำให้ผู้ร่วมวิจัยมีจำนวนไม่มาก หากใช้ 7 หรือ 9 ระดับอาจส่งผลให้ข้อมูลมีการกระจายตัวมากและไม่เห็นการเกาะกลุ่ม นอกจากนี้ยังส่งผลต่อการวัดค่าทางสถิติที่ผู้วิจัยใช้อีกด้วย

คะแนนเฉลี่ย	1.00 - 1.79	หมายความว่าระดับความเป็นหญิงน้อยที่สุด
คะแนนเฉลี่ย	1.80 - 2.59	หมายความว่าระดับความเป็นหญิงน้อย
คะแนนเฉลี่ย	2.60 - 3.39	หมายความว่าระดับความเป็นหญิงปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	3.40 - 4.19	หมายความว่าระดับความเป็นหญิงมาก
คะแนนเฉลี่ย	4.20 - 5.00	หมายความว่าระดับความเป็นหญิงมากที่สุด

แบบสอบถามนี้จะส่งให้กลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัย ที่เป็นผู้หญิงข้ามเพศจำนวน 15 คน อายุระหว่าง 21-30 ปีและเป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิดตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยไม่ได้จำกัดระยะเวลาในการตอบรวมถึงจะมีการร่วมพูดคุยเพื่อสังเกตและเก็บข้อมูลพรรณนาเชิงลึกไปพร้อม ๆ กัน อนึ่งตัวผู้วิจัยเองนั้นเป็นสมาชิกของกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความเข้าใจและตระหนักถึงประเด็นที่อ่อนไหวซึ่งเป็นประโยชน์ในการออกแบบแบบสอบถาม สอดคล้องกับ Rickford and McNair-Knox (1994) ที่พบว่าความเป็นสมาชิกของกลุ่มเดียวกันระหว่างผู้เก็บข้อมูลกับผู้ให้ข้อมูล ทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นธรรมชาติมากขึ้น

จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับผู้หญิงข้ามเพศในมุมมองด้านสังคม จิตวิทยาและพฤติกรรม ผู้วิจัยเลือกสองประเด็นที่จะนำมาเป็นเกณฑ์ในการศึกษาความเป็นหญิงของผู้หญิงข้ามเพศ คือ 1) อัตลักษณ์ทางเพศ (sexual identity) และ 2) เพศวิถี (sexuality) ซึ่งเป็นมโนทัศน์ในการศึกษาทางเพศศาสตร์ (sexology) ที่พยายามจัดระเบียบและพฤติกรรมของมนุษย์โดยสองตัวแปรนี้ มีนิยามเชิงแนวคิด (conceptual definition) ซึ่งปรับจากนฤพนธ์ ด้วงวิเศษ (2558ก) ดังนี้ 1) อัตลักษณ์ทางเพศ คือการแสดงออกของพฤติกรรมทางเพศอย่างเป็นรูปธรรมที่ปรากฏให้สังคมได้เห็นหรือเรียกได้ว่าเป็นการแสดงออกของบทบาททางเพศในชีวิตประจำวัน ซึ่งการแสดงออกทางเพศ (sexual representation) และเพศสภาพถือเป็นส่วนหนึ่งของอัตลักษณ์ทางเพศด้วย ตัวอย่างเช่น การแต่งกาย รูปลักษณ์ภายนอก และการนำเสนอตัวตน เป็นต้น 2) เพศวิถี คืออารมณ์ ความปรารถนา ความต้องการทางเพศ ความรู้สึกที่เป็นนามธรรม ไม่สามารถสรุปได้จากรูปลักษณ์ภายนอกของตัวบุคคลได้ ซึ่งอุดมการณ์ทางเพศหรือรสนิยมทางเพศ (sexual orientation) ก็เป็นส่วนหนึ่งของเพศวิถีด้วย

แนวคิดเบื้องหลังของคำถามแต่ละข้อสะท้อนถึงอัตลักษณ์ทางเพศและเพศวิถี แนวทางการออกแบบคำถามได้จากการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลจาก 1) การพูดคุยกับผู้ร่วมการวิจัย เช่น

ประเด็นคำถามที่เกี่ยวกับการแต่งหน้าเพื่อปกปิดความเป็นชายให้น้อยลง 2) คำถามเกี่ยวกับการเข้าบำบัดทางเพศจากจิตแพทย์ เช่น การใช้ชีวิตอย่างมีความสุขในเพศสภาพที่ต่างออกไป 3) แนวคิดเกี่ยวกับสัญลักษณ์ของความเป็นชายและหญิง เช่นประเด็นมุมมองของอาชีพที่เป็นสัญลักษณ์ตัวแทนของความเป็นชายและหญิง

ในส่วนที่ 1 ของแบบสอบถาม เป็นชุดคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล คำถามข้อที่ 6 ที่ให้ผู้ตอบแบบสอบถามระบุเกี่ยวกับตัวตนทางเพศของตนเองนั้น เนื่องจากผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดเป็นผู้หญิงข้ามเพศจึงไม่มีตัวเลือกในส่วนของเพศทางเลือกอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้อง สำหรับบางตัวเลือกที่คนส่วนใหญ่มองว่าเป็นอย่างเดียวกันคือ ตูด กะเทย/ผู้หญิงข้ามเพศที่แบบสอบถามนี้ใช้เป็นคนละตัวเลือกกัน ผู้วิจัยมีเหตุผลดังนี้ “ตูด” ใช้ระบุถึงชายที่มีจิตใจเป็นหญิงแต่ยังคงไว้ซึ่งลักษณะภายนอกหรือรูปลักษณ์ส่วนใหญ่ที่เป็นชาย “กะเทย” กับ “ผู้หญิงข้ามเพศ” ใช้ระบุถึงชายที่มีจิตใจเป็นหญิงและเปลี่ยนรูปลักษณ์ภายนอกออกไปทางผู้หญิง แต่ผู้วิจัยเลือกใช้ “ผู้หญิงข้ามเพศ” เพราะเป็นคำที่หลีกเลี่ยงการเหยียดทางเพศ เพราะปัจจุบันคำว่ากะเทยเริ่มมีความหมายน้อยในเชิงของการเหยียดเพศ

คำถามในแบบสอบถามส่วนที่ 2 ข้อที่ 1 - 5 ได้แนวคิดมาจากการเก็บข้อมูลโดยเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเป้าหมายและสัมภาษณ์เชิงลึก ทั้งนี้คำถามส่วนใหญ่มีแนวคิดมาจากความต้องการที่อยากจะถูกมองให้ใกล้เคียงกับคำว่าผู้หญิงมากที่สุด และ หลีกเลี่ยงสิ่งที่แสดงออกถึงความเป็นชาย ตัวอย่างเช่นกรณีของการแต่งหน้า มีแนวคิดจากการที่ผู้ให้ข้อมูลกล่าวว่า “การแต่งหน้าถือว่าสำคัญ บางทีไม่ได้อยากแต่งเพราะอยากสวย แต่อยากให้ผู้พบเห็นมองว่าเป็นผู้หญิงคนหนึ่งมากกว่า ในขณะที่ผู้หญิงนั้นระลึกตัวเองได้อยู่แล้วว่าเป็นผู้หญิง ต่างจากสาวประเภทสองที่ต้องคอยทำตัวให้ใกล้เคียงกับผู้หญิง” ดังนั้นการแต่งหน้าจึงเป็นการช่วยกลบหรือลดความเป็นชาย (demasculinity) ลงได้

คำถามในส่วนข้อที่ 6 - 11 สอบถามถึงทัศนคติเกี่ยวกับการศัลยกรรมบนเรือนร่างในส่วนต่าง ๆ ที่เป็นที่ยอมรับเพื่อให้เรือนร่างภายนอกมีความใกล้เคียงกับความเป็นหญิง การศัลยกรรมความงามบนเรือนร่างได้รับแนวคิดมาจากความนิยมในกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศในสังคมไทย ข้อที่ 12 - 14 นั้นได้รับแนวคิดมาจากแบบสอบถามจากจิตแพทย์ที่ใช้สำหรับกรณีผู้เข้ารับการศึกษาก่อนการทำการผ่าตัดแปลงเพศ สุดท้ายข้อที่ 15 - 19 ได้รับแนวคิดมาจาก ภาพลักษณ์ของเพศในอาชีพต่าง ๆ ซึ่งปรับจาก Golden (2011) เช่นพยาบาล หรือ ลูกเรือการสายการบินมักจะถูกมองเป็นอาชีพสำหรับเพศหญิง ในขณะที่อาชีพเช่น วิศวกรหรือ ตำรวจมักจะถูกมองเป็นอาชีพสำหรับเพศชาย สุดท้ายใน



ข้อ 20 - 23 เป็นคำถามลวงที่ไม่มีผลต่อการวัดค่าความเป็นหญิงแต่ใช้เพื่อตรวจสอบเบื้องต้นสำหรับแนวทางในการศึกษาภาษาศาสตร์

คำถามในแบบสอบถามได้รับการประเมินความตรงตามเนื้อหา (content validity) จากผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมด 3 คน และนำมาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (indexes of item objective congruence) (Rovinelli & Hambleton, 1977) คำถามที่ใช้ต้องมีค่าดัชนีความสอดคล้องที่ผ่านเกณฑ์คุณภาพคือ .50 ขึ้นไป คะแนนที่ได้จากแบบสอบถามสุดท้ายจะถูกนำมาคำนวณเป็น “ค่าดัชนีความเป็นหญิง” (femininity index) โดยมีแนวคิดจากนิยามที่ผู้วิจัยให้กับผู้หญิงข้ามเพศในการศึกษาครั้งนี้คือ ชายที่เข้าสู่กระบวนการเปลี่ยนเพศหรือข้ามเพศจากการใช้ชีวิตแบบผู้ชายไปเป็นผู้หญิง

### 3.2.3 การเก็บข้อมูล

การเก็บข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติเกี่ยวกับความเป็นหญิงและตัวตนทางเพศนั้นในวิธีการเก็บข้อมูลเชิงมานุษยวิทยาได้แก่ การเก็บข้อมูลโดยแบบสอบถาม (questionnaire) ในเชิงสำรวจ (survey) และการสัมภาษณ์เชิงลึก (deep interview)

#### 3.2.3.1 การเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม

หลังจากผู้บอกภาษาที่เป็นผู้หญิงข้ามเพศให้ข้อมูลในส่วนของการบินที่เสี่ยงเพื่อการวิเคราะห์ค่าทางกลศาสตร์เสร็จสิ้นแล้ว ผู้วิจัยจะแจกแบบสอบถามให้ผู้เข้าร่วมวิจัยทำ โดยไม่ได้กำหนดเวลา โดยปกติจะใช้เวลาในการทำแบบสอบถามทั้งหมดประมาณ 5 – 15 นาที โดยที่ผู้เข้าร่วมวิจัยสามารถถามได้ในกรณีที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยไม่เข้าใจคำถามหรือมีประเด็นอื่นๆเกี่ยวกับคำถามในแบบสอบถาม

#### 3.2.3.2 การเก็บข้อมูลโดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก

ผู้วิจัยเริ่มการเก็บข้อมูลผู้เข้าร่วมการวิจัยด้วยการใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกรวมถึงการเก็บข้อมูลจากการสังเกตในขณะที่ผู้วิจัยได้ใช้เวลาร่วมกับผู้ร่วมวิจัยที่เป็นผู้หญิงข้ามเพศ เช่น การไปสังสรรค์ การไปทานข้าวร่วมกัน การไปนั่งร้านกาแฟ หรือการโทรศัพท์ เป็นต้น ผู้วิจัยใช้วิธีการแทรกคำถามลงไปในบทสนทนาเพื่อให้ผู้เข้าร่วมวิจัยผ่อนคลายและตอบคำถามอย่างไม่ปิดบังความจริงหรือใกล้เคียงความจริงที่สุด นอกจากนั้นผู้วิจัยจะคอยสังเกตพฤติกรรม บทสนทนา การแต่งตัว การ

แสดงออก ของผู้ร่วมวิจัยและบันทึกไว้ การเก็บข้อมูลโดยการสังเกตจะได้ผลดี และเกิดประสิทธิภาพมากที่สุดเมื่อผู้เข้าร่วมวิจัยอยู่กันมากกว่า 2 คนขึ้นไป (ไม่รวมตัวผู้วิจัยเอง) หรืออยู่เป็นกลุ่ม นอกจากนี้การเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์และการสังเกตยังช่วยในการตรวจสอบว่าผู้บอกภาษาให้ข้อมูลสอดคล้องกันหรือไม่ โดยเปรียบเทียบกับคำตอบแบบสอบถาม เช่นในบางกรณีที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยมีคะแนนทัศนคติความเป็นหญิงต่ำ แต่ในขณะที่ข้อมูลที่ให้สัมภาษณ์กลับมีความเป็นหญิงสูง กล่าวคือคะแนนสอบถามขัดแย้งกับข้อมูลเชิงสัมภาษณ์ อาจตีความได้ว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยตอบแบบสอบถามโดยไม่อ้างอิงความเป็นจริงหรือผู้บอกภาษาประดิษฐ์คำตอบในการให้สัมภาษณ์

### 3.2.4 การวัดประเมินและวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม

การวัดประเมินข้อมูลจากแบบสอบถาม มีเกณฑ์การคิดคะแนนสำหรับแบบสอบถามดังนี้ ในส่วนที่สองของแบบสอบถามเป็นคำถามแบบมี 5 ตัวเลือก มีคะแนนไล่จาก 1 จนถึง 5 ข้อที่สอบถามทัศนคติเกี่ยวกับความเป็นหญิงได้แก่ 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 16 และ 18 (รายละเอียดในภาคผนวก ก.) คำตอบที่มีทัศนคติเห็นด้วยมากที่สุดถูกคิดเป็น 5 คะแนนและน้อยลงตามลำดับความเห็นด้วยจนไปถึงน้อยที่สุดคือ 1 คะแนน ส่วนคำถามที่มีทัศนคติความเป็นชายซึ่งได้แก่ข้อ 1, 3, 14, 15, 17 และ 19 (รายละเอียดในภาคผนวก ก.) คำตอบที่มีทัศนคติไม่เห็นด้วยมากที่สุดถูกคิดเป็น 5 คะแนนและน้อยลงตามลำดับความเห็นด้วยจนไปถึงเห็นด้วยมากที่สุดมี 1 คะแนน แล้วจึงนำคะแนนมารวมกัน

การวิเคราะห์คะแนนที่ได้จากแบบสอบถาม คะแนนที่ได้จะถูกนำมาเฉลี่ยด้วยสูตรหาค่าเฉลี่ยทางคณิตศาสตร์ดังนี้

$$\text{ค่าดัชนีความเป็นหญิง (ค่าเฉลี่ย)} = \frac{\text{คะแนนรวมทั้งหมดของผู้เข้าร่วมการวิจัย 1 คน}}{\text{จำนวนข้อทั้งหมดของแบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติทางเพศ}}$$

ซึ่งในที่นี้จำนวนข้อทั้งหมดของแบบสอบถามมีค่าอยู่ที่ 19 เนื่องจากแบบสอบถามที่เหลือ 5 ข้อ ไม่เกี่ยวกับทัศนคติทางเพศแต่เป็นคำถามเกี่ยวกับการตระหนักรู้ตัวตน เมื่อได้ค่าเฉลี่ยออกมาแล้วจะถือว่าค่าเฉลี่ยนั้นเป็นค่าแทนดัชนีความเป็นหญิงของผู้เข้าร่วมการวิจัยแต่ละคน

### 3.2.4.1 การวิเคราะห์ด้วยสถิติ

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของตัวตนทางเพศกับค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องและช่วงพ่นลม ผู้วิจัยทดสอบทางสถิติด้วยการวิเคราะห์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson product moment correlation) ของค่าดัชนีความเป็นหญิงกับค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องและช่วงพ่นลม โดยกำหนดระดับนัยสำคัญที่ 0.01

### 3.2.5 การสรุปและนำเสนอผล

ผู้วิจัยนำเสนอค่าที่ได้จากการวิเคราะห์ระดับความเป็นหญิงดังนี้

แบบสอบถามจะนำเสนอข้อมูลทั้งรูปแบบของกราฟแผนภูมิแท่งสำหรับแสดงค่าดัชนีความเป็นหญิงโดยไล่ระดับจากมากไปน้อยเพื่อให้เห็นความแตกต่างของแต่ละบุคคล และนำเสนอในรูปแบบตารางเพื่อนำค่าดัชนีความเป็นหญิงของแต่ละบุคคลมาเปรียบเทียบและจัดกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยตามมาตราวัดลิเคิร์ตซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ระดับ สำหรับการวิเคราะห์และการเปรียบเทียบเพื่อหาความสัมพันธ์ร่วมกับค่าทางกลศาสตร์ ตามที่ได้กล่าวไปข้างต้น

การสัมภาษณ์เชิงลึกจะนำเสนอข้อมูลในรูปแบบของตาราง เพื่อเปรียบเทียบและรายงานผลอัตลักษณ์ทางเพศ อันได้แก่ การแต่งตัว การพูด การสื่อสาร การแสดงตัวตนต่อสังคม และเพศวิถี อันได้แก่ รสนิยมทางเพศ ทักษะคติเกี่ยวกับเพศ อุดมการณ์ทางเพศ เพื่อให้เห็นภาพลักษณ์ของผู้เข้าร่วมวิจัยแต่ละคนที่ผู้วิจัยได้ข้อมูลจากการสังเกต เนื่องจากเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพจึงไม่สามารถนำเสนอผลในรูปแบบของแผนภูมิได้เพราะไม่มีเกณฑ์ใด ๆ ในการวัด แต่เพราะเป็นข้อมูลที่จะช่วยให้เห็นความแตกต่างในของอัตลักษณ์ทางเพศและเพศวิถีของผู้เข้าร่วมวิจัยแต่ละคนจึงจำเป็นต้องนำเสนอประกอบผลจากการวิเคราะห์ทางกลศาสตร์

ในการนำเสนอ เริ่มจากผลการวิเคราะห์ทางกลศาสตร์ของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักในภาษาไทยที่พูดโดยผู้พูดเพศชาย เพศหญิงและผู้หญิงข้ามเพศ และสัดส่วนของการพ่นลมของผู้บอกภาษาทั้ง 3 เพศ หลังจากนั้นจะนำเสนอผลการวิเคราะห์องค์ประกอบของตัวตนทางเพศ ของผู้หญิงข้ามเพศทั้งข้อมูลการสัมภาษณ์เชิงลึกและแบบสอบถาม สุดท้ายจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง สัดส่วนของช่วงพ่นลมกับข้อมูลการสัมภาษณ์เชิงลึกและค่าดัชนีความเป็นหญิงซึ่งได้จากแบบสอบถาม โดยแบ่งออกเป็น 6 บทดังต่อไปนี้

บทที่ 1 บทนำ

บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

บทที่ 4 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักในภาษาไทยของผู้หญิงข้ามเพศเชิง  
เปรียบเทียบกับผู้ชายและผู้หญิง

บทที่ 5 ความสัมพันธ์ของระดับความเป็นหญิงของผู้หญิงข้ามเพศกับค่าช่วงเวลาเริ่มเสียง  
ก้องของพยัญชนะกัก

บทที่ 6 สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ



## บทที่ 4

### ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักในภาษาไทยของผู้หญิงข้ามเพศเชิง เปรียบเทียบกับผู้ชายและผู้หญิง

ผู้วิจัยศึกษาค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักในภาษาไทยที่ออกเสียงโดยผู้หญิงข้ามเพศเพื่อเปรียบเทียบกับค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของผู้ชายและผู้หญิง ถึงแม้ว่าค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องในภาษาไทยมีการพิสูจน์ทราบไว้แล้ว (Lisker & Abramson, 1964; จุฑามาศ ชมมาลัย, 2534; ธีระพันธ์ ล.ทองคำ, 2554; นรินทร สมบัตินันท์, 2545) แต่ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องมีการแปรสูงขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ เช่น ความเร็วของการพูด อิทธิพลของฐานกรณ์ และสระที่อยู่ประชิด เป็นต้น ดังนั้นเพื่อจะวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของผู้พูดตามตัวแปรเพศทั้ง 3 กลุ่มและพิสูจน์สมมติฐานด้วยหลักฐานเชิงประจักษ์ ผู้วิจัยจึงออกแบบระเบียบวิธีสำหรับดำเนินการศึกษาของ 3 กลุ่มทั้งกลุ่มอ้างอิง (ผู้ชายและผู้หญิง) และกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศให้เหมือนกัน กล่าวคือการควบคุมตัวแปรจากปัจจัยภายในภาษาในระดับสัทศาสตร์ดังรายละเอียดในบทที่ 3 หัวข้อ 3.1.2 นอกจากนี้ ยังไม่มีการศึกษาที่ออกแบบเพื่อศึกษาค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องที่แปรตามเพศเป็นประเด็นวิจัยหลัก

ผู้บอกภาษาที่เป็นผู้พูดผู้ชายและผู้หญิงในการศึกษาคั้งนี้เป็นกลุ่มอ้างอิงที่จะนำไปเปรียบเทียบกับกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศ โดยมีแนวคิดเบื้องหลังคือ ผู้ชายเป็นตัวแทนของสรีระทางร่างกาย กล่าวคือเพศสรีระโดยกำเนิดของผู้หญิงข้ามเพศ และผู้หญิงเป็นตัวแทนของเพศสภาวะ ซึ่งประกอบไปด้วยอัตลักษณ์ทางเพศและเพศวิถี ซึ่งผู้หญิงข้ามเพศมีแนวโน้มที่จะมีเพศสภาวะใกล้เคียงกับผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย ดังนั้นจึงจะวิเคราะห์ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของผู้พูดเพศชายและผู้พูดเพศหญิงว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ และเปรียบเทียบว่าค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของผู้หญิงข้ามเพศจะมีความใกล้เคียงกับผู้พูดเพศชาย โดยเป็นผลมาจากสรีระที่ใกล้เคียงกัน หรือใกล้เคียงกับผู้พูดเพศหญิงโดยเป็นผลมาจากเพศสภาวะที่คล้ายคลึงกัน หรือมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างออกไปจากผู้พูดเพศชายและผู้พูดเพศหญิง

#### 4.1 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักตามเพศของผู้พูด

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ชาย ผู้หญิงและผู้หญิงข้ามเพศต่างมีรูปแบบของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องในพยัญชนะกักที่สอดคล้องกับการศึกษาในอดีตคือ 1) ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้อง (/b/, /p/, /p<sup>h</sup>/) ที่ออกเสียงโดยผู้พูดทั้ง 3 เพศ เป็นการสั้นนำ (voicing lead) กล่าวคือค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องมีระยะเวลาติดลบเนื่องจากเสียงเส้นสั้นก่อนการระบายลม 2) ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลม (/d/, /t/, /t<sup>h</sup>/) ในผู้พูดทั้ง 3 เพศ เป็นการสั้นตามทันที (short voicing lag) กล่าวคือค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องมีค่าใกล้เคียง 0 โดยอยู่ในช่วงตั้งแต่ 0 - 25 มิลลิวินาที เนื่องมาจากการสั้นของเส้นเสียงหลังการระบายลมทันที และ 3) ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม (/k/, /k<sup>h</sup>/) ในผู้พูดทั้ง 3 เพศ เป็นการสั้นตามล่าช้า (long voicing lag) มีระยะเวลาเป็นบวกโดยจะมีค่าตั้งแต่ 60 มิลลิวินาทีขึ้นไป เพราะหลังการเปิดฐานกรณ์ของการออกเสียงพยัญชนะกักมีกลุ่มลมตามมา ทำให้ช่วงระหว่างจุดระบายลมกับจุดเริ่มต้นการสั้นของเส้นเสียงมีค่าระยะเวลามาก ซึ่งการสั้นนำและการสั้นตามสามารถแบ่งจำแนกประเภทของพยัญชนะกักในภาษาไทยทั้ง 3 ประเภทออกจากกันได้อย่างชัดเจน

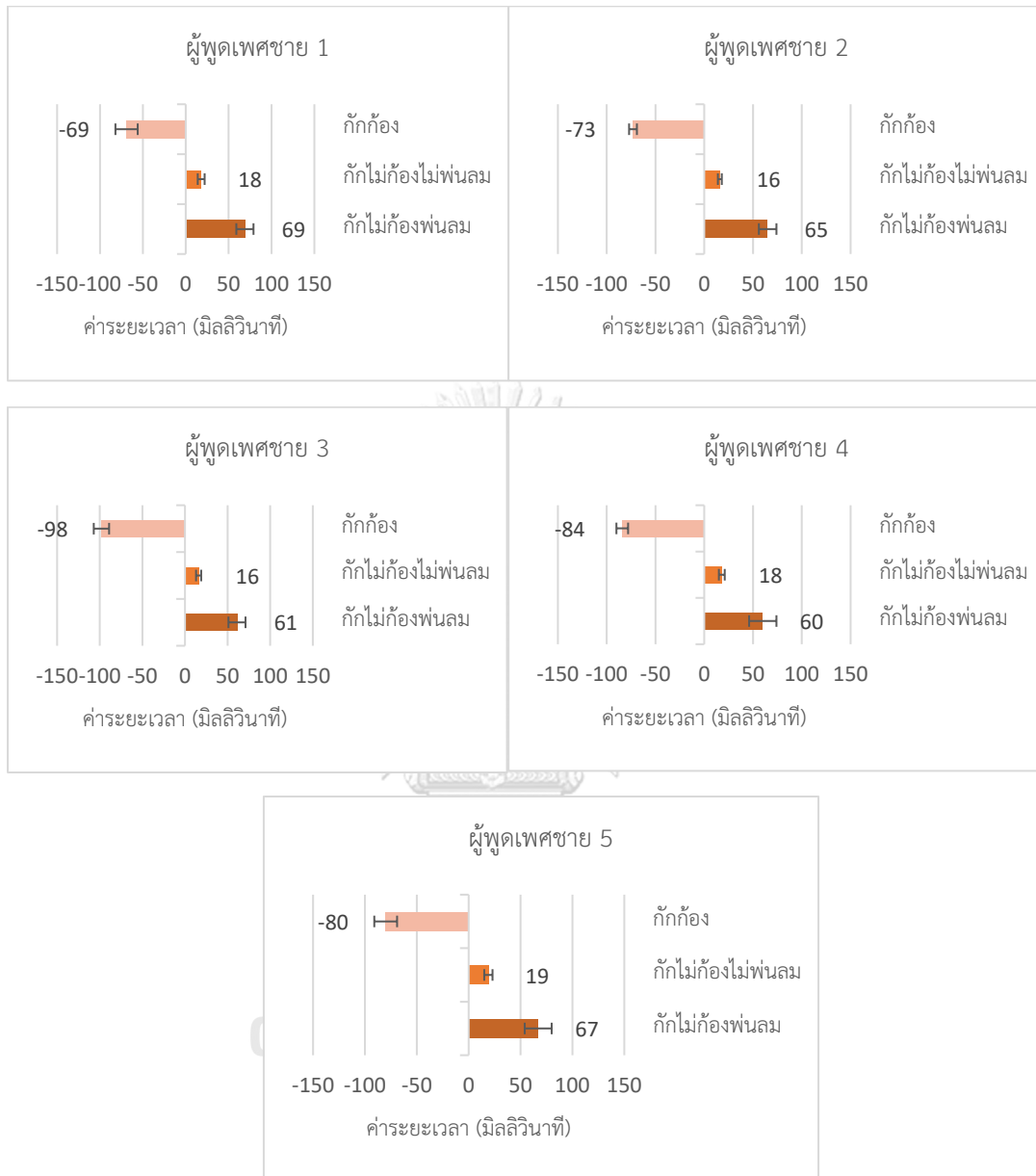
ถึงแม้ว่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักในภาษาไทยที่ออกเสียงโดยผู้พูดทั้ง 3 เพศจะมีรูปแบบโดยรวมที่สอดคล้องกัน แต่เมื่อพิจารณาค่าทางกลศาสตร์แล้ว พบว่าการแปรของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของผู้พูดแต่ละกลุ่มมีรายละเอียดบางประการที่แตกต่างกัน

##### 4.1.1 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักของผู้พูดเพศชาย

ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักที่ออกเสียงโดยผู้พูดเพศชายมีค่าระยะเวลาโดยเฉลี่ยของแต่ละบุคคลตั้งแต่ -98 จนถึง -69 มิลลิวินาที ซึ่งแสดงการสั้นของเส้นเสียงก่อนเปิดฐานกรณ์ (ค่าติดลบแสดงความสัมพันธ์ว่ามีการสั้นของเส้นเสียงก่อนจุดเวลาที่เปิดฐานกรณ์ซึ่งเป็นจุดอ้างอิง) ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องที่มากแสดงให้เห็นว่าเป็นเสียงก้องที่ชัดเจน (fully voiced) กล่าวคือ เป็นเสียงพยัญชนะกักที่มีการสั้นของเส้นเสียงเป็นเสียงก้องอย่างชัดเจนจากการพิจารณาช่วงเวลาและสอดคล้องกับการรับรู้ที่เด่นชัด ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมมีค่าระยะเวลาโดยเฉลี่ยของแต่ละบุคคลตั้งแต่ 15 จนถึง 19 มิลลิวินาที และค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมมีค่าระยะเวลาโดยเฉลี่ยของแต่ละบุคคลตั้งแต่ 58 ถึง 85 มิลลิวินาที ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมและพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมมีค่าระยะเวลาที่ห่างกันมากสะท้อนให้เห็นการพ่นลมที่มีความชัดเจนในพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม ค่า

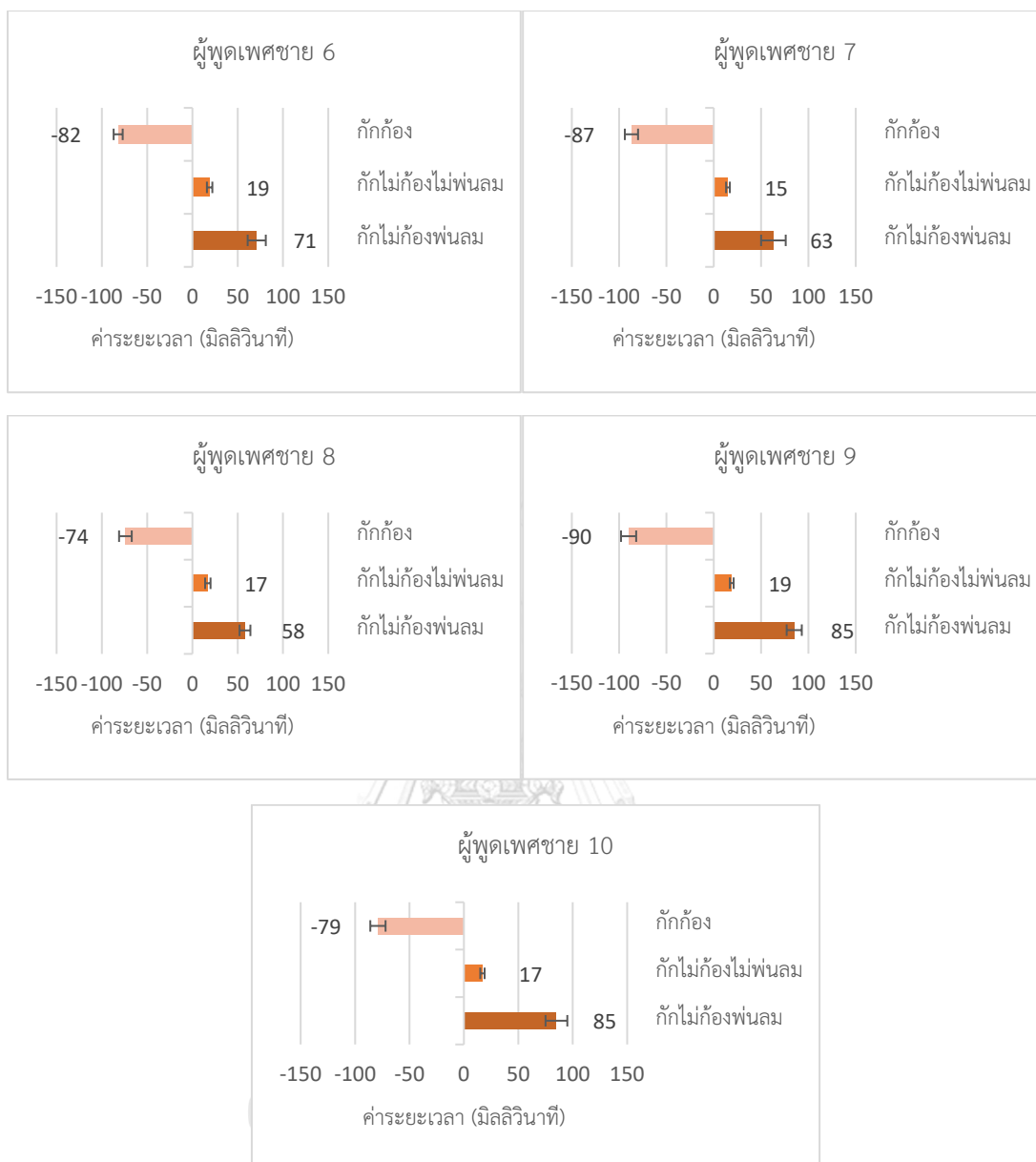
ช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องจึงสามารถจำแนกพยัญชนะกักไม่ก้องทั้งสองประเภทที่แตกต่างด้านการพ่นลมได้ ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้องในผู้พูดเพศชายส่วนใหญ่ (8 คน) จะมีค่าระยะเวลาที่มากกว่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม ยกเว้นในกรณีของผู้พูดเพศชายคนที่ 1 ที่ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้องและกักไม่ก้องพ่นลมมีค่าระยะเวลาเท่ากัน และผู้พูดเพศชายคนที่ 10 ที่ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้องมีค่าระยะเวลาน้อยกว่าพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม





ภาพที่ 4.2 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักที่ออกเสียงโดยผู้พูดเพศชายคนที่ 1-5

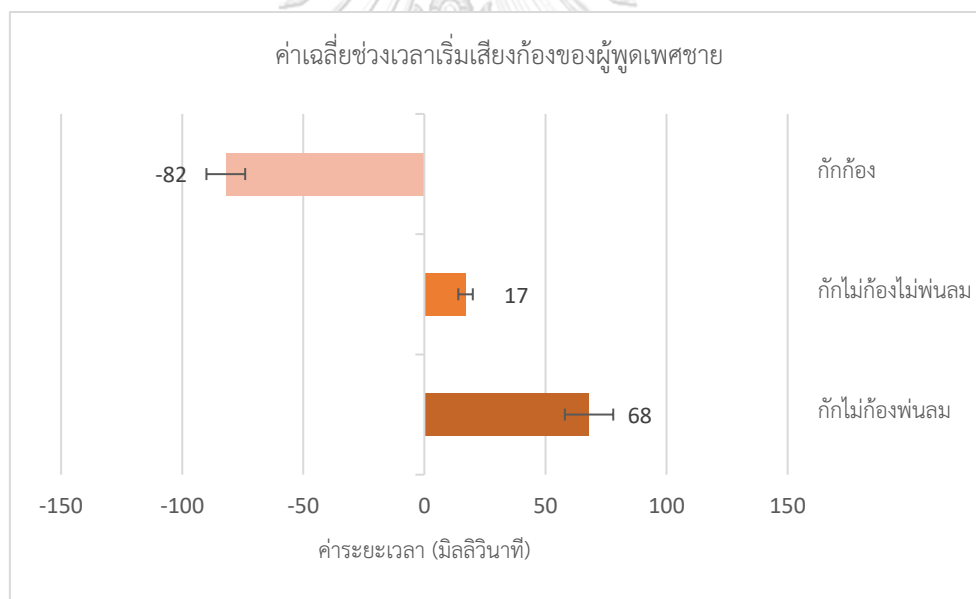




ภาพที่ 4.3 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักที่ออกเสียงโดยผู้พูดเพศชายคนที่ 6–10

จากภาพที่ 4.1 และ 4.2 ที่แสดงค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักที่ออกเสียงโดยผู้พูดเพศชายรายบุคคล สามารถสรุปได้ว่า แม้จะมีการแปรในรายละเอียดบ้างแต่โดยรวมสอดคล้องกัน จึงเฉลี่ยค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของผู้พูดเพศชาย เพื่อนำเสนอในภาพรวมดังภาพที่ 4.3 เมื่อพิจารณาค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องเฉลี่ย สรุปได้ว่า ค่าเฉลี่ยช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้องในภาษาไทยของผู้พูดเพศชายคือ -82 มิลลิวินาที (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน= 8) มีค่าพิสัยระหว่าง -126 ถึง -32 มิลลิวินาที ค่าเฉลี่ยช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมในภาษาไทยของผู้

พูดเพศชาย คือ 17 มิลลิวินาที (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 3) มีค่าพิสัยระหว่าง 6 ถึง 46 มิลลิวินาที และค่าเฉลี่ยช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมในภาษาไทยของผู้พูดเพศชายคือ 68 มิลลิวินาที (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 10) มีค่าพิสัยระหว่าง 23 ถึง 122 มิลลิวินาที ซึ่งค่าที่ได้ของพยัญชนะกักทั้งสามประเภทที่พูดโดยผู้พูดเพศชายใกล้เคียงกับผลการศึกษาในอดีต และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างพยัญชนะกักก้องและพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมในภาพรวมพบว่า ผู้พูดเพศชายมีค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้องมากกว่าพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม (ซึ่งสอดคล้องกับผู้พูดเพศชายส่วนใหญ่จากค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องรายบุคคล) นอกจากนี้ยังพบว่าประเภทของพยัญชนะที่พบการแปรมากที่สุดของผู้พูดเพศชายคือพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 10) ตามด้วยพยัญชนะกักก้อง (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 8) และพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลม (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 3) ตามลำดับ



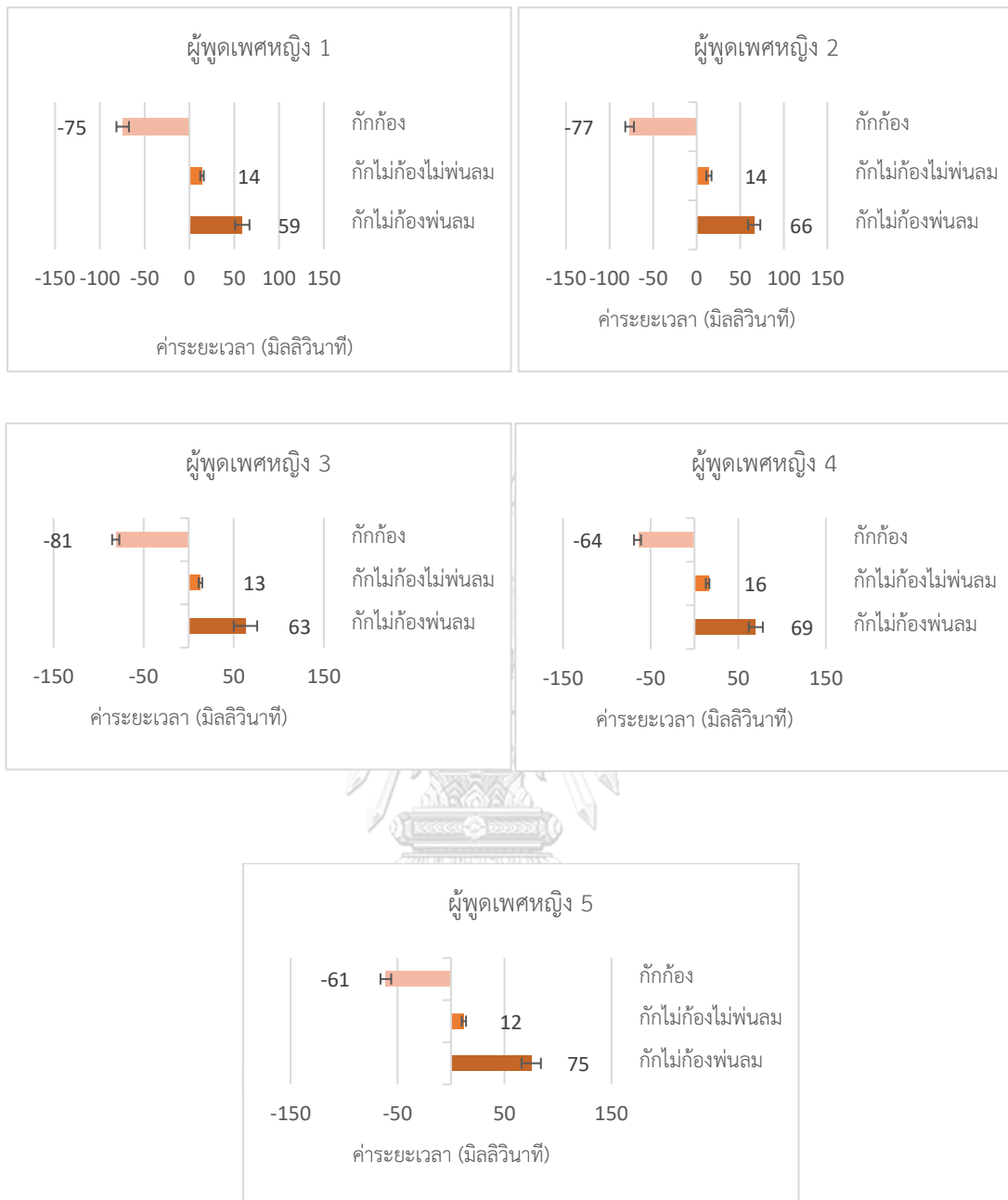
ภาพที่ 4.4 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องเฉลี่ยของพยัญชนะกักที่ออกเสียงโดยผู้พูดเพศชาย

#### 4.1.2 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักของผู้พูดเพศหญิง

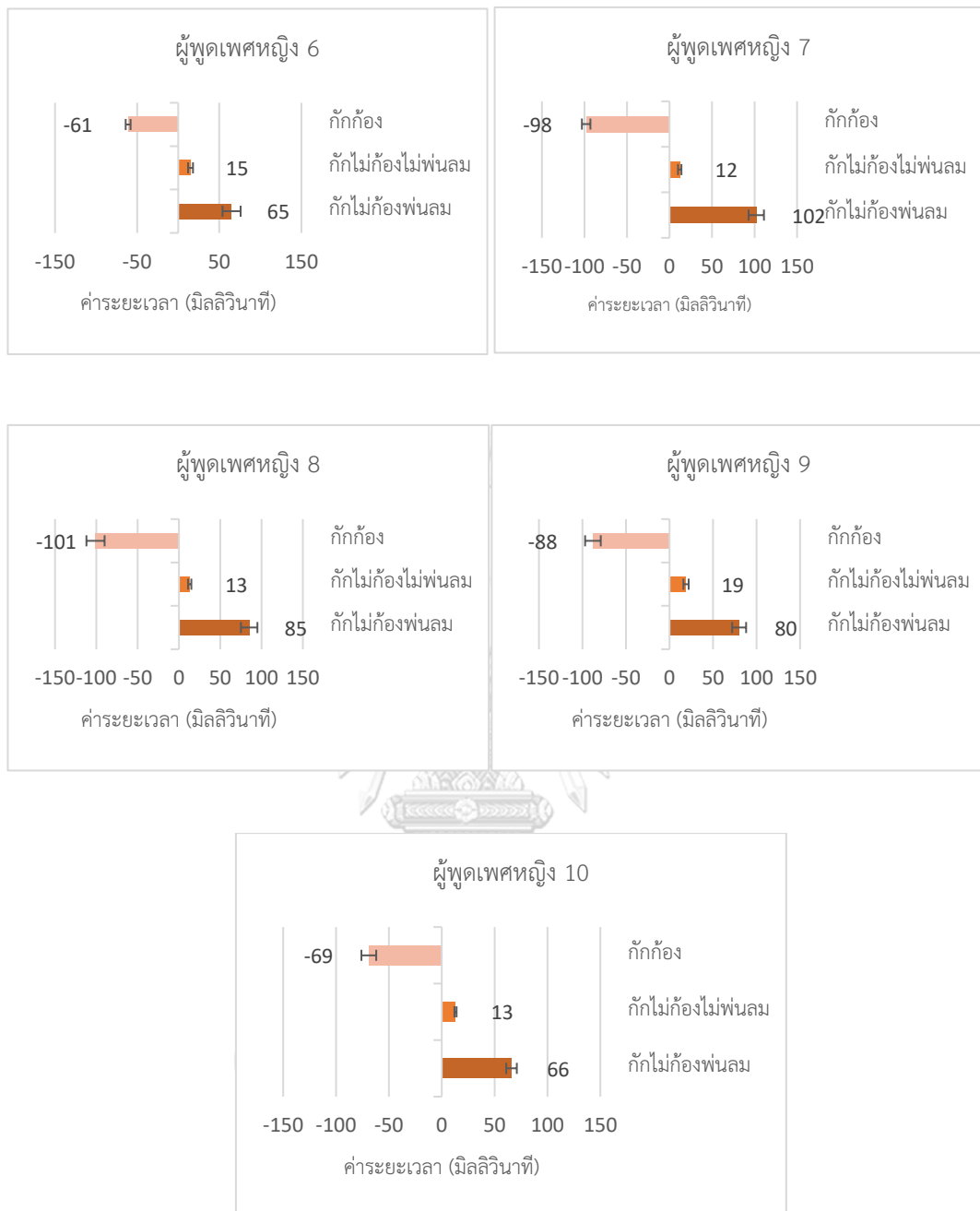
ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้องที่ออกเสียงโดยผู้พูดเพศหญิงมีค่าระยะเวลาโดยเฉลี่ยของแต่ละบุคคลตั้งแต่ -101 จนถึง -61 มิลลิวินาที ซึ่งมีค่าพิสัยมากกว่าผู้พูดเพศชาย ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้องชี้ให้เห็นว่าเป็นเสียงก้องที่ชัดเจน ส่วนค่าช่วงเวลาเริ่มเสียง

ก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมมีค่าระยะเวลาโดยเฉลี่ยของแต่ละบุคคลตั้งแต่ 12 จนถึง 19 มิลลิวินาที และค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมมีค่าระยะเวลาโดยเฉลี่ยของแต่ละบุคคลตั้งแต่ 59 ถึง 102 ซึ่งให้เห็นว่าการพ่นลมสามารถจำแนกความต่างระหว่างพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมและพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมได้ พยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมที่ออกเสียงโดยผู้พูดเพศหญิงโดยส่วนใหญ่ (8 คน) จะมีค่าระยะเวลาอยู่ที่ 59 ถึง 80 มิลลิวินาที อีกสองคนพบการแปรของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องที่ค่อนข้างสูงซึ่งมีค่าระยะเวลา 85 และ 102 มิลลิวินาที (รูปภาพที่ 4.4 ผู้พูดเพศหญิงคนที่ 7 และ 8) นอกจากนี้พบว่าผู้พูดเพศหญิงจำนวนเกินครึ่ง (6 คน) มีค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องที่มากกว่าพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม ยกเว้นในกรณีของผู้พูดเพศหญิงคนที่ 4, 5, 6, และ 7 ที่มีค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมมากกว่า





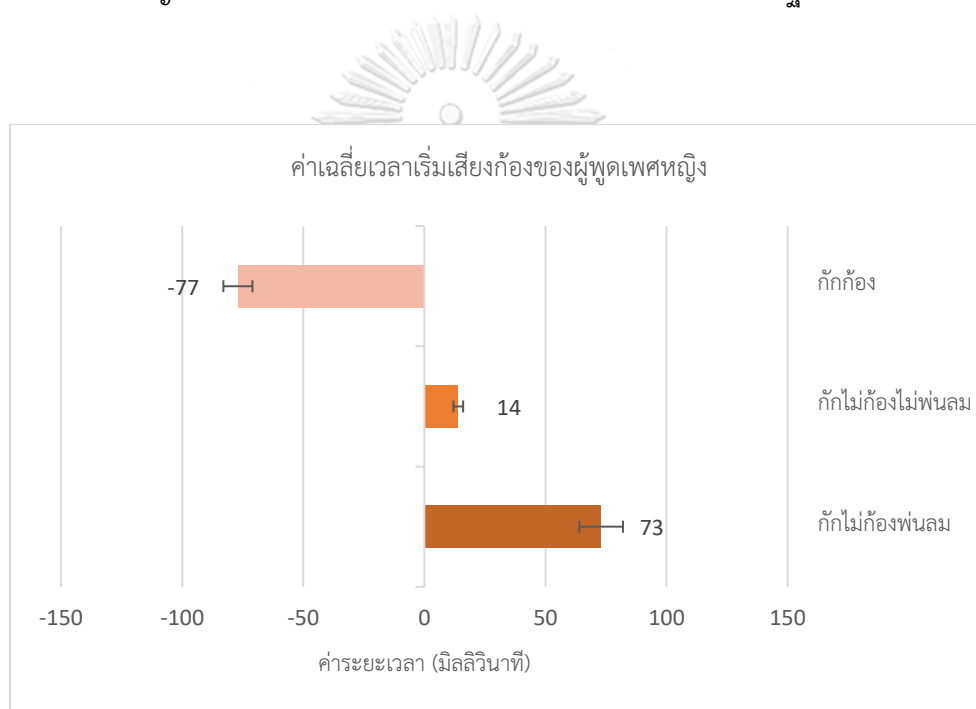
ภาพที่ 4.5 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักที่ออกเสียงโดยผู้พูดเพศหญิงคนที่ 1-5



ภาพที่ 4.6 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักที่ออกเสียงโดยผู้พูดเพศหญิงคนที่ 6–10

จากค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักที่ออกเสียงโดยผู้พูดเพศหญิงรายบุคคลดังที่แสดงในภาพที่ 4.4 และ 4.5 ถึงแม้ว่าจะมีการแปรในรายละเอียดมากกว่าผู้พูดเพศชายอยู่บ้าง แต่โดยรวม ก็ยังมีรูปแบบสอดคล้องกัน จึงเฉลี่ยค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของผู้พูดเพศหญิง เพื่อนำเสนอในภาพรวมดังภาพที่ 4.6 อธิบายโดยสรุปได้ว่า ค่าเฉลี่ยช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้อง

ในภาษาไทยของผู้พูดเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ -77 มิลลิวินาที (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน= 6) มีค่าพิสัยระหว่าง -147 ถึง -39 มิลลิวินาที และค่าเฉลี่ยช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลม ในภาษาไทยของผู้พูดเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 14 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน= 2) มีค่าพิสัยระหว่าง 27 ถึง 123 มิลลิวินาที และค่าเฉลี่ยช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมของผู้พูดเพศหญิงคือ 73 มิลลิวินาที (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน= 9) มีค่าพิสัยระหว่าง 27 ถึง 123 มิลลิวินาที ในพยัญชนะกักทั้ง 3 ประเภทที่พูดโดยผู้พูดเพศหญิงพบว่าการแปรของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมมากที่สุด (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน= 9) พยัญชนะกักก้องและพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมตามลำดับ ซึ่งการแปรของพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมมีค่าน้อยมาก (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน= 2)

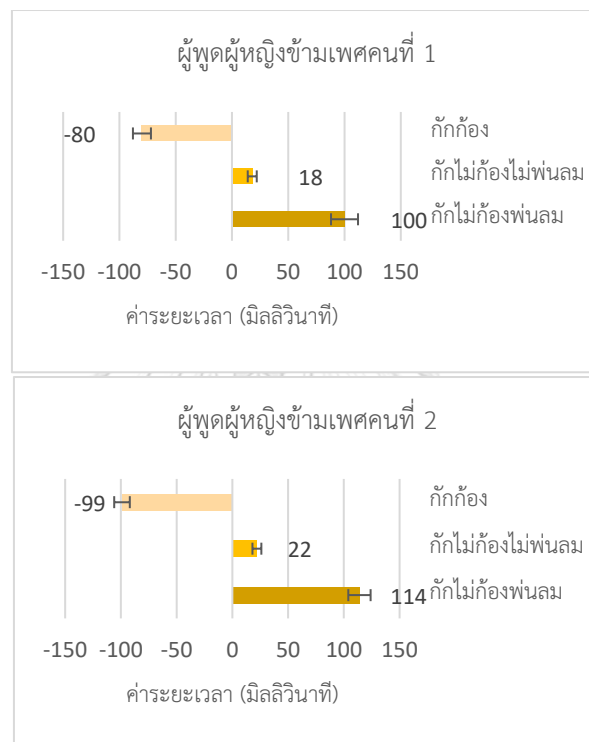


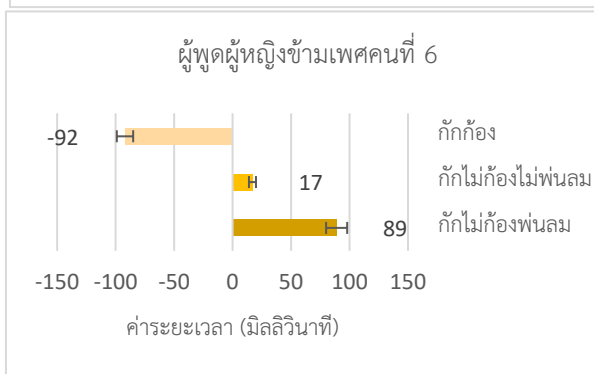
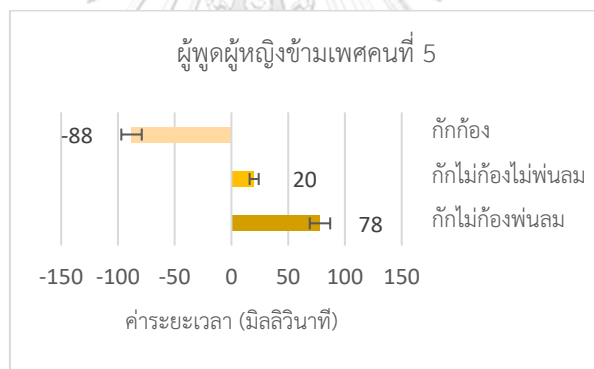
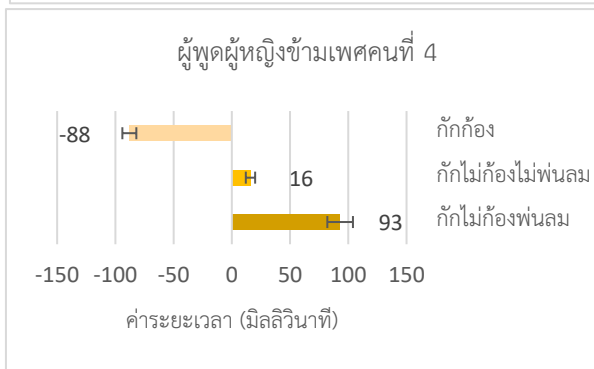
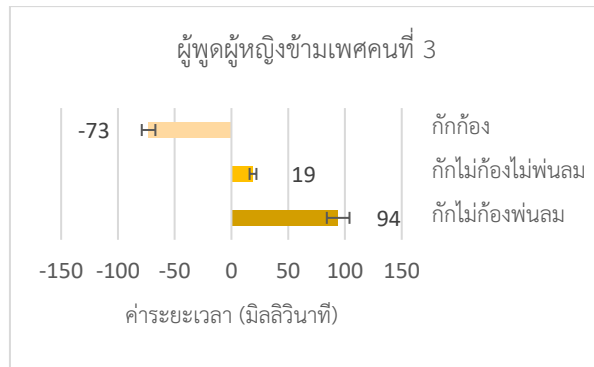
ภาพที่ 4.7 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องเฉลี่ยของของพยัญชนะกักที่ออกเสียงโดยผู้พูดเพศหญิง

#### 4.1.3 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักของผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศ

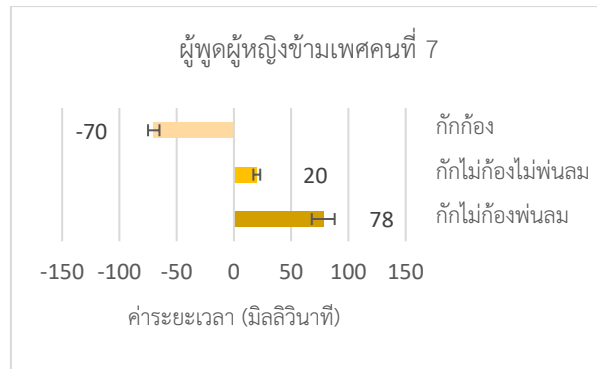
ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้องที่ออกเสียงโดยผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศมีค่าระยะเวลาโดยเฉลี่ยของแต่ละบุคคลตั้งแต่ -120 จนถึง -70 มิลลิวินาที แสดงให้เห็นว่าผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศผลิตเสียงกักก้องแบบชัดเจน และยังมีค่าพิสัยของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องที่กว้าง (ดูภาพที่ 4.7 และ 4.8) ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมมีค่าระยะเวลาโดยเฉลี่ยของแต่ละบุคคลตั้งแต่ 16 จนถึง 27 มิลลิวินาที และค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม

ลมนี้อาจระยะเวลาโดยเฉลี่ยของแต่ละบุคคลตั้งแต่ 78 จนถึง 114 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของ พยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมและพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมที่ออกเสียงโดยผู้หญิงข้ามเพศมีความต่าง มาก ซึ่ให้เห็นการพ่นลมที่ชัดเจนของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้พูดผู้หญิงข้าม เพศโดยส่วนใหญ่ (9 คนจากจำนวนทั้งหมด 15 คน) มีค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้อง น้อยกว่าพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมซึ่งแตกต่างจากกรณีของผู้พูดเพศชายและผู้พูดเพศหญิงที่ส่วน ใหญ่มีค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้องที่มากกว่า

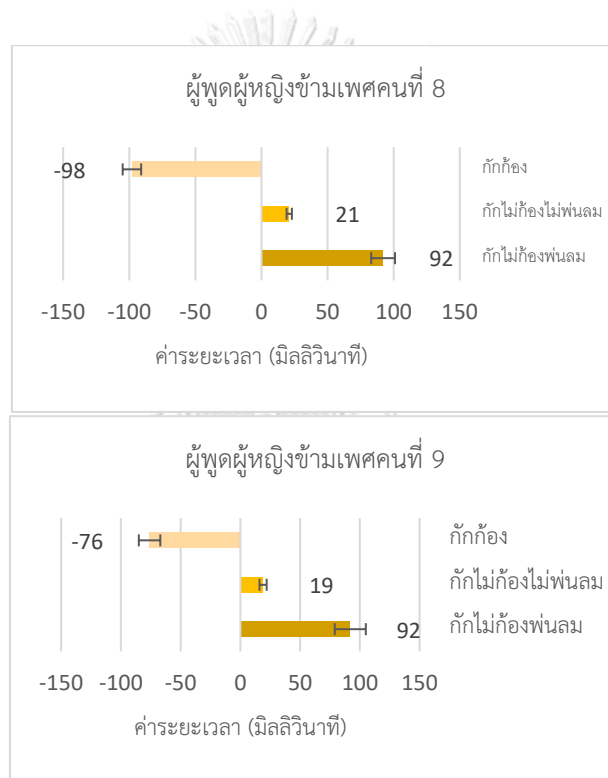


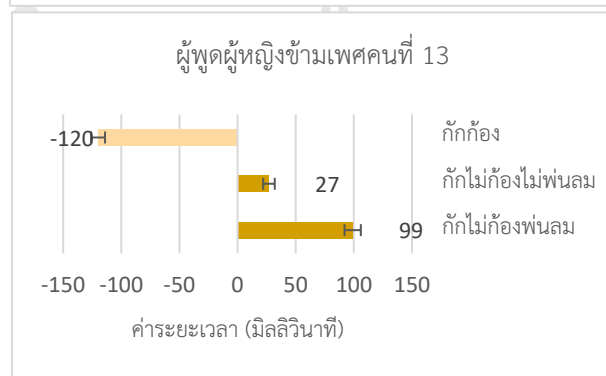
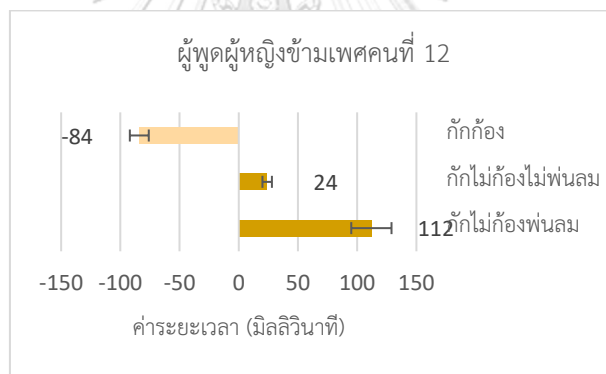
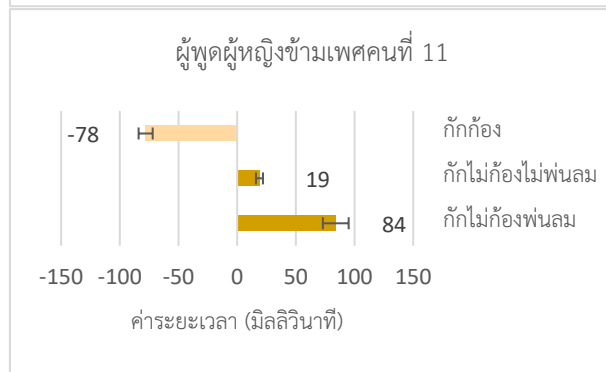
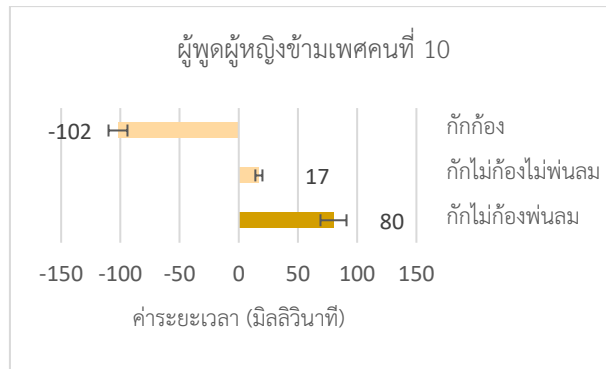


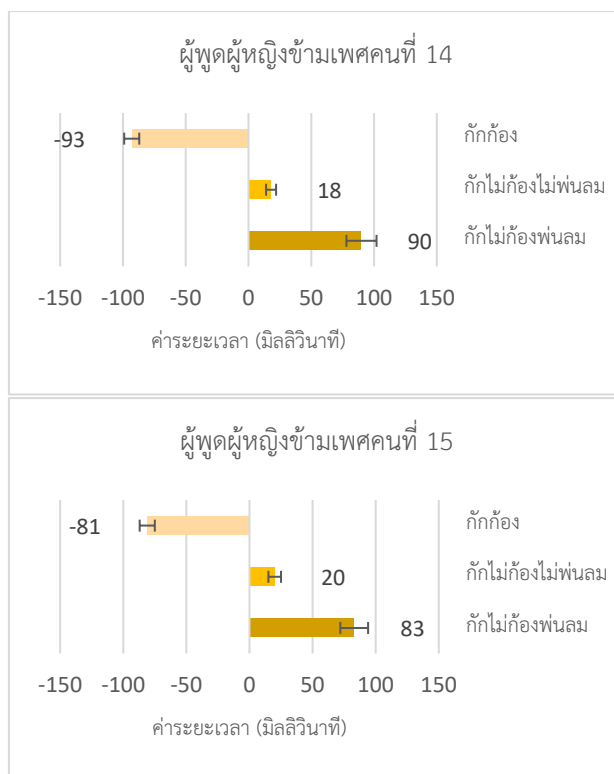




ภาพที่ 4.8 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักที่ออกเสียงโดยผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศคนที่ 1-7

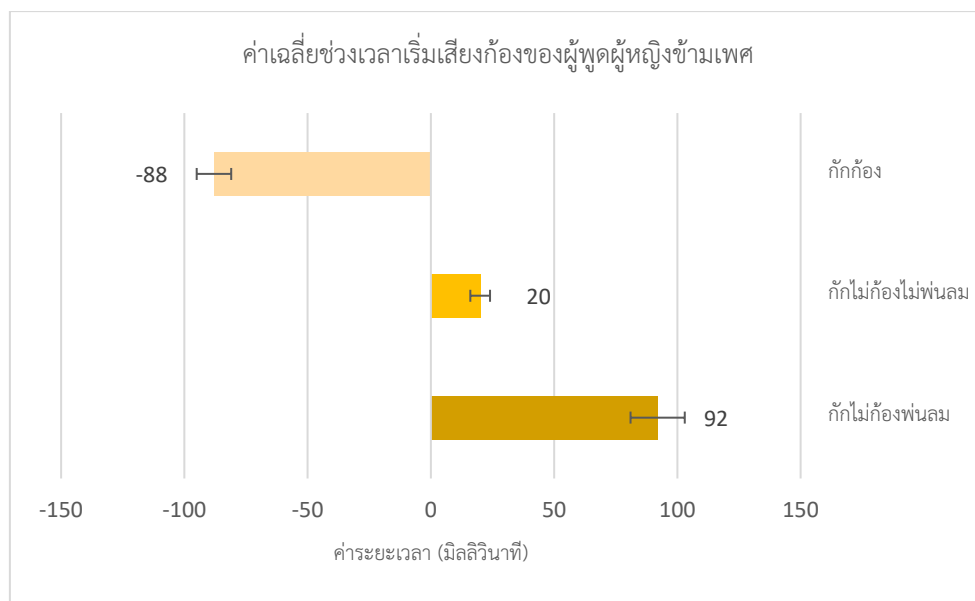






ภาพที่ 4.9 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักที่ออกเสียงโดยผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศคนที่ 8-15

จากภาพที่ 4.7 และ 4.8 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศแปรตามบุคคลในรายละเอียด แต่ก็ยังมีรูปแบบโดยรวมที่ไปในทิศทางเดียวกัน ดังนั้นเพื่อการนำเสนอภาพรวมของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศ จึงได้เฉลี่ยค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศทั้งหมด 15 คนดังภาพที่ 4.9 และสรุปได้ว่า ผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศมีค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องเฉลี่ยของพยัญชนะกักก้องอยู่ที่ -88 มิลลิวินาที (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน= 7) มีค่าพิสัยระหว่าง -129 ถึง -42 มิลลิวินาที ค่าเฉลี่ยช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมคือ 20 มิลลิวินาที (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน= 4) มีค่าพิสัยระหว่าง 7 ถึง 68 มิลลิวินาที และค่าเฉลี่ยช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมคือ 92 มิลลิวินาที (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน= 11) มีค่าพิสัยระหว่าง 41 ถึง 222 มิลลิวินาที สำหรับผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศ พบการแปรของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมมากที่สุด (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน= 11) ตามด้วยพยัญชนะกักก้องและพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมตามลำดับ นอกจากนี้ ยังพบว่า ผู้หญิงข้ามเพศมีการผลิตเสียงกักไม่ก้องพ่นลมที่น่าสนใจ โดยค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมมากกว่าค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้อง เนื่องจากแตกต่างจากผลของการศึกษาในอดีตที่พบว่าค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้องกับค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมมักจะมีค่าระยะเวลาที่ใกล้เคียงกัน

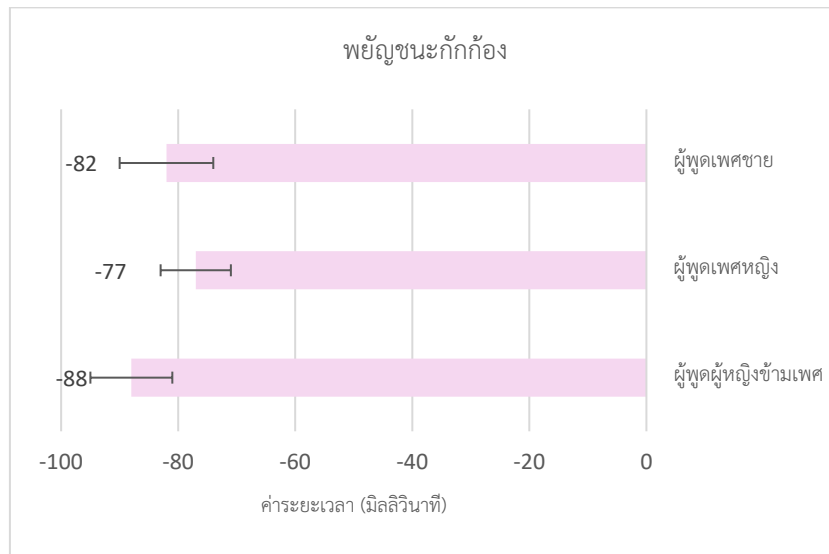


ภาพที่ 4.10 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องเฉลี่ยของพยัญชนะกักที่ออกเสียงโดยผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศ

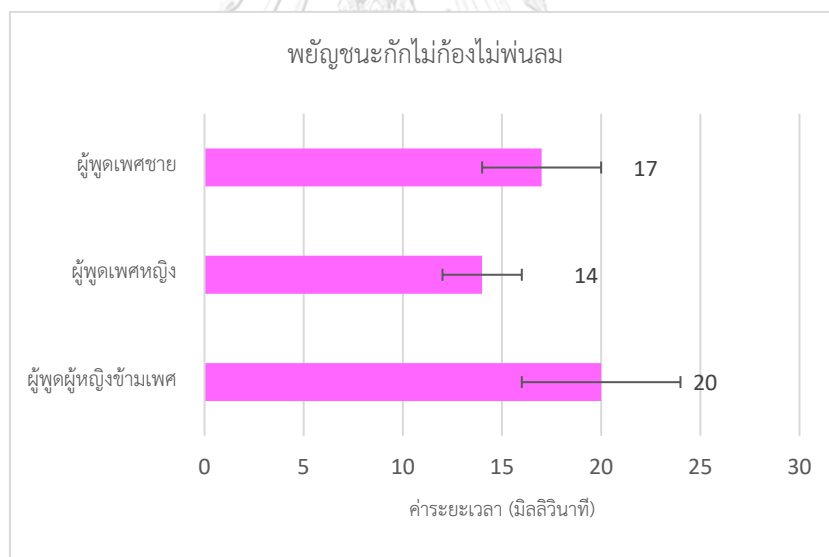
จากค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักที่ได้นำเสนอรายบุคคลและภาพรวมของแต่ละกลุ่มที่ได้นำเสนอไปข้างต้น หัวข้อต่อไปจะเป็นการเปรียบเทียบค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องระหว่างผู้พูดทั้ง 3 กลุ่ม

#### 4.2 ค่าเฉลี่ยของช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักเชิงเปรียบเทียบระหว่างผู้หญิงข้ามเพศกับผู้ชายและผู้หญิง

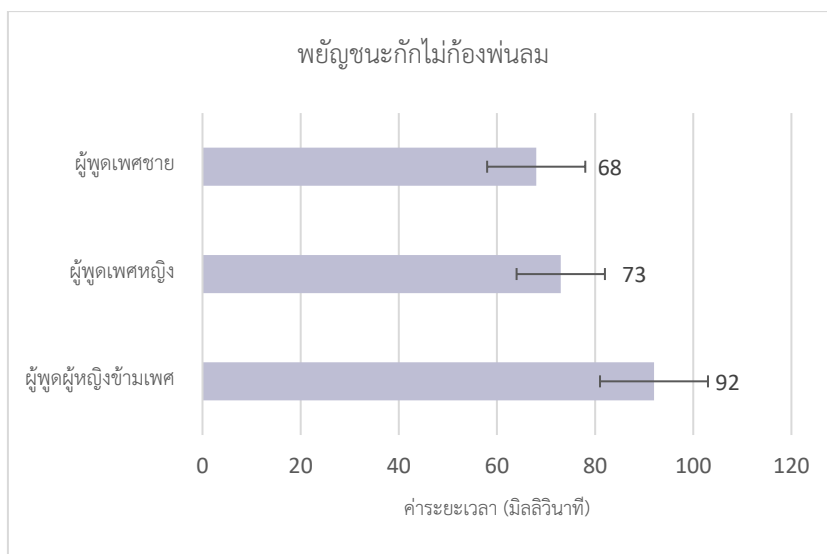
ผลการศึกษาค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องเชิงเปรียบเทียบแสดงให้เห็นว่าค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของผู้หญิงข้ามเพศกับผู้ชายและผู้หญิงมีความแตกต่างกันในพยัญชนะกักทั้ง 3 ประเภทได้แก่ พยัญชนะกักก้อง พยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลม และพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม โดยพบว่าพยัญชนะกักก้องของผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศมีค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องมากที่สุดตามด้วยผู้พูดเพศชายและหญิงตามลำดับ (ดูภาพที่ 4.10) ในทำนองเดียวกัน พยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมของผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศมีค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องที่มากที่สุดตามด้วยผู้พูดเพศชายและหญิงตามลำดับ (ดูภาพที่ 4.11) และพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมของผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศก็มีค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องที่มากที่สุดตามด้วยผู้พูดเพศชายและหญิงตามลำดับเช่นกัน (ดูภาพที่ 4.12) รายละเอียดค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของพยัญชนะกักทั้ง 3 ประเภทของผู้พูดทั้ง 3 กลุ่มแสดงในตารางที่ 4.1



ภาพที่ 4.11 แผนภูมิแท่งแสดงค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้องในผู้พูดทั้ง 3 เพศ



ภาพที่ 4.12 แผนภูมิแท่งแสดงค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมในผู้พูดทั้ง 3 เพศ



ภาพที่ 4.13 แผนภูมิแท่งแสดงค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมในผู้พูดทั้ง 3 เพศ

ตารางที่ 4.1 ค่าเฉลี่ย (mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักในภาษาไทย

ผู้บอกภาษา	ประเภทของพยัญชนะกัก	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ชาย	กักก้อง	-82	8
	กักไม่ก้องไม่พ่นลม	17	3
	กักไม่ก้องพ่นลม	68	10
หญิง	กักก้อง	-77	6
	กักไม่ก้องไม่พ่นลม	14	2
	กักไม่ก้องพ่นลม	73	9
ผู้หญิงข้ามเพศ	กักก้อง	-88	7
	กักไม่ก้องไม่พ่นลม	20	4
	กักไม่ก้องพ่นลม	92	11

นอกจากค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักทั้ง 3 ประเภทที่ออกเสียงโดยผู้หญิงข้ามเพศมีค่ามากที่สุดในการบรรดาผู้พูดทั้ง 3 กลุ่มแล้ว ยังพบการแปรของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องทั้งสามประเภทมากที่สุดในกลุ่มผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศอีกด้วย และเมื่อเปรียบเทียบกับกันระหว่างกลุ่มพบว่ากลุ่ม

ผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศเป็นเพียงกลุ่มเดียวที่มีค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมมากกว่าพยัญชนะกักก้องซึ่งต่างจากกลุ่มผู้พูดเพศชายและผู้พูดเพศหญิง ซึ่งเป็นรูปแบบที่น่าสนใจและมีความเป็นไปได้ที่เป็นลักษณะการแปรเฉพาะกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศ

หลังจากวิเคราะห์รูปแบบของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้อง พยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลม และพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมของผู้พูดเพศชายและผู้พูดเพศหญิงเปรียบเทียบกับรูปแบบของพยัญชนะกักก้อง พยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมและพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมของผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศแล้ว ผู้วิจัยจะเปรียบเทียบค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องตามประเภทของพยัญชนะกักได้แก่ พยัญชนะกักก้อง พยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมและพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม และวิเคราะห์ด้วยสถิติเพื่อทดสอบว่าการแปรดังกล่าวมีนัยสำคัญหรือไม่

#### 4.2.1 ภาพรวมค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักเชิงเปรียบเทียบระหว่างผู้หญิงข้ามเพศกับผู้ชายและผู้หญิง

ผู้วิจัยวิเคราะห์ทางสถิติด้วยการวิเคราะห์การแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance/ ANOVA) กำหนดระดับความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 ของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักได้แก่ พยัญชนะกักก้อง พยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลม และพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมในภาษาไทยทั้ง 3 กลุ่มผู้พูดได้แก่ ผู้ชาย ผู้หญิง และผู้หญิงข้ามเพศรวมกันทั้งหมด พบว่ามีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มผู้พูดทั้ง 3 กลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ  $F(2, 2517) = 32.8$ ,  $P < 0.001$  (ดูตารางที่ 4.2)

ตารางที่ 4.2 ค่าสถิติจากการทดสอบ ANOVA ของพยัญชนะกักในภาษาไทยที่พูดโดยผู้พูดทั้งสามเพศ

	Sum of squares	df	Mean Square	F	Sig
Between groups	107385	2	53693	106.7	<2e-16***
Within groups	473879	942	503		
Total	581264	944			

ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องโดยภาพรวมของผู้พูดทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์รายประเภทของพยัญชนะก็กว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างผู้บอกภาษาทั้ง 3 กลุ่มหรือไม่

#### 4.2.2 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้องเชิงเปรียบเทียบระหว่างผู้หญิงข้ามเพศกับผู้ชายและผู้หญิง

ค่าเฉลี่ยระยะเวลาของพยัญชนะกักก้องในผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศคือ -88 มิลลิวินาที มากกว่าผู้พูดเพศชายซึ่งมีค่าเฉลี่ยระยะเวลาของพยัญชนะกักก้อง -82 มิลลิวินาทีและผู้พูดเพศหญิงซึ่งมีค่าเฉลี่ยระยะเวลาของพยัญชนะกักก้อง -77 มิลลิวินาที สรุปได้ว่า ผู้หญิงข้ามเพศมีค่าระยะเวลาของพยัญชนะกักก้องมากที่สุดในการบรรดาผู้พูดทั้ง 3 กลุ่ม และเมื่อทดสอบทางสถิติด้วย ANOVA พบว่ามีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มผู้พูดทั้ง 3 กลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ  $F(2, 627) = 19.87, P < 0.01$  ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ค่าสถิติจากการทดสอบ ANOVA ของพยัญชนะกักก้องในภาษาไทยที่พูดโดยผู้พูดทั้งสามเพศ

	Sum of squares	df	Mean Square	F	Sig
Between groups	13109	2	6554	19.87	4.29e-09***
Within groups	206798	627	330		
Total	219907	629			

#### 4.2.3 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมเชิงเปรียบเทียบระหว่างผู้หญิงข้ามเพศกับผู้ชายและผู้หญิง

ค่าเฉลี่ยระยะเวลาของพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมในผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศคือ 20 มิลลิวินาที มากกว่าผู้พูดเพศชายซึ่งมีค่าเฉลี่ยระยะเวลาของพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลม 17 มิลลิวินาทีและผู้พูดเพศหญิงซึ่งมีค่าเฉลี่ยระยะเวลาของพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลม 14 มิลลิวินาที สรุปได้ว่าผู้หญิงข้ามเพศมีค่าระยะเวลาของพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมมากที่สุดในการบรรดาผู้พูดทั้ง 3 กลุ่ม และเมื่อทดสอบทางสถิติด้วย ANOVA พบว่ามีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มผู้พูดทั้ง 3 กลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ  $F(2, 942) = 19.87, P < 0.01$  ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.4



ตารางที่ 4.4 ค่าสถิติจากการทดสอบ ANOVA ของพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมในภาษาไทยที่พูดโดยผู้พูดทั้งสามเพศ

	Sum of squares	df	Mean Square	F	Sig
Between groups	4977	2	2488	29.99	2.37e-13***
Within groups	78168	942	83		
Total	83145	944			

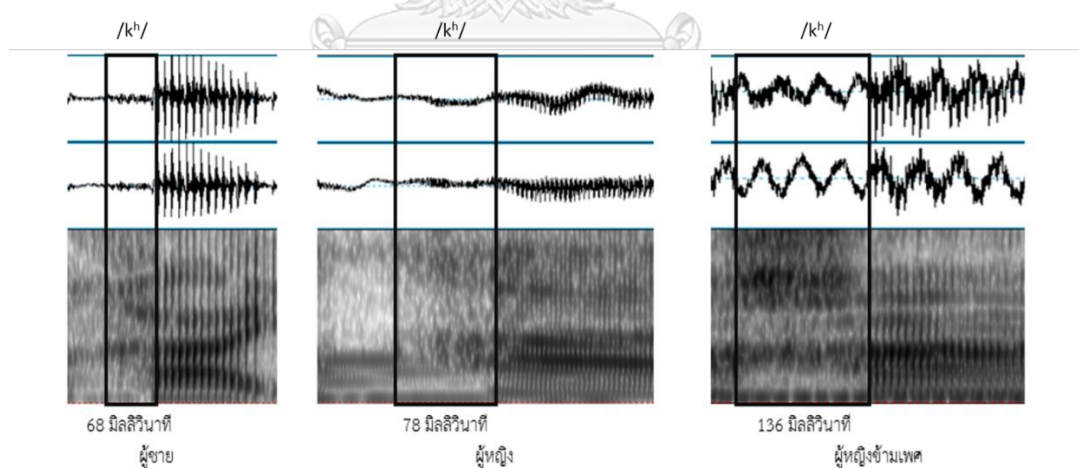
#### 4.2.4 ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมเชิงเปรียบเทียบระหว่างผู้หญิงข้ามเพศกับผู้ชายและผู้หญิง

ค่าเฉลี่ยระยะเวลาของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมในผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศคือ 92 มิลลิวินาที มากกว่าผู้พูดเพศชายซึ่งมีค่าเฉลี่ยระยะเวลาของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม 68 มิลลิวินาทีและผู้พูดเพศหญิงซึ่งมีค่าเฉลี่ยระยะเวลาของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม 73 มิลลิวินาที สามารถสรุปได้ว่าผู้หญิงข้ามเพศมีค่าระยะเวลาของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมมากที่สุดในบรรดาผู้พูดทั้ง 3 กลุ่ม และเมื่อทดสอบทางสถิติด้วย ANOVA พบว่ามีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มผู้พูดทั้ง 3 กลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ  $F(2, 942) = 106.7, P < 0.01$  ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 ค่าสถิติจากการทดสอบ ANOVA ของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมในภาษาไทยที่พูดโดยผู้พูดทั้งสามเพศ

	Sum of squares	df	Mean Square	F	Sig
Between groups	107385	2	53693	106.7	<2e-16***
Within groups	473879	942	503		
Total	581264	944			

ผู้วิจัยมีข้อสังเกตว่า พยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมของผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศมีรูปแบบที่น่าสนใจ ดังที่กล่าวข้างต้นในหัวข้อ 4.2 ว่า ผู้พูดเพศชายและเพศหญิงโดยรวมมีค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้องมากกว่าพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม แต่ผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศมีค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมมากกว่าพยัญชนะกักก้อง นอกจากนี้ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมของผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศยังมากกว่าผู้พูดเพศชายและเพศหญิง ดังตัวอย่างแผนภาพคลื่นเสียงในภาพที่ 4.13 และเมื่อทดสอบด้วย ANOVA พบว่ามีความแตกต่างจากผู้พูดเพศชายและเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้วย



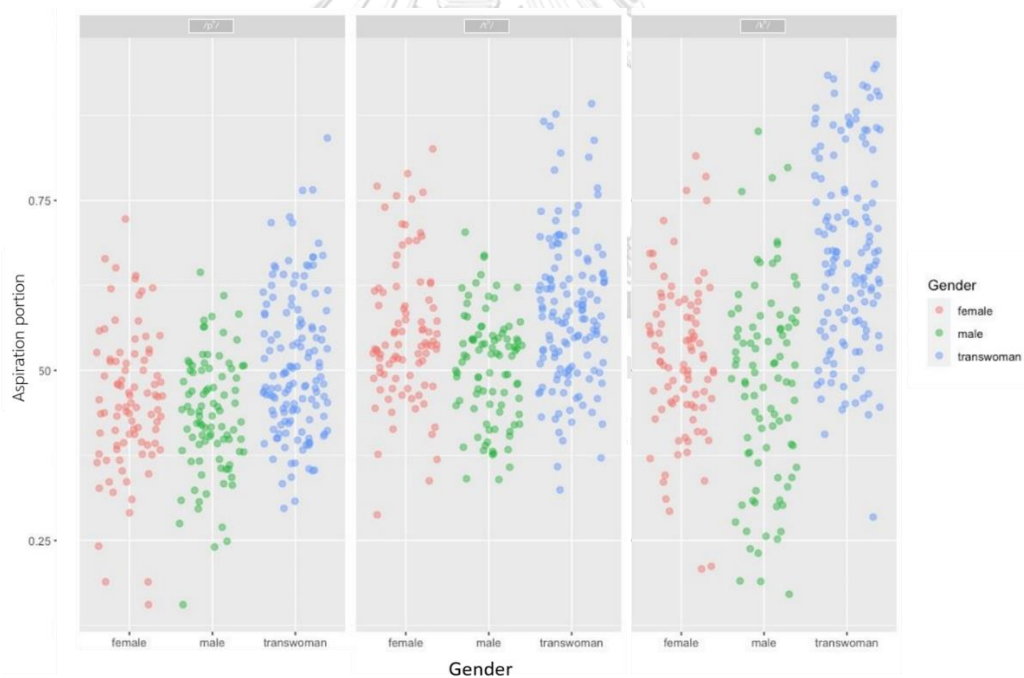
ภาพที่ 4.14 แผนภาพคลื่นเสียงแสดงความแตกต่างระหว่างผู้บอภาษาทั้ง 3 กลุ่ม ของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมในคำว่า “คา” /kʰaː/

พยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมมีคุณสมบัติทางกลศาสตร์ที่แตกต่างจากพยัญชนะกักกลุ่มอื่น เนื่องจากประกอบด้วย 2 ช่วงย่อยคือ 1) ช่วงกัก และ 2) ช่วงพ่นลม จากรูปแบบของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมที่พบเฉพาะในผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศนี้ ในหัวข้อต่อไปจึงจะวิเคราะห์พยัญชนะกลุ่มดังกล่าว

ในรายละเอียด โดยวิเคราะห์ช่วงย่อยทั้งสองส่วนของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง และคำนวณเป็นสัดส่วนของช่วงกักต่อช่วงพ่นลมในพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม

#### 4.3 รูปแบบช่วงพ่นลมของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมเชิงเปรียบเทียบระหว่างผู้หญิงข้ามเพศกับผู้ชายและผู้หญิง

พยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมประกอบไปด้วย 2 ช่วงย่อยคือ ช่วงกักและช่วงพ่นลม ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยวิเคราะห์ค่าระยะของช่วงกักและช่วงพ่นลมโดยใช้วิธีคำนวณเป็นสัดส่วนจากค่าร้อยละ เนื่องจากผู้พูดแต่ละบุคคลมีความเร็วในการพูดไม่เท่ากัน ความเร็วเข้าของการพูดมีผลทางค่าระยะเวลาซึ่งส่งผลต่อการวัดค่าระยะเวลาของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง นอกจากนี้ผู้พูดบางคนมีการเน้นคำซึ่งส่งผลต่อระยะเวลาเช่นเดียวกัน การวิเคราะห์แบบสัดส่วนจึงเป็นวิธีสำหรับการปรับค่า (normalization) เพื่อให้สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างของช่วงพ่นลมในผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศกับผู้ชายและผู้หญิงได้อย่างมีประสิทธิภาพ



ภาพที่ 4.15 แผนภาพกระจายแสดงช่วงพ่นลมของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม /pʰ/ /tʰ/ /kʰ/ ตามลำดับในผู้พูดทั้งสามเพศ

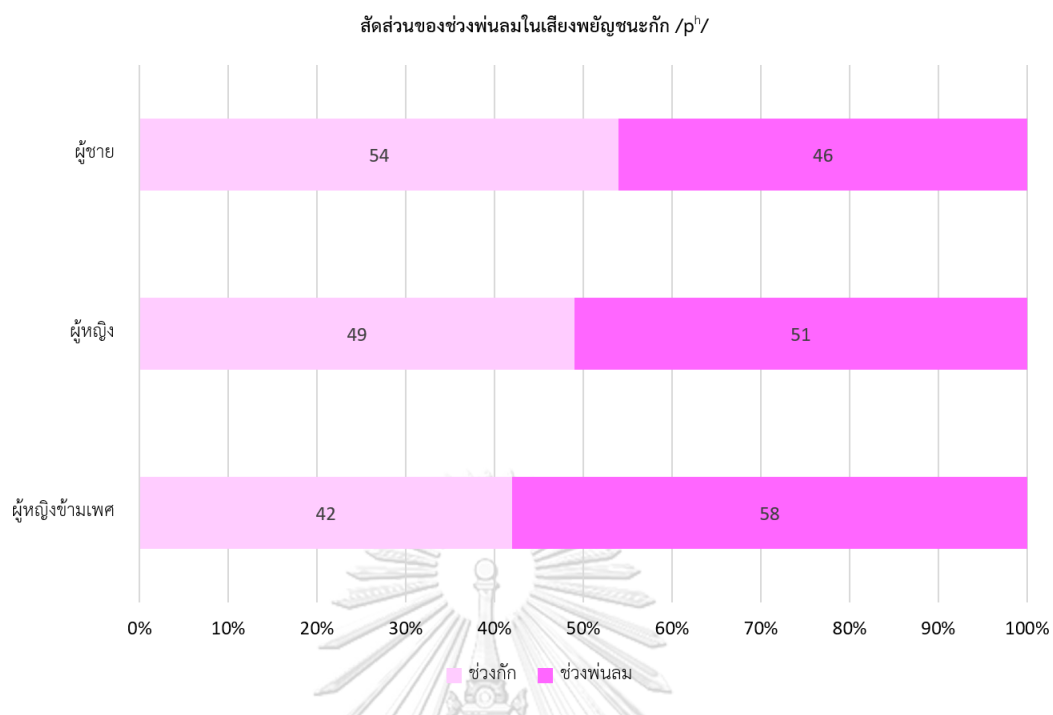
ผลการศึกษาพบว่าเมื่อนำช่วงพ่นลมที่คำนวณเป็นสัดส่วนในช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องทั้งหมดของผู้พูดเพศชาย เพศหญิง และผู้หญิงข้ามเพศในพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมที่ฐานกรณ์ริมฝีปาก ปุ่ม

เหงือก และเพดานอ่อน ได้แก่เสียง /p<sup>h</sup>/, /t<sup>h</sup>/, /k<sup>h</sup>/ ตามลำดับ มาแสดงบนแผนภาพกระจาย (ดูภาพที่ 4.14) เห็นชัดเจนว่าช่วงพ่นลมของผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศกระจายในบริเวณที่มากกว่าผู้พูดผู้ชายและผู้พูดผู้หญิงในพยัญชนะ /p<sup>h</sup>/, /t<sup>h</sup>/, /k<sup>h</sup>/ เมื่อพิจารณาโดยละเอียด เบื้องต้นพบว่าผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศมีการกระจายกินพื้นที่ของแผนภาพมากกว่าผู้พูดเพศชายและผู้พูดเพศหญิงแสดงให้เห็นถึงการแปรของช่วงพ่นลมภายในกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศ และเมื่อพิจารณารายพยัญชนะพบว่าในพยัญชนะ /p<sup>h</sup>/, /t<sup>h</sup>/ ช่วงพ่นลมของผู้หญิงข้ามเพศมีการกระจายตัวบนแผนภาพมากที่สุดของผู้พูดทั้ง 3 เพศซึ่งมีลักษณะที่แตกต่างกับผู้พูดเพศชายและผู้พูดเพศหญิงที่เกาะกลุ่มกันมากกว่า โดยเฉพาะชายที่มีการเกาะกลุ่มกันอย่างหนาแน่น และชัดเจนที่สุดในเสียงพยัญชนะ /t<sup>h</sup>/ ส่วนในพยัญชนะ /k<sup>h</sup>/ พบการกระจายตัวในรูปแบบที่คล้ายกันในผู้พูดทั้ง 3 เพศ คือ มีการกระจายตัวของช่วงพ่นลมมากไม่เกาะกลุ่มกันอย่างหนาแน่น อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่ารูปแบบการกระจายตัวของช่วงพ่นลมของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมทั้ง 3 ฐานกรณ์ จะมีความแตกต่างกันบ้าง แต่สิ่งที่เหมือนกันคือ ค่าที่สูงที่สุดของช่วงพ่นลมในพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมทั้ง 3 หน่วยเสียง คือช่วงพ่นลมของผู้หญิงข้ามเพศ

หลังจากนี้ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ช่วงพ่นลมในแต่ละหน่วยเสียงของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมทั้ง 3 ฐานกรณ์ ได้แก่ /p<sup>h</sup>/, /t<sup>h</sup>/, /k<sup>h</sup>/ เพื่อทดสอบความแตกต่างของผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศว่าแตกต่างจากผู้พูดเพศชายและผู้พูดเพศหญิงหรือไม่ด้วยสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวน

#### 4.3.1 ช่วงพ่นลมในเสียงพยัญชนะ /p<sup>h</sup>/

จากช่วงพ่นลมในเสียงพยัญชนะ /p<sup>h</sup>/ ซึ่งเป็นพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมที่ฐานกรณ์ริมฝีปากที่แสดงในภาพที่ 4.15 เห็นได้ว่า ผู้พูดเพศชายมีค่าเฉลี่ยของช่วงพ่นลมร้อยละ 46 และช่วงกักร้อยละ 54 ในผู้พูดเพศหญิงพบว่ามีค่าเฉลี่ยของช่วงพ่นลมร้อยละ 51 และช่วงกักอยู่ที่ร้อยละ 49 ในขณะที่ผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศมีค่าเฉลี่ยของช่วงพ่นลมที่ร้อยละ 58 ซึ่งมีความมากที่สุดในกลุ่มผู้พูดทั้งสามเพศและมีช่วงกักอยู่ที่ร้อยละ 42 ซึ่งมีความน้อยที่สุด เมื่อนำมาวิเคราะห์ทางสถิติพบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ  $F(2, 312) = 21.01, P < 0.01$  (รายละเอียดในตารางที่ 4.6)



ภาพที่ 4.16 สัดส่วนของช่วงกักต่อช่วงพ่นลมในเสียงพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม /p<sup>h</sup>/

ภาพที่ 4.17 สัดส่วนของช่วงกักต่อช่วงพ่นลมในเสียงพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม /t<sup>h</sup>/ภาพที่

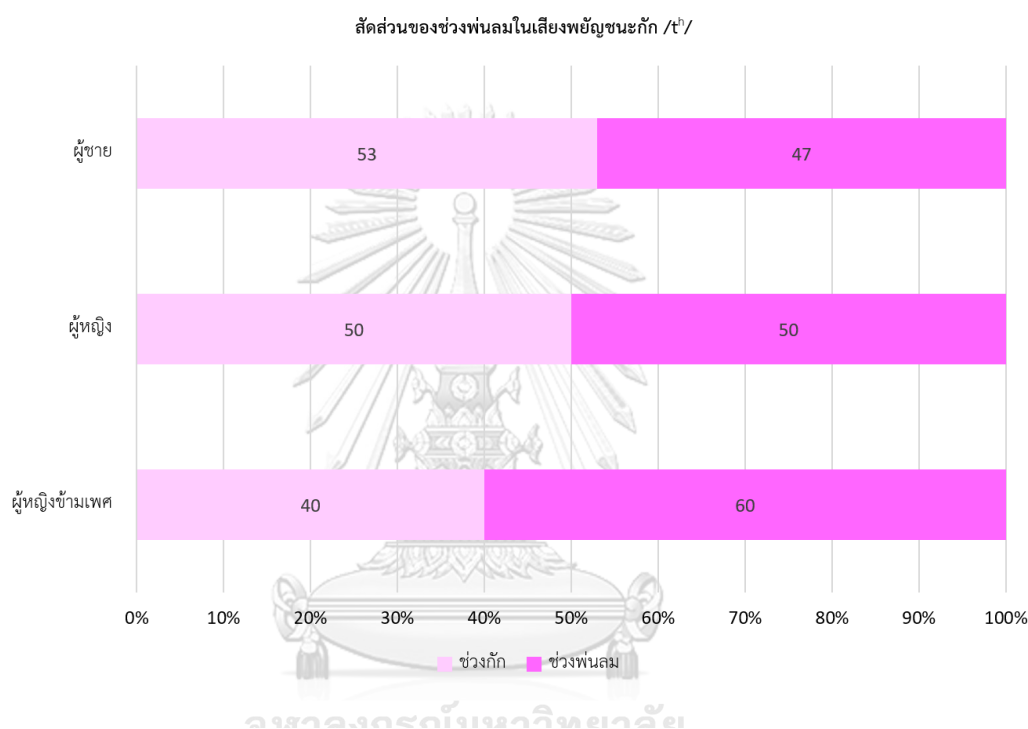
4.18 สัดส่วนของช่วงกักต่อช่วงพ่นลมในเสียงพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม /p<sup>h</sup>/

ตารางที่ 4.6 ค่าสถิติจากการทดสอบ ANOVA ของช่วงพ่นลมในเสียงพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม /p<sup>h</sup>/ ที่พูดโดยผู้พูดทั้งสามเพศ

	Sum of squares	df	Mean Square	F	Sig
Between groups	14241	2	7121	21.01	2.74e-09***
Within groups	105726	312	339		
Total	119967	314			

### 4.3.2 ช่วงพ่นลมในเสียงพยัญชนะ /t<sup>h</sup>/

จากช่วงพ่นลมในเสียงพยัญชนะ /t<sup>h</sup>/ ซึ่งเป็นพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมในฐานกรณ์ปุ่มเหงือกที่แสดงในภาพที่ 4.16 เห็นได้ว่า ผู้พูดเพศชายมีค่าเฉลี่ยของช่วงพ่นลมร้อยละ 47 และช่วงกักร้อยละ 53 ในผู้พูดเพศหญิงพบว่ามีค่าเฉลี่ยของช่วงพ่นลมร้อยละ 50 และช่วงกักอยู่ที่ร้อยละ 50 ในขณะที่ผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศมีค่าเฉลี่ยของช่วงพ่นลมที่ร้อยละ 60 ซึ่งมีค่ามากที่สุดในกลุ่มผู้พูดทั้ง



ภาพที่ 4.19 สัดส่วนของช่วงกักต่อช่วงพ่นลมในเสียงพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม /t<sup>h</sup>/

ภาพที่ 4.20 สัดส่วนของช่วงกักต่อช่วงพ่นลมในเสียงพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม /k<sup>h</sup>/ภาพที่

4.21 สัดส่วนของช่วงกักต่อช่วงพ่นลมในเสียงพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม /t<sup>h</sup>/

สามเพศและมีช่วงกักอยู่ที่ร้อยละ 40 ซึ่งมีค่าน้อยที่สุด เมื่อนำมาวิเคราะห์ทางสถิติพบว่ามี ความแตกต่างอย่างที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ  $F(2, 312) = 35.42, P < 0.01$  (รายละเอียดในตารางที่ 4.7)

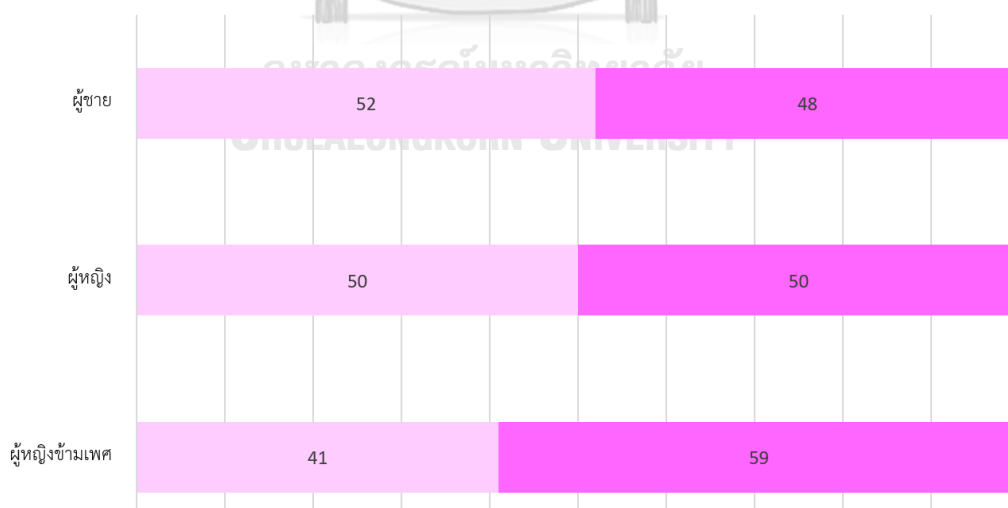
ตารางที่ 4. 7 ค่าสถิติจากการทดสอบ ANOVA ของช่วงพ่นลมในเสียงพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม /t<sup>h</sup>/ ที่พูดโดยผู้พูดทั้งสามเพศ

	Sum of squares	df	Mean Square	F	Sig
Between groups	22667	2	11333	35.42	1.38e-14***
Within groups	99841	312	320		
Total	122508	314			

#### 4.3.3 ช่วงพ่นลมในเสียงพยัญชนะ /k<sup>h</sup>/

จากช่วงพ่นลมในเสียงพยัญชนะ /k<sup>h</sup>/ ซึ่งเป็นพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมในฐานกรณ์เพดานอ่อนแสดงในภาพที่ 4.17 เห็นได้ว่า ในผู้พูดเพศชายมีค่าเฉลี่ยของช่วงพ่นลมร้อยละ 48 และช่วงกักร้อยละ 52 ในผู้พูดเพศหญิงพบว่ามีค่าเฉลี่ยของช่วงพ่นลมร้อยละ 50 และช่วงกักอยู่ที่ร้อยละ 50 ในขณะที่ผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศมีค่าเฉลี่ยของช่วงพ่นลมที่ร้อยละ 59 ซึ่งมีค่ามากที่สุดในกลุ่มผู้พูดทั้งสามเพศและมีช่วงกักอยู่ที่ร้อยละ 41 ซึ่งมีค่าน้อยที่สุด เมื่อนำมาวิเคราะห์ทางสถิติพบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ  $F(2, 312) = 83.75, P < 0.01$  (รายละเอียดในตารางที่ 4.8)

สัดส่วนของช่วงพ่นลมในเสียงพยัญชนะกัก /k<sup>h</sup>/



ภาพที่ 4.22 สัดส่วนของช่วงกักต่อช่วงพ่นลมในเสียงพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม /k<sup>h</sup>/

ภาพที่ 4.23 สัดส่วนของช่วงกักต่อช่วงพ่นลมในเสียงพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม /k<sup>h</sup>/



จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย  
**CHULALONGKORN UNIVERSITY**



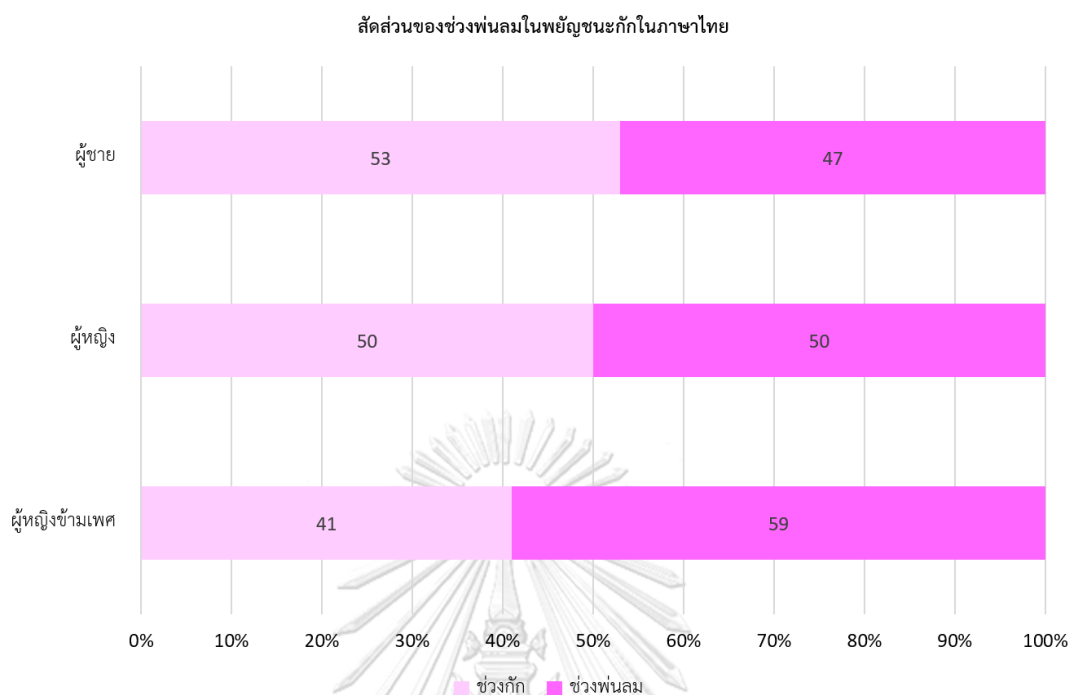
ตารางที่ 4.8 ค่าสถิติจากการทดสอบ ANOVA ของช่วงพ่นลมในเสียงพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม /k<sup>h</sup>/ ที่พูดโดยผู้พูดทั้งสามเพศ

	Sum of squares	df	Mean Square	F	Sig
Between groups	91881	2	45941	85.75	<2e-16***
Within groups	171138	312	549		
Total	263019	314			

จากผลการวิเคราะห์ช่วงพ่นลมของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมทั้งสามฐานกรณ์ในผู้พูดทั้งสามเพศพบว่า ผู้พูดเพศชายมีช่วงพ่นลมที่น้อยที่สุดในผู้พูดทั้งสามเพศ ผู้พูดเพศหญิงมีช่วงพ่นลมของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมทั้งสามฐานกรณ์มากกว่าผู้ชายและผู้พูดเพศหญิงยังมีช่วงพ่นลมและช่วงกักที่ใกล้เคียงกันมากที่สุด ส่วนผู้หญิงข้ามเพศมีช่วงพ่นลมของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมทั้งสามฐานกรณ์มากกว่าผู้พูดเพศชายและผู้พูดเพศหญิง กล่าวคือผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศมีช่วงพ่นลมที่มากที่สุดในกลุ่มผู้พูดทั้งสามเพศ และมีลักษณะเฉพาะคือมีช่วงพ่นลมที่ยาวกว่าช่วงกัก

เมื่อนำช่วงพ่นลมของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมทั้งสามฐานกรณ์ได้แก่เสียง /p<sup>h</sup>/, /t<sup>h</sup>/, /k<sup>h</sup>/ มาเฉลี่ยเพื่อพิจารณาในภาพรวมพบว่า ค่าเฉลี่ยช่วงพ่นลมของผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศมีค่ามากที่สุดอย่างเด่นชัดคือร้อยละ 59 ซึ่งมากกว่าผู้หญิงมีที่ค่าเฉลี่ยช่วงพ่นลมร้อยละ 50 และมากกว่าผู้ชายที่มีค่าเฉลี่ยช่วงพ่นลมร้อยละ 48 (ดูภาพที่ 4.18) เมื่อนำไปทดสอบทางสถิติพบว่ามีความแตกต่างอย่าง

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ  $F(2, 942) = 80.37, P < 0.01$  (รายละเอียดในตารางที่ 4.9)



ภาพที่ 4.24 สัดส่วนของช่วงกักต่อช่วงฟันลมในเสียงพยัญชนะกักไม่ก้องฟันลม

ตารางที่ 4.9 ค่าสถิติจากการทดสอบ ANOVA ของช่วงฟันลมในเสียงพยัญชนะกักไม่ก้องฟันลมที่พูดโดยผู้พูดทั้งสามเพศ

	Sum of squares	df	Mean Square	F	Sig
Between groups	2.494	2	1.2468	80.37	<2e-16***
Within groups	14.614	942	0.0155		
Total	17.108	944			

จากการวิเคราะห์ช่วงฟันลมของพยัญชนะกักไม่ก้องฟันลม พบว่าผู้หญิงข้ามเพศมีค่าช่วงฟันลมที่มากที่สุดในกลุ่มผู้พูดทั้งสามเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และพบการแปรภายในของเสียงพยัญชนะกักไม่ก้องฟันลมทั้งสามฐานกรณ์ในกลุ่มของผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศสูงกว่าผู้พูดเพศชายและผู้พูดเพศหญิง โดยเฉพาะในเสียงพยัญชนะกักไม่ก้องฟันลม /kʰ/ ที่พบการแปรภายในมากที่สุด จึงสรุป

ได้ว่า ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักในภาษาไทยที่พูดโดยผู้หญิงข้ามเพศมีค่าระยะเวลาที่ต่างออกไปจากผู้พูดเพศชายที่มีข้อสันนิษฐานมาจากเพศสรีระทางร่างกาย ในขณะที่เดียวกันค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศกลับไม่คล้ายผู้พูดเพศหญิงที่มีข้อสันนิษฐานมาจากเพศสภาวะ แต่ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศกลับมีลักษณะที่ต่างออกไปจากผู้พูดเพศชายและผู้พูดเพศหญิง อีกทั้งยังมีลักษณะเฉพาะของผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศเอง คือมีลักษณะค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องที่มีค่าระยะเวลามากกว่าผู้พูดเพศชายและผู้พูดเพศหญิงในพยัญชนะกักทั้ง 3 ประเภท นอกจากนี้ช่วงพ่นลมของผู้หญิงข้ามเพศยังมีลักษณะที่แตกต่างออกไปจากผู้พูดเพศชายและผู้พูดเพศหญิง คือพบการแปรของช่วงพ่นลมในพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมทั้ง 3 หน่วยเสียงที่พูดโดยผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศสูงกว่าผู้พูดเพศชายและผู้พูดเพศหญิง อีกทั้งยังมีสัดส่วนของช่วงพ่นลมในพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมมากกว่าผู้พูดเพศชายและผู้พูดเพศหญิง ผู้วิจัยมีสมมติฐานว่า การแปรของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องและช่วงพ่นลมดังกล่าวของผู้หญิงข้ามเพศ มีความสัมพันธ์กับตัวตนทางเพศของผู้หญิงข้ามเพศ ในบทต่อไป เป็นการนำเสนอผลการศึกษเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องและช่วงพ่นลมกับระดับความเป็นหญิงของผู้หญิงข้ามเพศ

## บทที่ 5

### ความสัมพันธ์ของระดับความเป็นหญิงของผู้หญิงข้ามเพศกับค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง ของพยัญชนะกัก

ผลการศึกษาเกี่ยวกับค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักที่ออกเสียงโดยผู้หญิงข้ามเพศพบว่าค่าทางกลศาสตร์ของพยัญชนะกักของกลุ่มผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศมีรูปแบบที่เฉพาะแตกต่างจากกลุ่มผู้พูดเพศชายและผู้พูดเพศหญิง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการแปรระหว่างกลุ่ม นอกจากนี้ยังพบว่า การแปรทางกลศาสตร์ของพยัญชนะกักก้อง (/b/, /p/, /p<sup>h</sup>/) พยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลม (/d/, /t/, /t<sup>h</sup>/) และโดยเฉพาะอย่างยิ่งพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม (/k/, /k<sup>h</sup>/) ของผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศมีมากกว่าผู้พูดเพศชายและผู้พูดเพศหญิง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการแปรภายในกลุ่มด้วย ผู้วิจัยมีสมมติฐานว่า การแปรของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องภายในกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับตัวตนทางเพศของผู้หญิงข้ามเพศที่มีความหลากหลาย ในบทนี้จะเป็นการวิเคราะห์ตัวตนทางเพศของผู้หญิงข้ามเพศ ซึ่งศึกษาด้วยระดับความเป็นหญิงในการศึกษาครั้งนี้ ผลการศึกษาเกี่ยวกับระดับความเป็นหญิงของผู้หญิงข้ามเพศแต่ละคนจะนำมาวิเคราะห์ความสัมพันธ์กับค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องและช่วงพ่นลมของพยัญชนะกักรายบุคคลด้วยวิธีทางสถิติ

#### 5.1 ระดับความเป็นหญิงของผู้หญิงข้ามเพศ

ในการศึกษาครั้งนี้ศึกษาตัวแปรระดับความเป็นหญิงโดยวิเคราะห์เป็นค่าดัชนีความเป็นหญิงของผู้หญิงข้ามเพศจากการตอบแบบสอบถาม (ดูรายละเอียดแบบสอบถามในภาคผนวก ก.) ผู้ร่วมการวิจัย<sup>3</sup>ที่ตอบแบบสอบถามคือผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศที่เป็นผู้บอกภาษาในการศึกษาทางกลศาสตร์คะแนนที่ได้จากแบบสอบถามที่นำมาตีความเป็นค่าดัชนีความเป็นหญิงเป็นค่าที่สะท้อนถึงทัศนคติทางเพศเกี่ยวกับความเป็นหญิง หากมีความโน้มเอียงไปทางหญิงมากจะมีค่ามีมาก ถ้าหากมีทัศนคติที่เกี่ยวกับความเป็นหญิงน้อยค่าดัชนีก็จะมค่าน้อย โดยนำมาคำนวณตามมาตรวัดของลิเคิร์ท 5 ระดับ ผลของคะแนนที่คำนวณจากคำตอบของผู้บอกภาษา ใช้วิธีคำนวณหาค่าเฉลี่ย (mean) ของแต่ละ

<sup>3</sup> ในบทที่ 5 นี้ ผู้ร่วมการวิจัย หมายถึง ผู้ร่วมตอบแบบสอบถามสำหรับการวิเคราะห์ระดับความเป็นหญิง ซึ่งเป็นผู้หญิงข้ามเพศเท่านั้น ผู้ร่วมการวิจัยกลุ่มนี้คือผู้หญิงข้ามเพศกลุ่มเดียวกับผู้บอกภาษาในการวิเคราะห์ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องที่ได้นำเสนอผลในบทที่ 4 สาเหตุที่ไม่ได้ใช้คำว่า ผู้ร่วมการวิจัยในบทที่ 4 เนื่องจากผู้บอกภาษาในการวิเคราะห์ทางกลศาสตร์นั้น ไม่ได้มีเพียงผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศ แต่มีผู้พูดเพศชายและเพศหญิงซึ่งเป็นกลุ่มอ้างอิงในการศึกษาครั้งนี้ด้วย

บุคคล และนำค่าเฉลี่ยของแต่ละบุคคลมาแบ่งกลุ่มโดยแบ่งตามความกว้างของอันตรภาคชั้นซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.8 ได้มาจากการคำนวณโดยใช้สมการทางคณิตศาสตร์ (ชัชวาลย์ เรื่องประพันธ์, 2543) มีรายละเอียดคะแนนของแต่ละระดับชั้นดังนี้

ระดับที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ย 1.00- 1.79 หมายความว่า มีระดับความเป็นหญิงน้อยที่สุด

ระดับที่ 2 มีคะแนนเฉลี่ย 1.80- 2.59 หมายความว่า มีระดับความหญิงน้อย

ระดับที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ย 2.60- 3.39 หมายความว่า มีระดับความเป็นหญิงปานกลาง

ระดับที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ย 3.40- 4.19 หมายความว่า มีระดับความเป็นหญิงมาก

ระดับที่ 5 มีคะแนนเฉลี่ย 4.20- 5.00 หมายความว่า มีระดับความเป็นหญิงมากที่สุด

เมื่อนำวิธีดังกล่าวมาวิเคราะห์กับกลุ่มผู้ร่วมการวิจัยพบว่า ในกลุ่มผู้ร่วมการวิจัย มีระดับความเป็นหญิงซึ่งแบ่งออกได้เป็นทั้งหมด 3 กลุ่ม ซึ่งอยู่ในระดับที่ 2 – 4 ในการศึกษาครั้งนี้ไม่มีผู้ร่วมการวิจัยที่มีค่าดัชนีความเป็นหญิงอยู่ในระดับที่ 1 (น้อยที่สุด) และระดับที่ 5 (มากที่สุด) ดังการแจกแจงความถี่ในตารางที่ 5.1 จากการแบ่งกลุ่มของผู้ร่วมการวิจัยตามคะแนนที่อยู่ในช่วงเดียวกัน ผู้วิจัยสังเคราะห์คำตอบของผู้ร่วมการวิจัยแต่ละกลุ่มที่สะท้อนอัตลักษณ์ทางเพศและเพศวิถี พบว่ามีความสอดคล้องกัน โดยมีรายละเอียดขององค์ประกอบของตัวตนทางเพศของแต่ละกลุ่มดังนี้

กลุ่มที่ 1 อยู่ในระดับที่ 2 ซึ่งมีค่าดัชนีความเป็นหญิงตั้งแต่ 1.80-2.59 มีจำนวนทั้งสิ้น 1 คน ผู้ร่วมการวิจัยในระดับ 2 ให้ความสำคัญกับประเด็นการแสดงออก รูปร่างหน้าตา อัตลักษณ์ทางเพศในระดับปานกลาง มีรสนิยมทางเพศที่ค่อนข้างเปิดกว้างไม่ยึดติดว่าเป็นผู้หญิงข้ามเพศจะต้องคู่กับผู้ชายเท่านั้น ไม่ยึดติดกับการที่จะต้องอยู่ในสภาพที่เป็นหญิงตลอดเวลาสามารถปรับเปลี่ยนรูปลักษณ์ภายนอกได้ตามสถานการณ์

กลุ่มที่ 2 อยู่ในระดับที่ 3 ซึ่งมีค่าดัชนีความเป็นหญิงตั้งแต่ 2.60-3.39 มีจำนวนทั้งหมด 8 คน ซึ่งเป็นกลุ่มที่มากที่สุดในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ร่วมการวิจัยในระดับ 3 ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับรูปลักษณ์ภายนอก กล่าวคือรูปลักษณ์ภายนอกจะต้องดูใกล้เคียงผู้หญิงและลดทอนความเป็นชายให้เหลือน้อยที่สุด เช่น ประเด็นเรื่องการไว้ผมยาวถือเป็นสิ่งที่แสดงออกถึงความเป็นหญิงมากกว่า การศัลยกรรมบนใบหน้าให้มีความอ่อนหวานและศัลยกรรมอวัยวะที่แสดงออกถึงความเป็นหญิง เช่น ทรวงอก ประเด็นเรื่องตัวตน เช่น การเปลี่ยนชื่อ ผู้ร่วมการวิจัยกลุ่มนี้ให้ความสำคัญระดับปานกลาง

เรื่องรสนิยมทางเพศมีเงื่อนไขที่ฝ่ายตรงข้ามจะต้องมีรูปลักษณ์ภายนอกเป็นชายเท่านั้น ซึ่งหมายถึง อาจจะเป็นเกย์ก็ได้

กลุ่มที่ 3 อยู่ในระดับที่ 4 ซึ่งมีค่าดัชนีความเป็นหญิงตั้งแต่ 3.00-4.19 มีจำนวนทั้งสิ้น 6 คน ผู้ร่วมการวิจัยในระดับ 4 ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับรูปลักษณ์ภายนอกมากที่สุดซึ่งจะต้องคงความเป็นหญิงตลอดเวลาไม่ว่าจะเป็นเวลาส่วนตัวที่ไร้การแต่งเติมจากเครื่องสำอางหรือเสื้อผ้าที่สวมใส่ ดังนั้นกลุ่มคนระดับ 4 จึงให้ความสำคัญกับการศัลยกรรมทางร่างกายแทบทุกส่วนซึ่งนำไปถึงการแปลงเพศ นอกจากการให้ความสำคัญกับรูปลักษณ์แล้วยังมีเรื่องของความสุขทางใจที่เห็นอวัยวะที่ตนไม่ต้องการเป็นส่วนเกินของร่างกาย ความคิดเห็นจากแบบทดสอบสำหรับคนระดับที่ 4 ส่วนมากบ่งบอกได้ว่ามีความสุขในเพศสภาพปัจจุบันที่ตนเป็นและไม่ต้องการกลับไปเป็นเพศตามกำเนิดกลุ่มคนระดับ 4 มักจะมีความรู้สึกที่แรงกล้า จากข้อสังเกตในการตอบแบบสอบถาม กลุ่มคนเหล่านี้จะไม่ยอมแสดงออกถึงความเป็นชายในสถานการณ์ใด ๆ ทั้งสิ้น เช่น การต้องสวมเครื่องแบบตามเพศในที่ทำงานหรือตามพิธีการ

ตารางที่ 5.1 ค่าดัชนีความเป็นหญิงของผู้เข้าร่วมการวิจัยในกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศ

ผู้ร่วมการวิจัย (participant)	ค่าดัชนีความเป็นหญิง (femininity index)	ระดับ (tier)
ผู้ร่วมการวิจัย1	3.47	4
ผู้ร่วมการวิจัย2	3.32	3
ผู้ร่วมการวิจัย3	3.58	4
ผู้ร่วมการวิจัย4	3.73	4
ผู้ร่วมการวิจัย5	2.95	3
ผู้ร่วมการวิจัย6	3.05	3
ผู้ร่วมการวิจัย7	2.58	2
ผู้ร่วมการวิจัย8	3.37	3
ผู้ร่วมการวิจัย9	3.68	4
ผู้ร่วมการวิจัย10	3.05	3
ผู้ร่วมการวิจัย11	3.21	3
ผู้ร่วมการวิจัย12	3.32	3
ผู้ร่วมการวิจัย13	4	4
ผู้ร่วมการวิจัย14	3.42	4

ผู้ร่วมการวิจัย15	3.37	3
-------------------	------	---

นอกจากคำถามในส่วนที่ศึกษาทัศนคติความเป็นหญิงของผู้หญิงข้ามเพศแล้ว ในแบบสอบถามยังประกอบไปด้วยคำถามที่ศึกษาการตระหนักรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาของตัวเองด้วย ในแบบสอบถามข้อที่ 19 – 23 ซึ่งคะแนนที่ได้ นำมาคำนวณเป็นค่าเฉลี่ยเพื่อตีความสำหรับการตระหนักรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาที่ปรับเปลี่ยนไปของตัวเองเบื้องต้น กล่าวคือให้ผู้ร่วมการวิจัยตอบคำถามที่นำไปวิเคราะห์ว่าหลังจากที่ผู้เข้าร่วมวิจัยเข้าสู่กระบวนการข้ามเพศแล้วและใช้ชีวิตอย่างผู้หญิงข้ามเพศเต็มตัวแล้ว ตนเองและบุคคลรอบข้างรู้สึกว่าการพูดหรือเสียงของตนเองนั้นแตกต่างไปจากเดิมหรือไม่ ในส่วนนี้ไม่มีผลกับการตีความทางกลศาสตร์แต่มีผลต่อการวิเคราะห์ทางองค์ประกอบของตัวตนทางเพศ ค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ 1 คะแนน และค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 5 คะแนน เกณฑ์ที่ใช้ประเมินเบื้องต้นว่าตั้งแต่เข้าสู่กระบวนการข้ามเพศและใช้ชีวิตประจำวันแบบผู้หญิงข้ามเพศแล้ว ผู้ร่วมการวิจัยมีการตระหนักรู้และคิดว่าเสียงและการพูดปรับเปลี่ยนไปหรือไม่ ซึ่งเกณฑ์ประเมินมีค่ากลางคือ 2.5 คะแนน ตารางที่ 5.2 แสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนจากคำถามเกี่ยวกับการตระหนักรู้ดังกล่าวของผู้ร่วมการวิจัยแต่ละคน

**ตารางที่ 5.2** ตารางค่าเฉลี่ยคะแนนจากคำถามเกี่ยวกับการตระหนักรู้การใช้ภาษาที่ปรับเปลี่ยนไปของผู้ร่วมการวิจัยในกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศ

ผู้ร่วมการวิจัย	ค่าเฉลี่ยคะแนนการตระหนักรู้การใช้ภาษา
ผู้ร่วมการวิจัย1	4.00
ผู้ร่วมการวิจัย2	3.00
ผู้ร่วมการวิจัย3	5.00
ผู้ร่วมการวิจัย4	3.25
ผู้ร่วมการวิจัย5	2.00
ผู้ร่วมการวิจัย6	3.25
ผู้ร่วมการวิจัย7	3.75
ผู้ร่วมการวิจัย8	2.25
ผู้ร่วมการวิจัย9	1.00
ผู้ร่วมการวิจัย10	4.25
ผู้ร่วมการวิจัย11	2.75
ผู้ร่วมการวิจัย12	3.75
ผู้ร่วมการวิจัย13	1.75

ผู้ร่วมการวิจัย14	4.25
ผู้ร่วมการวิจัย15	3.25

ผู้ร่วมการวิจัยส่วนใหญ่ กล่าวคือ 11 คน จาก 15 คน (ประมาณร้อยละ 73) ระบุว่าตนเองและบุคคลรอบข้างรู้สึกว่าคุณภาพชีวิตและการพูดและเสียงที่เปลี่ยนไปหลังจากที่ตนเองข้ามเพศและใช้ชีวิตแบบผู้หญิงข้ามเพศ ในขณะที่มีเพียงจำนวน 4 คน จาก 15 คน (ประมาณร้อยละ 27) ที่ระบุว่าตนเองนั้นพูดเหมือนเดิมไม่ต่างจากตอนที่รูปลักษณ์ภายนอกนั้นยังเป็นผู้ชายอยู่ ซึ่ง 3 ใน 4 คนที่ระบุว่าตนเองพูดไม่ต่างจากเดิมหรือแม้กระทั่งเสียงก็ไม่ต่างจากเดิมนั้นส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีค่าดัชนีความเป็นหญิงที่มีคะแนนสูงสุด 3 คนแรก ซึ่งภายนอกดูจะมีความขัดแย้งเพราะควรจะเป็นกลุ่มที่มีคะแนนมากที่สุดเพราะมีทัศนคติความเป็นหญิงมากที่สุด ในกรณีนี้ผู้วิจัยมีข้อสันนิษฐานว่า เนื่องจากผู้เข้าร่วมการดังกล่าววิจัยที่มีค่าดัชนีความเป็นหญิงสูงสุด 3 อันดับแรก และจากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้เข้าร่วมการวิจัย 3 คนนี้ยังกล่าวถึงเพศสภาพของตนที่เป็นผู้หญิงแต่กำเนิดอีกด้วย กลุ่มคนเหล่านี้คิดว่าการพูดและเสียงของตนเป็นผู้หญิงตั้งแต่กำเนิด ดังนั้นจึงไม่มีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ เกิดขึ้นต่อค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง เมื่อตนเริ่มใช้ชีวิตเป็นผู้หญิงข้ามเพศในการเชิงรับรับรู้ของตน เพราะมีมุมมองว่าเป็นผู้หญิงตั้งแต่กำเนิดเพียงแต่ร่างกายนั้นเกิดความผิดพลาดไม่ตรงกับเพศสภาพของตนจึงต้องกำจัดความเป็นชายออก แตกต่างกับกลุ่มที่มีค่าดัชนีความเป็นหญิงน้อยกว่าเพราะกลุ่มนี้คิดว่าตนเองเกิดมาเป็นผู้ชายแต่ในขณะเดียวกันความเป็นหญิงนั้นสามารถสร้างได้จึงสร้างความเป็นหญิงผ่านอัตลักษณ์ทางเพศและอัตลักษณ์ในการพูดซึ่งค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องอาจจะเป็นหนึ่งในอัตลักษณ์ดังกล่าว นอกจากนี้ความเป็นชายที่ไม่ต้องการก็สามารถกำจัดออกได้เช่นกัน

นอกจากการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามเพื่อคำนวณเป็นค่าดัชนีความเป็นหญิงแล้วแล้วผู้วิจัยยังได้เก็บข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยวิธีการการสัมภาษณ์เชิงลึกเพื่อประกอบการวิเคราะห์ตีความด้วย โดยการปรับจากแนวทางของ Zimman (2017b) ซึ่งใช้แนวทางในการแบ่งทัศนคติตามแนวคิดของผู้วิจัยได้แก่ 1) อัตลักษณ์ทางเพศ ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 2 หัวข้อย่อยคือ การแสดงออกตัวตนทางเพศและลักษณะทางกายภาพ 2) เพศวิถี จากการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ร่วมการวิจัย ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ตีความและสรุปได้ตามตารางที่ 5.3



ตารางที่ 5.3 ข้อมูลเชิงคุณภาพของผู้เข้าร่วมวิจัยที่เป็นผู้หญิงข้ามเพศ

ผู้ร่วมการวิจัย	อัตลักษณ์ทางเพศ			เพศวิถี
	การแสดงออกทางตัวตน	ลักษณะทางกายภาพ	ตัวตนทางเพศ	รสนิยมทางเพศ
ผู้ร่วมการวิจัย 1	ผู้หญิงหวาน ชอบความเป็นเจ้าหญิงเช่น เจ้าหญิงดิสนีย์ แต่งตัวสไตล์เจ้าหญิง	ยังไม่ผ่านการศัลยกรรมใด ๆ	ผู้หญิงข้ามเพศ (กะเทย)	ผู้ชาย
ผู้ร่วมการวิจัย 2	ผู้หญิงที่ทำงานเก่ง มีการศึกษาสูง รู้จักกาลเทศะวางตัวดี (sophisticated woman) แต่งตัว	ศัลยกรรมแปลงเพศอย่างเดียว	ผู้หญิง	ผู้ชาย
ผู้ร่วมการวิจัย 3	ชอบแต่งตัวตามสไตล์เน็ตไอดอลจีน รักสัตว์ และชอบท่องเที่ยว	ศัลยกรรมทรวงอกและแปลงเพศแล้ว	ผู้หญิงข้ามเพศ (กะเทย)	ผู้ชาย
ผู้ร่วมการวิจัย 4	นางแบบสาวผิวสีที่มีความมั่นใจมีรสนิยมไปทางตะวันตก แต่งกายแบบสาวผิวสีเช่น ดาราแบบบียอนเซ่ (Beyonce Knowles)	ศัลยกรรมทรวงอกอย่างเดียว	ผู้หญิง	ผู้ชาย
ผู้ร่วมการวิจัย 5	เป็นคนรักสัตว์ ผู้หญิงทำงาน ชอบการแต่งตัวทำตัวเองให้ดูดีอยู่เสมอ	ยังไม่ผ่านการศัลยกรรมใด ๆ	ผู้หญิงข้ามเพศ (กะเทย)	ผู้ชาย/เกย์
ผู้ร่วมการวิจัย 6	คุณแม่ที่คอยดูแลคนอื่น ใส่ใจคนอื่น แต่งตัวเรียบง่ายไม่เน้นการแต่งตัวหรือแต่งหน้ามาก นาน ๆ ถึงจะแต่งตัวแต่งหน้าที่	ยังไม่ผ่านการศัลยกรรมใด ๆ	ผู้หญิงข้ามเพศ (กะเทย)	ผู้ชาย/เกย์

ผู้ร่วมการวิจัย 7	ชอบการเล่นเกม ไม่เน้นการแต่งตัวหรือแต่งหน้า ไม่มีสไตล์ที่แน่นอน เน้นแต่งตัวเรียบง่าย	ยังไม่ผ่านการศัลยกรรมใด ๆ	ผู้หญิงข้ามเพศ (กะเทย)	ผู้ชาย/เกย์
ผู้ร่วมการวิจัย 8	ชอบงานรีนรีจ แต่งหน้าจัด ชอบดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ ปากจัด แต่งตัวเปรี้ยว	ศัลยกรรมทรวงอกอย่างเดียว	ผู้หญิง	ผู้ชาย
ผู้ร่วมการวิจัย 9	เป็นแม่แบบของความ เป็นกะเทยตามทิสือในสังคมไทยแสดงออก	ศัลยกรรมทรวงอกและแปลงเพศแล้ว	ผู้หญิงข้ามเพศ (กะเทย)	ผู้ชาย
ผู้ร่วมการวิจัย 10	สาวอ้วนน่ารัก ชอบทำงานเกี่ยวกับสือ แต่งตัวเรียบริอยน่ารัก	ยังไม่ผ่านการศัลยกรรมใด ๆ	ผู้หญิงข้ามเพศ (กะเทย)	ผู้ชาย
ผู้ร่วมการวิจัย 11	ผู้นำแฟชั่น ชอบแต่งตัวเปรี้ยวๆ สไต้ลลิสต์	ศัลยกรรมทรวงอกอย่างเดียว	ผู้หญิงข้ามเพศ (กะเทย)	ผู้ชาย
ผู้ร่วมการวิจัย 12	ผู้นำแฟชั่น ชอบการแต่งตัวและทำสือผ้า เครื่องประดับ เป็นผู้หญิงที่ทำงานเลี้ยงตัวเอง	ยังไม่ผ่านการศัลยกรรมใด ๆ	ผู้หญิงข้ามเพศ (กะเทย)	ผู้ชาย
ผู้ร่วมการวิจัย 13	ผู้หญิงที่ซันทำงาน ฟังพาตัวเองได้ ดูแลตัวเอง ผู้หญิงมีอายุที่ยังดูดี	ศัลยกรรมทรวงอกและแปลงเพศแล้ว	ผู้หญิง	ผู้ชาย
ผู้ร่วมการวิจัย 14	สาวอวบช่างแต่งหน้า ชอบสร้างควมบันเทิงเป็นคนตลก ไม่นั่น	ยังไม่ผ่านการศัลยกรรมใดๆ	ผู้หญิงข้ามเพศ (กะเทย)	ผู้ชาย/เกย์

	เรื่องการแต่งตัว แต่งตัว ค้อยข้างปกปิด			
ผู้ร่วมการ วิจัย 15	สาวลูกครึ่ง มีความคลั่ง ไคล้ความเป็นนางแบบ นิยมความงามแบบ ตะวันออกเช่น เนต ไอดอลเกาหลีเป็นต้น	ศัลยกรรมแปลงเพศ อย่างเดียว	ผู้หญิง	ผู้ชาย/เกย์ (เน้นที่ ลักษณะ ภายนอกเป็น ผู้ชายที่ดูดี)

จากการข้อมูลเชิงคุณภาพข้างต้น พบว่าผู้หญิงข้ามเพศที่เข้าร่วมวิจัยระบุตัวตนทางเพศทั้งหมด 2 ประเภท ได้แก่ ประเภทที่ 1 กะเทยหรือผู้หญิงข้ามเพศ และประเภทที่ 2 ผู้หญิง

ประเภทที่ 1 กะเทยหรือผู้หญิงข้ามเพศ มีจำนวนร้อยละ 67 หรือ 10 ใน 15 คนของผู้หญิงข้ามเพศที่เข้าร่วมการวิจัยที่ระบุว่าตนเองเป็นกะเทยหรือผู้หญิงข้ามเพศ พบว่ามีลักษณะความหลากหลายทางกายภาพดังนี้ ยังไม่ผ่านการทำศัลยกรรมใด ๆ มีจำนวนร้อยละ 70 ซึ่งถือเป็นส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างผู้ระบุว่าตนเองเป็นกะเทยหรือผู้หญิงข้ามเพศ ในขณะที่ ร้อยละ 20 พบว่าได้รับการทำศัลยกรรมทรวงอกและแปลงเพศแล้ว มีเพียงร้อยละ 10 เท่านั้นที่ได้รับการศัลยกรรมทรวงอกอย่างเดียว ส่วนรสนิยมทางเพศมีทั้งผู้ชายตามเพศวิถีและเกย์ ซึ่งแบ่งสัดส่วนดังนี้ มีรสนิยมทางเพศต่อผู้ชายตามเพศวิถีร้อยละ 60 มีรสนิยมทางเพศต่อผู้ชายตามเพศวิถีและเกย์ร้อยละ 40 ในขณะที่รสนิยมทางเพศต่อเกย์อย่างเดียวไม่ปรากฏ

ประเภทที่ 2 ผู้หญิง มีจำนวนเพียงร้อยละ 33 หรือ 5 ใน 15 คนของผู้หญิงข้ามเพศที่เข้าร่วมการวิจัย ที่ระบุว่าตนเองเป็นผู้หญิง ทั้งนี้หากดูความสอดคล้องในส่วนของลักษณะทางกายภาพดังตารางที่ 5.1 จะพบว่ากลุ่มที่ระบุว่าตนเป็นผู้หญิงส่วนใหญ่ได้รับการผ่าตัดแปลงเพศแล้ว และส่วนน้อยได้ให้ข้อมูลว่าตั้งใจจะเข้ารับการผ่าตัดแปลงเพศต่อไปในอนาคตเมื่อพร้อม ในขณะที่มีเพียง 1 คน ให้ข้อมูลว่าที่ไม่ต้องการเข้ารับการผ่าตัดแปลงเพศเนื่องจากนิยมผู้ชายชาติตะวันตกที่ไม่เคร่งเรื่องเครื่องเพศของผู้หญิง นอกจากนี้ส่วนใหญ่ (4 ใน 5 คน) ยังระบุถึงรสนิยมทางเพศที่มีแต่เพศชายตามเพศวิถีเท่านั้นด้วย มีเพียงร้อยละ 20 หรือ 1 ใน 5 ของผู้เข้าร่วมวิจัยที่ระบุว่าตนเป็นผู้หญิงเท่านั้นซึ่งมีรสนิยมต่อเกย์หรือผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถีโดยมีเงื่อนไขที่ต้องมีรูปลักษณะภายนอกที่น่าพึงปรารถนา

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าการผ่าตัดแปลงเพศถือเป็นสิ่งที่สะท้อนความมั่นใจหรือตัวตนในความเป็นหญิงของผู้หญิงข้ามเพศและถือเป็นจุดเปลี่ยนที่สำคัญทางเพศที่สำคัญที่สุด รองลงมาคือ การทำศัลยกรรมหน้าอก ส่วนการทำศัลยกรรมอื่น ๆ เป็นเพียงองค์ประกอบที่มีลำดับความสำคัญรองลงมา แต่ในขณะที่เดียวกันจำนวนของผู้ร่วมการวิจัยที่ได้เข้ารับการผ่าตัดศัลยกรรมแปลงเพศเป็นเพียงส่วนน้อย อาจจะมีสาเหตุมาจากหลายปัจจัยเช่น การเงิน การรักษาตัว ความปลอดภัย ความเสี่ยง แม้กระทั่งความยุ่งยากของกระบวนการ ตัวอย่างเช่น กรณีสัมภาษณ์ของผู้ร่วมการวิจัยคนที่ 7 ซึ่งเป็นผู้หญิงข้ามเพศที่ประกอบอาชีพเป็นลูกจ้าง เนื่องจากปัญหาเรื่องเงินและปากท้องนั้นสำคัญกว่าจึงไม่ได้มีโอกาที่จะวางแผนเรื่องการทำศัลยกรรมให้มีเรือนร่างแบบผู้หญิง ดังนั้นจะเห็นได้ว่าไม่ใช่ผู้หญิงข้ามเพศทุกคนจะมีทัศนคติหรือจุดยืนในเรื่องของความเป็นหญิงเท่ากันทุกคน เพราะผู้หญิงข้ามเพศบางคนเองก็ไม่พร้อมกับการก้าวข้ามกำแพงนั้นหรือการแบกรับความเสี่ยง หรือการเปลี่ยนแปลงใด ๆ หลังกระบวนการผ่าตัดแปลงเพศแล้ว

จากการศึกษาองค์ประกอบของตัวตนทางเพศตามตัวแปรระดับความเป็นหญิงด้วยค่าดัชนีความเป็นหญิงประกอบกับการสัมภาษณ์เชิงลึกพบว่ามีความสอดคล้องกัน โดยกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศที่ระบุตัวตนทางเพศว่าเป็นหญิงนั้นมีค่าดัชนีความเป็นหญิงเกาะกลุ่มตั้งแต่ระดับ 3 – 4 (พิสัยตั้งแต่ 3.32 – 4 คะแนน) ซึ่งอยู่ในกลุ่มที่ค่าดัชนีความเป็นหญิงระดับปานกลางไปจนถึงค่อนข้างสูง ซึ่งให้เห็นว่าการระบุตัวตนว่าตนเองเป็นผู้หญิงคือการมีทัศนคติค่อนข้างไปทางแบบผู้หญิงมาก นอกจากนี้จากการสัมภาษณ์และการตอบคำถามของแบบสอบถาม ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มนี้ให้ความสำคัญกับการเปลี่ยนสรีระร่างกายให้ใกล้เคียงความเป็นหญิงมากที่สุด โดยเฉพาะการแปลงเพศเพราะถือว่าเป็นเครื่องเพศแห่งความเป็นหญิงจะช่วยให้ใกล้เคียงความเป็นหญิงมากที่สุด อีกทั้งการเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ภายนอกหน้าตาและรูปร่างให้คงไว้หรือมีลักษณะใกล้เคียงความเป็นหญิงมากที่สุดก็ถือเป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้หญิงข้ามเพศกลุ่มนี้ รวมถึงการปฏิเสธสิ่งใด ๆ ก็ตามที่ทำให้ตนใกล้เคียงความเป็นชายหรือเป็นการเสริมความเป็นชายที่ตนมี เช่นการแต่งกายด้วยชุดผู้ชาย หรือการไว้ผมสั้น นอกจากนี้ผลการจากการสัมภาษณ์และแบบสอบถามชี้ให้เห็นความสอดคล้องในเรื่องของความสุขสมบูรณ์ในชีวิตที่มีความสุขมากขึ้นหลังจากเกิดการกระบวนการข้ามเพศและไม่คิดจะกลับไปเป็นตามเพศสรีระโดยกำเนิดอีก

ส่วนกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศที่ระบุตัวตนทางเพศว่าเป็นผู้หญิงข้ามเพศนั้นมีค่าการกระจายตัวของค่าดัชนีความเป็นหญิงตั้งแต่ระดับ 2 ไปจนถึงระดับ 4 (พิสัยตั้งแต่ 2.58 – 3.68 คะแนน) กล่าวคือมีตั้งแต่ระดับค่อนข้างน้อยไปจนถึงระดับปานกลาง การกระจายตัวดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงการแปรภายในของกลุ่มของผู้หญิงข้ามเพศที่ระบุตัวตนทางเพศเป็นผู้หญิงข้ามเพศ แสดงให้เห็นถึง

ทัศนคติที่แตกต่างภายในกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศที่มีค่าดัชนีความเป็นหญิงสูงในกลุ่มนี้อ้างถึงการอยากมีรูปร่างที่สวยงามแต่ในขณะเดียวกันก็ไม่ได้มีความประสงค์ที่อยากจะเป็นผู้หญิงเต็มตัว ผู้เข้าร่วมการวิจัยบางคนให้สัมภาษณ์ว่า ‘ตนเองนั้นพอใจกับการเป็นผู้หญิงข้ามเพศมากกว่าที่จะเป็นผู้หญิงเต็มตัว’ ดังนั้นจึงพบว่า กลุ่มที่มีค่าดัชนีความเป็นหญิงสูงบางคนมีการผ่าตัดแปลงเพศและศัลยกรรมทรวงอกแต่ยังคงอ้างว่าตนเป็นผู้หญิงข้ามเพศอยู่ ในขณะเดียวกันผู้หญิงข้ามเพศบางคนในกลุ่มนี้ยังมีเงื่อนไขในชีวิตประจำวันค่อนข้างมากเกี่ยวกับเรื่องการข้ามเพศไปเป็นผู้หญิงด้วยวิธีการตัดแปลงเพศ อาทิ ปัญหาเรื่องสุขภาพ ‘ยังคงต้องทำงานไม่แน่ใจว่าถ้าหากแปลงเพศไปจะสามารถทำงานได้เหมือนเดิมหรือไม่’ ปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายผู้เข้าร่วมการวิจัยบางคนให้ความเห็นว่าเนื่องจากการผ่าตัดแปลงเพศมีค่าใช้จ่ายที่สูง ปัญหาเรื่องความเสี่ยงที่จะออกมาได้ผลไม่ตามที่ต้องการแล้วไม่สามารถแก้ไขได้ หรือปัญหาทางครอบครัวเช่น คนในครอบครัวไม่ยินยอมให้มีการผ่าตัดแปลงเพศ ในขณะที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีค่าดัชนีความเป็นหญิงในระดับค่อนข้างน้อยไปจนถึงระดับปานกลางส่วนหนึ่งให้สัมภาษณ์ว่า ‘ตนไม่ได้สนใจเกี่ยวกับเรื่องการศัลยกรรมใด ๆ ขอเพียงแต่ได้ใช้ชีวิตประจำวันแบบผู้หญิงก็พอ’

การวิเคราะห์เกี่ยวกับตัวตนทางเพศที่ได้กล่าวไปข้างต้น จะช่วยให้เข้าใจถึงแนวคิดและทัศนคติของผู้หญิงข้ามเพศมากขึ้น นอกจากนี้ยังสะท้อนให้เห็นถึงความแตกต่างของมุมมองแนวคิดภายในกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศด้วยกันเอง ในส่วนต่อไป ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวตนทางเพศของผู้หญิงข้ามเพศกับค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักในภาษาไทยว่ามีความสัมพันธ์กันหรือไม่

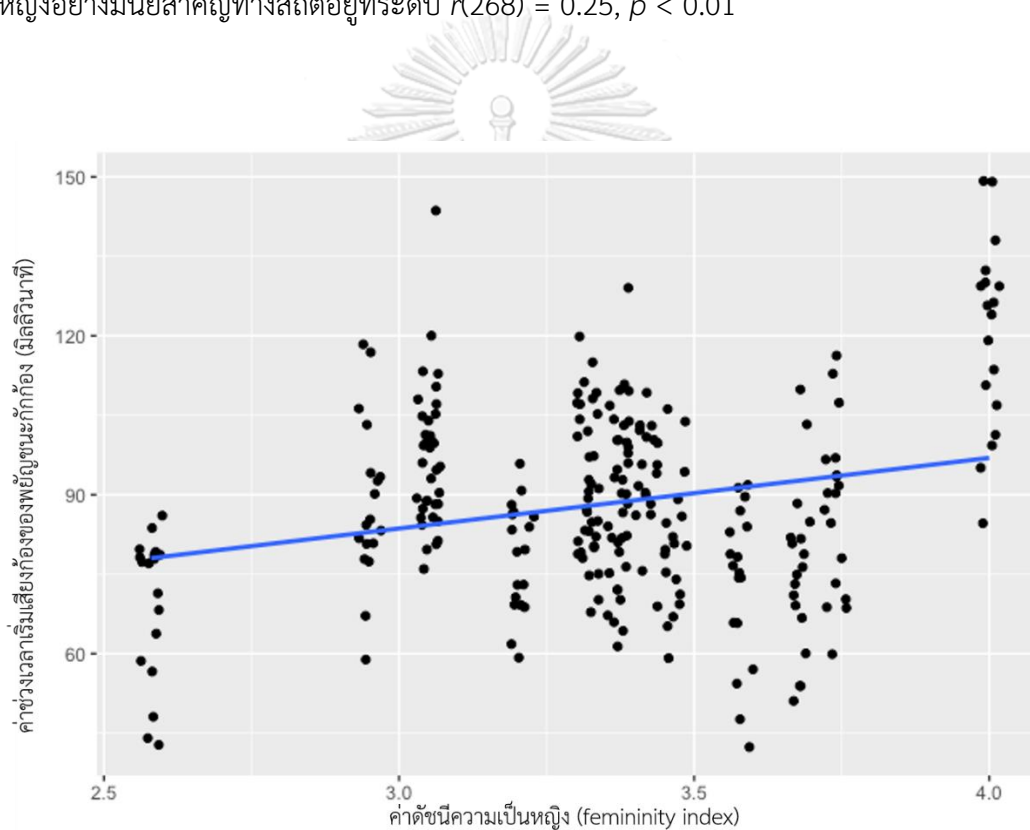
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย  
CHULALONGKORN UNIVERSITY

## 5.2 ความสัมพันธ์ระหว่างค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องและค่าดัชนีความเป็นหญิง

ผลการศึกษาด้วยการวิเคราะห์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson product moment correlation) ระหว่างค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักทั้ง 3 ประเภทกับค่าดัชนีความเป็นหญิงเพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของสองตัวแปร พบว่า พยัญชนะกักก้อง (/b/, /p/, /p<sup>h</sup>/) และพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม (/k/, /k<sup>h</sup>/) กับค่าดัชนีความเป็นหญิงมีความสัมพันธ์กัน ส่วนในพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลม (/d/, /t/, /t<sup>h</sup>/) กับค่าดัชนีความเป็นหญิงไม่มีความสัมพันธ์กัน โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

### 5.2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้องกับค่าดัชนีความเป็นหญิง

ค่าเฉลี่ยช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้องในภาษาไทยของผู้บอกภาษาผู้หญิงข้ามเพศมีค่าเฉลี่ยของพยัญชนะกักก้องอยู่ที่ -88 มิลลิวินาที (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 7) ค่าพิสัยระหว่าง -129 ถึง -42 มิลลิวินาที เมื่อนำมาวิเคราะห์ทางสถิติร่วมกับค่าดัชนีความเป็นหญิงด้วยการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันพบว่า ค่าเฉลี่ยช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้องในภาษาไทยของผู้บอกภาษาผู้หญิงข้ามเพศมีความสัมพันธ์เชิงบวกแบบอ่อน (weak positive) กับค่าดัชนีความเป็นหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ที่ระดับ  $r(268) = 0.25, p < 0.01$

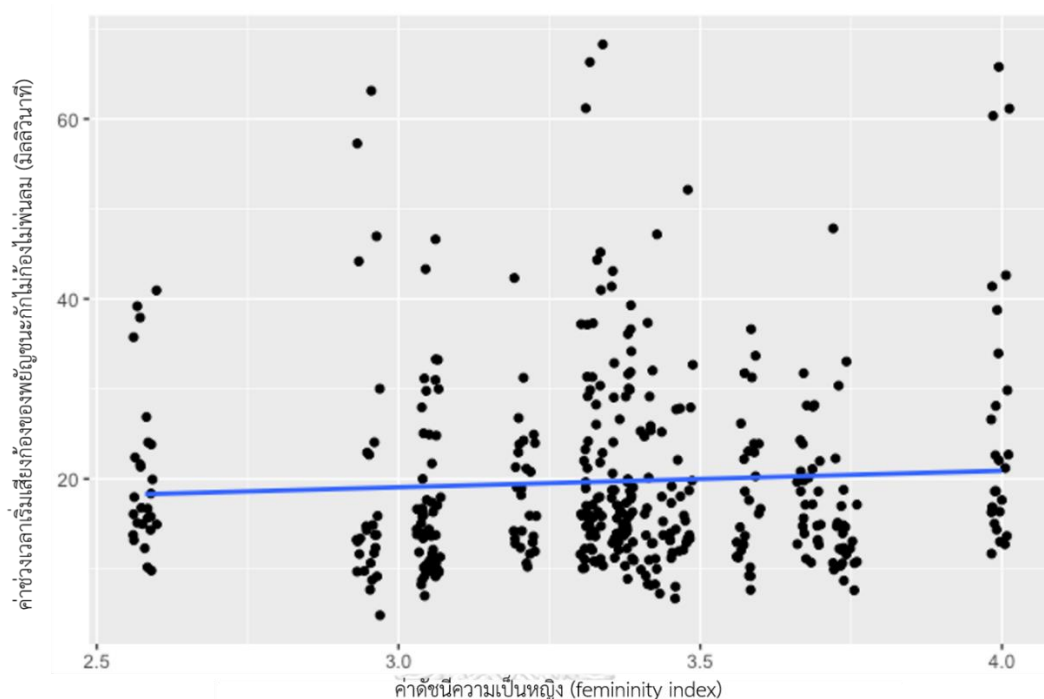


ภาพที่ 5.1 แผนภาพการกระจายแสดงความสัมพันธ์ของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้องและค่าดัชนีความเป็นหญิง

### 5.2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมกับค่าดัชนีความเป็นหญิง

ค่าเฉลี่ยช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมในภาษาไทยของผู้บอกภาษาผู้หญิงข้ามเพศมีค่าเฉลี่ยของพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมอยู่ที่ 20 มิลลิวินาที (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

= 4) ค่าพิสัยระหว่าง 7 ถึง 68 มิลลิวินาที หลังจากนั้นนำมาวิเคราะห์ทางสถิติด้วยการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันกับค่าดัชนีความเป็นหญิงพบว่าระหว่างสองตัวแปรนั้นไม่มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือค่าเฉลี่ยช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมในภาษาไทยของผู้บอกภาษาและค่าดัชนีความเป็นหญิงไม่มีความสัมพันธ์กัน (no correlation)

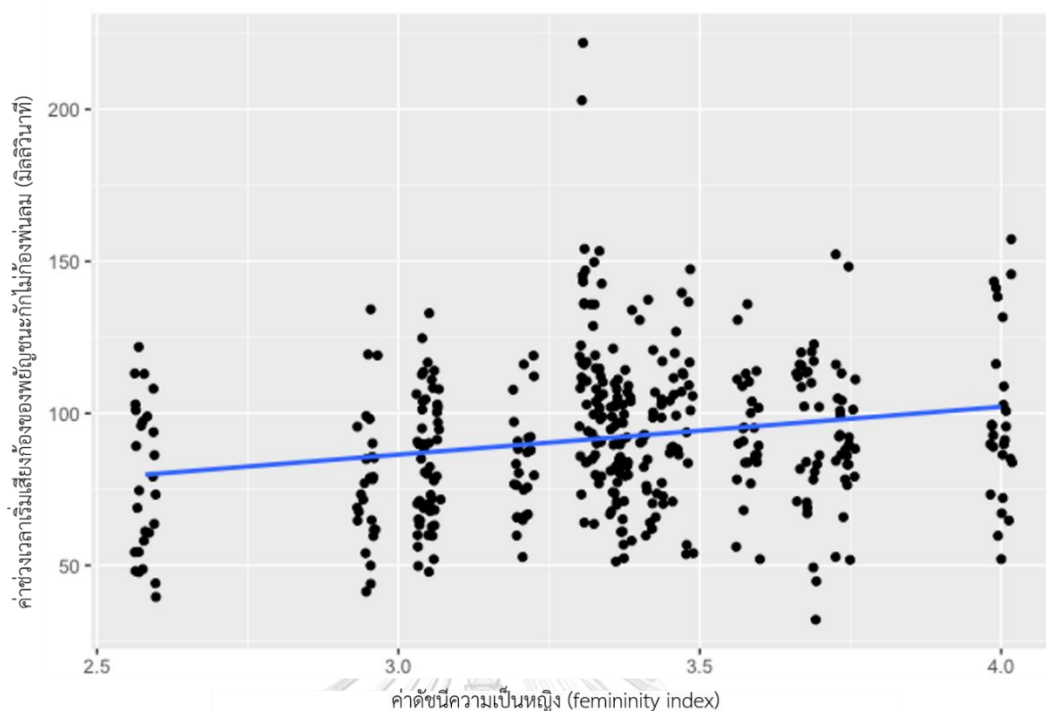


ภาพที่ 5.2 แผนภาพการกระจายแสดงความสัมพันธ์ของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมและค่าดัชนีความเป็นหญิง

CHULALONGKORN UNIVERSITY

### 5.2.3 ความสัมพันธ์ระหว่างค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมกับค่าดัชนีความเป็นหญิง

ค่าเฉลี่ยช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมในภาษาไทยของผู้บอกภาษาผู้หญิงข้ามเพศมีค่าเฉลี่ยของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมอยู่ที่ 92 มิลลิวินาที (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 11) ค่าพิสัยระหว่าง 32 ถึง 222 มิลลิวินาที เมื่อนำมาวิเคราะห์ทางสถิติร่วมกับค่าดัชนีความเป็นหญิงด้วยการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันพบความสัมพันธ์ระหว่างสองตัวแปร คือค่าเฉลี่ยช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมในภาษาไทยของผู้บอกภาษาผู้หญิงข้ามเพศและค่าดัชนีความเป็นหญิงซึ่งมีความสัมพันธ์เชิงบวกแบบอ่อนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ที่ระดับ  $n(403) = 0.21, p < 0.01$



ภาพที่ 5.3 แผนภาพการกระจายแสดงความสัมพันธ์ของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียน้ำของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมและค่าดัชนีความเป็นหญิง

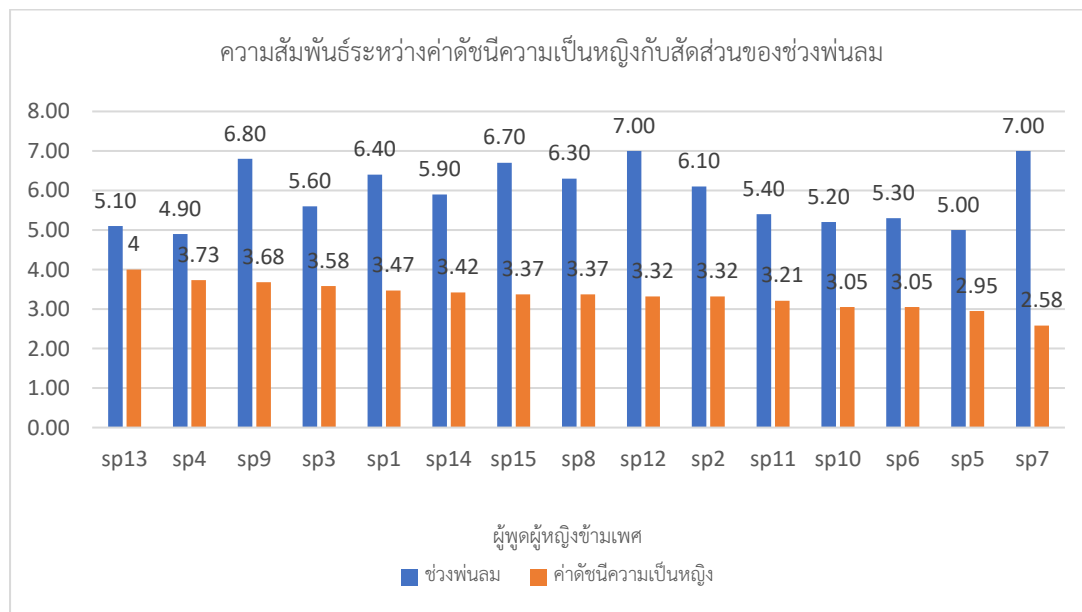
จากผลการวิเคราะห์ในบทที่ 4 พบว่ามีการแปรของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียน้ำของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมค่อนข้างมากภายในกลุ่มผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศ และจากหัวข้อ 5.1 พบว่ามีการแปรของตัวตนทางเพศของผู้หญิงข้ามเพศภายในกลุ่มที่หลากหลาย จะเห็นได้ว่าช่วงพ่นลมนั้นมีความน่าสนใจ เพราะมีการแปรมากเช่นเดียวกับตัวตนทางเพศ ผู้วิจัยจึงนำช่วงพ่นลมมาวิเคราะห์ความสัมพันธ์กับค่าดัชนีความเป็นหญิงเพื่อศึกษาว่ามีความสัมพันธ์กันหรือไม่

#### 5.2.4 ความสัมพันธ์ระหว่างช่วงพ่นลมของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมกับค่าดัชนีความเป็นหญิง

เมื่อนำค่าแสดงช่วงพ่นลมซึ่งผ่านการปรับค่า (normalized) ให้อยู่ในรูปแบบของสัดส่วนต่อช่วงเสียงจากช่วงเวลาเริ่มเสียน้ำทั้งหมดมาเปรียบเทียบกัน พบว่ามีรูปแบบบางประการ กล่าวคือ ผู้หญิงข้ามเพศส่วนใหญ่ที่มีสัดส่วนของช่วงพ่นลมต่อสัดส่วนของช่วงกักมาก มีค่าดัชนีความเป็นหญิงที่สูงตามไปด้วยซึ่งเป็นความสัมพันธ์แบบไปในทิศทางเดียวกัน (ดูภาพที่ 5.4) อย่างไรก็ตาม ผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศคนที่ 1 และ 2 กลับมีสัดส่วนการพ่นลมที่น้อยมากซึ่งไม่สอดคล้องกับผู้พูดส่วนใหญ่ที่มีค่าดัชนีความเป็นหญิงตั้งแต่ 2.95 จนถึง 3.69 (ผู้พูดคนที่ 3 ถึง 14) ที่มีสัดส่วนของการพ่นลม



สอดคล้องกับค่าดัชนีความเป็นหญิงไปในทิศทางเดียวกัน นอกจากนี้ผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศคนที่ 15 ที่มีค่าดัชนีความเป็นหญิงน้อยที่สุด (2.58) กลับมีสัดส่วนของช่วงฟันลมต่อสัดส่วนของช่วงกักสูงเกินกว่าที่ควรจะเป็น (ร้อยละ 70)

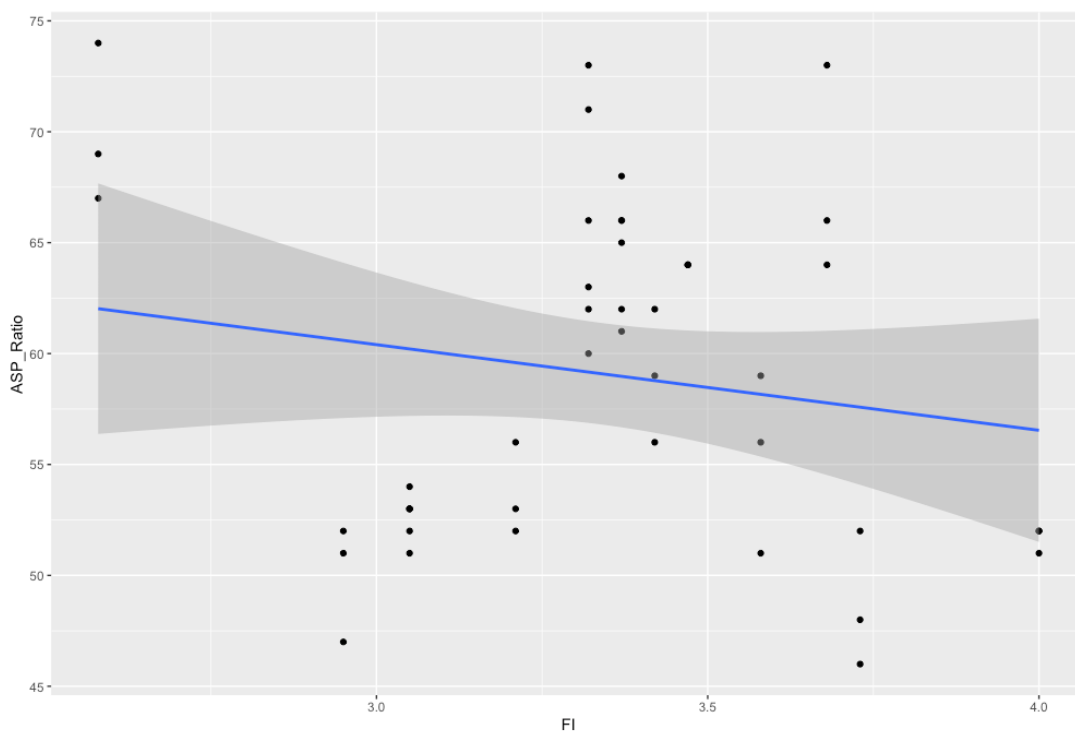


ภาพที่ 5.4 แผนภูมิแท่งแสดงความสัมพันธ์ระหว่างค่าดัชนีความเป็นหญิงกับสัดส่วนของช่วงฟันลม<sup>4</sup>

ด้วยเหตุผลที่พบการแปรผกผันของช่วงฟันลมกับค่าดัชนีความเป็นหญิง กล่าวคือ ผู้ร่วมการวิจัยบางคนมีสัดส่วนของช่วงฟันลมที่ต่ำกว่าปกติแต่มีมีค่าดัชนีความเป็นหญิงสูงที่สุด และมีผู้ร่วมการวิจัยบางคนที่มีสัดส่วนของช่วงฟันลมที่สูงกว่าปกติแต่มีค่าดัชนีความเป็นหญิงน้อยที่สุด ผู้วิจัยจึงนำค่าสัดส่วนของช่วงฟันลมต่อช่วงเงียบและค่าดัชนีความเป็นหญิงเข้ามาวิเคราะห์เพื่อพิสูจน์ความสัมพันธ์ด้วยการวิเคราะห์สหสัมพันธ์เพียร์สัน พบว่าสัดส่วนของช่วงฟันลมต่อช่วงกักและค่าดัชนีความเป็นหญิงไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ  $r(43) = -0.17, p > 0.01$  อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยมีความเห็นเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ทางสถิติที่ไม่แสดงถึงความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญว่า อาจจะเป็นผลมาจากการผ่านการปรับค่า เนื่องจากตัวเลขที่นำมาใช้เป็นตัวแปรเป็นตัวเลขปรับค่าให้เป็นค่าร้อยละทำให้การแปรของตัวเลขในสัดส่วนของช่วงฟันลมมีน้อยมาก (มีค่าพิสัยตั้งแต่ 47 - 70)

<sup>4</sup> โดยปกติค่าช่วงฟันลมจะรูปแบบร้อยละซึ่งมีหลักจำนวนที่มากจึงไม่สามารถแสดงความสัมพันธ์บนแผนภูมิให้สอดคล้องกับค่าดัชนีความเป็นหญิงได้ ผู้วิจัยจึงต้องลดค่าลงไป 1 หลัก เช่น จาก ร้อยละ 51 เป็น 5.1 เพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ชัดเจนบนแผนภูมิ

ประกอบกับตัวแปรที่สองคือค่าดัชนีความเป็นหญิงซึ่งเป็นค่ากำกับจากการประมวลคะแนนที่ได้ซึ่งมีการแปรของตัวเลขน้อยมากเช่นกัน (มีค่าพิสัยตั้งแต่ 2.58 – 4) ดังนั้นเมื่อนำเข้าสู่สถิติเพื่อการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ค่าการแปรของตัวเลขที่น้อยจึงผลให้ตัวเลขทางสถิติไม่มีความชัดเจน ไม่เกาะกลุ่มกันทางสถิติ จึงส่งผลให้ไม่มีค่าความสัมพันธ์ในเชิงสถิติ



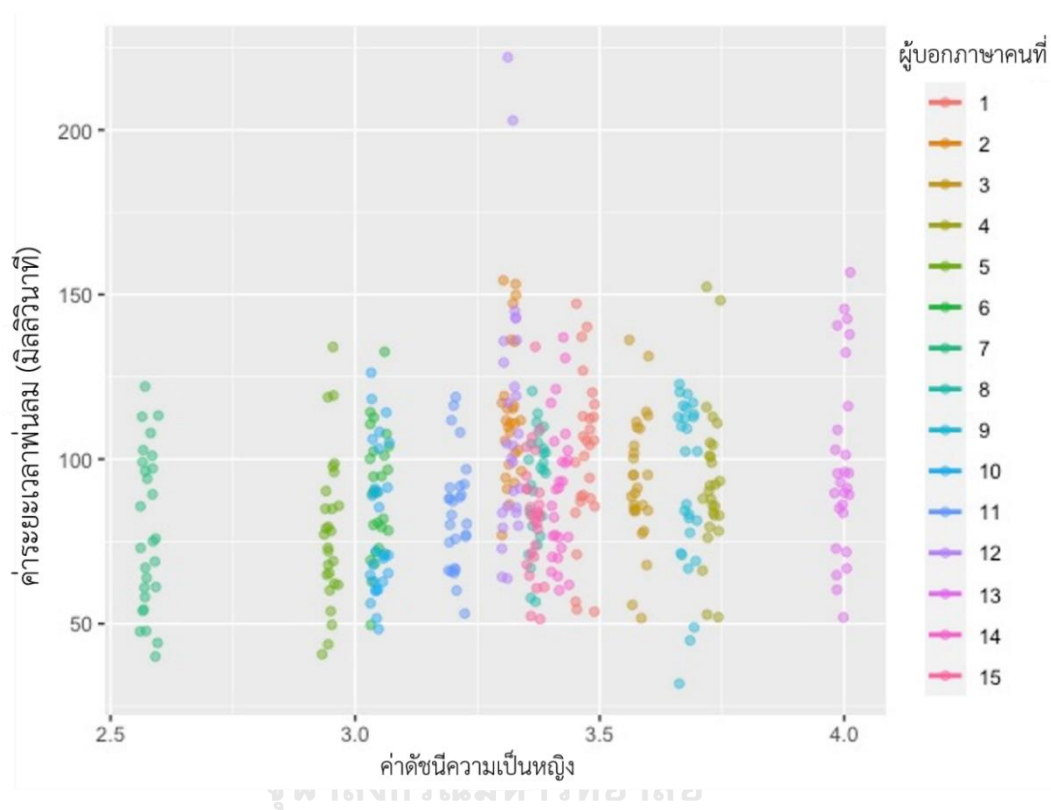
ภาพที่ 5.5 แผนภาพการกระจายแสดงความสัมพันธ์ระหว่างสัดส่วนของช่วงฟันลมต่อส่วนสัดส่วนของช่วงกักและค่าดัชนีความเป็นหญิง

CHULALONGKORN UNIVERSITY

ผู้วิจัยตระหนักถึงปัญหาทางการทดสอบสถิติที่เกิดขึ้นในกรณีของการแปรของตัวเลขที่น้อยจนเกินไป การปรับค่าเป็นสัดส่วนขั้นตอนที่สำคัญในการเปรียบเทียบเพื่อวิเคราะห์รูปแบบของผู้ร่วมการวิจัย เนื่องจากช่วยลดทอนการแปรที่เป็นผลมาจากปัจจัยทางศาสตร์ เช่นความเร็วซ้ำของผู้พูด อย่างไรก็ตาม สำหรับการวิเคราะห์ทางสถิติ การปรับค่าให้ค่าที่วัดได้จริงให้กลายเป็นค่าที่สะท้อนรูปแบบอาจส่งต่อประสิทธิภาพของการทดสอบทางสถิติ ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์เพิ่มเติมด้วยการใช้ค่าระยะเวลาจริงที่วัดได้ของช่วงฟันลมโดยไม่ปรับค่าเป็นสัดส่วนมาวิเคราะห์ทางสถิติเพิ่มเติม

เนื่องจากระยะเวลาการฟันลมของผู้บอกภาษาผู้หญิงข้ามเพศมีระยะมากกว่าผู้ชายและผู้หญิงอย่างสังเกตเห็นได้ชัดเจน ผู้วิจัยจึงนำค่าระยะเวลาการฟันลมมาวิเคราะห์ร่วมกับค่าดัชนีความเป็นหญิงโดยไม่มีการปรับค่าด้วยการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ เมื่อนำค่าระยะเวลาฟันลมของจำนวนคำ

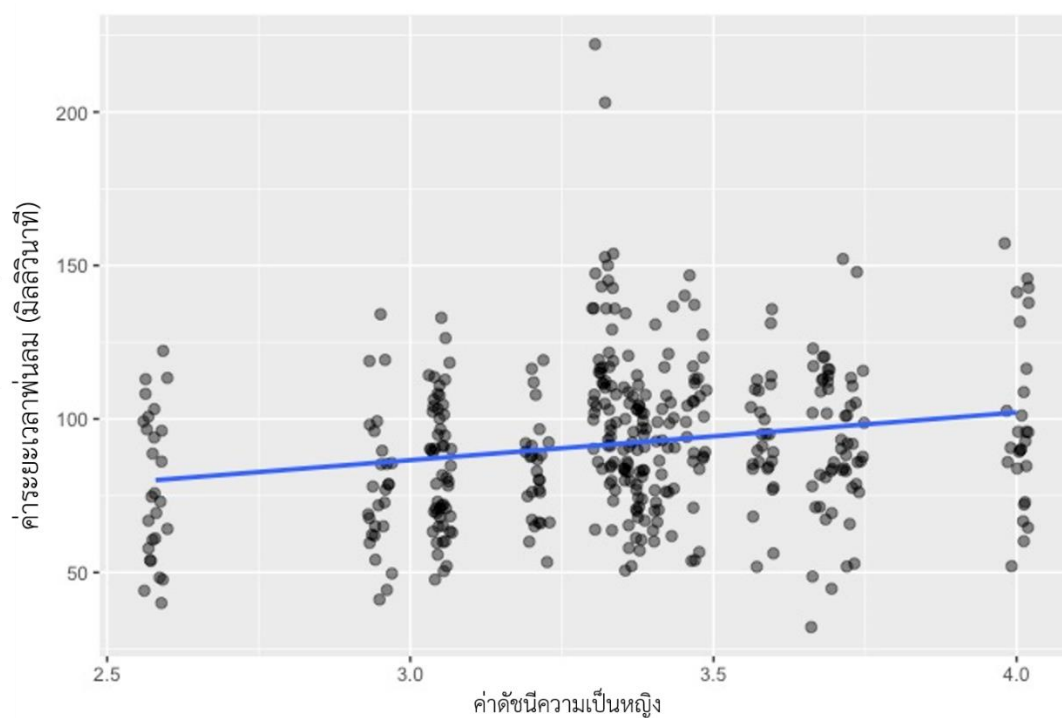
ทดสอบทั้งหมดของผู้พูดผู้หญิงข้ามมาพลอตลงแผนภาพ (ภาพที่ 5.6) พบว่าค่าระยะเวลาที่มีการแปรตั้งแต่ 32 จนถึง 222 มิลลิวินาที ซึ่งข้อมูลค่าระยะเวลาที่มีการเกาะกลุ่มหนาแน่นในช่วงดัชนีความเป็นหญิงที่ 3.25 – 3.50 จากการสังเกตเบื้องต้น พบว่าค่าดัชนีความเป็นหญิงของผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศมีรูปแบบที่สอดคล้องกับค่าระยะเวลาพ่นลม กล่าวคือผู้บอกภาษาผู้หญิงข้ามเพศที่มีค่าดัชนีความเป็นหญิงมากจะมีค่าระยะเวลาพ่นลมของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมที่มากตามไปด้วย



ภาพที่ 5.6 แผนภาพการกระจายค่าระยะเวลาพ่นลมของผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศ 15 คน

เพื่อพิสูจน์รูปแบบความสัมพันธ์ด้วยวิธีการทางสถิติศาสตร์ ผู้วิจัยจึงเลือกใช้การวิเคราะห์สหสัมพันธ์มาพิสูจน์ว่าตัวแปรทั้งสองดังกล่าวมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ เมื่อนำค่าระยะเวลาช่วงพ่นลมของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมและค่าดัชนีความเป็นหญิงมาวิเคราะห์ด้วยการวิเคราะห์สหสัมพันธ์เพียร์สัน พบว่า ค่าระยะเวลาพ่นลมและค่าดัชนีความเป็นหญิง มีความสัมพันธ์เชิงบวกแบบอ่อนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ที่ระดับ  $n(403) = 0.21, p < 0.01$  (ภาพที่ 5.7) สังเกตได้จากเส้นตรงแสดงความสัมพันธ์เป็นบวกเล็กน้อย หมายถึงค่าระยะเวลาพ่นลมมีการแปรผันตรงไปในทิศทางเดียวกับค่าดัชนีความเป็นหญิง กล่าวคือผู้บอกภาษาผู้หญิงข้ามเพศที่มีค่าดัชนีความเป็นหญิงมากจะ

มีค่าระยะเวลาพ่นลมในพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมที่มากตามไปด้วย ในทำนองเดียวกัน ผู้หญิงข้ามเพศที่มีค่าดัชนีความเป็นหญิงน้อยจะมีค่าระยะเวลาพ่นลมที่น้อยตามไปด้วย



ภาพที่ 5.7 แผนภาพการกระจายแสดงความสัมพันธ์ระหว่างค่าระยะเวลาพ่นลมและค่าดัชนีความเป็นหญิง

ผลการศึกษาระดับความเป็นหญิงของผู้หญิงข้ามเพศด้วยค่าดัชนีความเป็นหญิงชี้ให้เห็นว่า ผู้หญิงข้ามเพศมีการแปรภายในกลุ่มของตัวตนทางเพศที่ สะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติต่อความเป็นหญิงที่หลากหลายของผู้หญิงข้ามเพศแต่ละคนภายในกลุ่มเดียวกัน ซึ่งแสดงออกมาทางตัวตนทางเพศที่ประกอบไปด้วยอัตลักษณ์ทางเพศและเพศวิถีของผู้หญิงข้ามเพศคนนั้น ๆ นอกจากนี้ ยังพบการแปรทางกลศาสตร์อย่างค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องภายในกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศมาก โดยเฉพาะในพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมซึ่งพบการแปรของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องมากที่สุดในพยัญชนะกักทั้ง 3 ประเภท และเมื่อนำมาวิเคราะห์ความสัมพันธ์กันพบว่าค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้องและพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมกับค่าดัชนีความเป็นหญิงมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ ผู้หญิงข้ามเพศที่มีค่าดัชนีความเป็นหญิงมากจะมีค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องที่มากตามไปด้วย ส่วนในพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมกับค่าดัชนีความเป็นหญิงไม่พบว่ามีความสัมพันธ์กัน

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์พญูชนะกักไม่ก้องพ่นลมอย่างละเอียดเพราะพญูชนะกักไม่ก้องพ่นลมมีความน่าสนใจเนื่องจากมีช่วงพ่นลมประกอบและการพ่นลมนั้นมีลักษณะเฉพาะกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศ เมื่อวิเคราะห์ช่วงพ่นลม พบว่าช่วงพ่นลมในพญูชนะกักไม่ก้องพ่นลมมีการแปรปรวนเช่นเดียวกับตัวตนทางเพศของผู้หญิงข้ามเพศ และเมื่อนำมาวิเคราะห์ความสัมพันธ์กับค่าดัชนีความเป็นหญิง ซึ่งให้เห็นว่าทัศนคติความเป็นหญิงของผู้หญิงข้ามเพศนั้นถูกสะท้อนออกมาผ่านช่วงพ่นลมในพญูชนะกักไม่ก้องพ่นลม

ตารางที่ 5.4 สรุปผลการศึกษาค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพญูชนะกัก

ผู้พูด	พญูชนะกัก	ระยะเวลา (มิลลิวินาที)	ความสัมพันธ์ทางสถิติ (ANOVA)
เพศชาย	กักก้อง	82	ระหว่างผู้พูดทั้ง 3 กลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
	กักไม่ก้องไม่พ่นลม	17	
	กักไม่ก้องพ่นลม	68	
เพศหญิง	กักก้อง	77	
	กักไม่ก้องไม่พ่นลม	14	
	กักไม่ก้องพ่นลม	73	
ผู้หญิงข้ามเพศ	กักก้อง	88	
	กักไม่ก้องไม่พ่นลม	20	
	กักไม่ก้องพ่นลม	92	

ตารางที่ 5.5 สรุปผลการศึกษาช่วงพ่นลมในพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม

ผู้พูด	พยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม	ช่วงพ่นลม (ร้อยละ)	ความสัมพันธ์ทางสถิติ (ANOVA)
เพศชาย	/p <sup>h</sup> /	46	ระหว่างผู้พูดทั้ง 3 กลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
	/t <sup>h</sup> /	51	
	/k <sup>h</sup> /	58	
เพศหญิง	/p <sup>h</sup> /	47	
	/t <sup>h</sup> /	50	
	/k <sup>h</sup> /	60	
ผู้หญิงข้ามเพศ	/p <sup>h</sup> /	48	
	/t <sup>h</sup> /	50	
	/k <sup>h</sup> /	59	

ตารางที่ 5.6 สรุปผลการศึกษาค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักกับค่าดัชนีความเป็นหญิง

ผู้พูด	พยัญชนะกัก	ระดับความเป็นหญิง	ความสัมพันธ์ทางสถิติ (สหสัมพันธ์เพียร์สัน)
ผู้หญิงข้ามเพศ	กักก้อง	ค่าดัชนีความเป็นหญิง	พบความสัมพันธ์ เชิงบวกแบบอ่อน
	กักไม่ก้องไม่พ่นลม		ไม่พบความสัมพันธ์
	กักไม่ก้องพ่นลม		พบความสัมพันธ์ เชิงบวกแบบอ่อน

ตารางที่ 5.7 สรุปผลการศึกษาช่วงพ่นลมกับค่าดัชนีความเป็นหญิง

ผู้พูด	พญฺชนะกัฃฃฃฃฃฃฃฃฃฃฃ	ระดับความเป็นหญิง	ความสัมพันธ์ทางสถิติ (สหสัมพันธ์เพียร์สัน)
ผู้หญิงข้ามเพศ	ช่วงพ่นลม	ค่าดัชนีความเป็นหญิง	พบความสัมพันธ์ เชิงบวกแบบอ่อนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ



## บทที่ 6

### สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษานี้ศึกษาการแปรทางกลศาสตร์ของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักในภาษาไทยที่พูดโดยผู้หญิงข้ามเพศเชิงเปรียบเทียบกับผู้ชายและผู้หญิง (กลุ่มอ้างอิง) และ ศึกษาระดับความเป็นหญิงของผู้หญิงข้ามเพศด้วยค่าดัชนีความเป็นหญิงและความสัมพันธ์ระหว่างค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องกับดัชนีความเป็นหญิง สำหรับการวิเคราะห์ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง เก็บข้อมูลเสียงจากรายการคำที่ประกอบด้วยคำพูดเดี่ยวที่มีพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะกักทั้ง 3 ประเภท ร่วมกับสระขอบ 3 เสียง เป็นจำนวนทั้งสิ้น 24 คำ จากผู้หญิงข้ามเพศ 15 คน และผู้ชาย 10 คนและผู้หญิง 10 คน ส่วนการวิเคราะห์ค่าดัชนีความเป็นหญิง เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามมาตรวัดลิเคิร์ทสเกล 5 ระดับซึ่งประกอบด้วยคำถามที่สะท้อนอัตลักษณ์ทางเพศ และเพศวิถีจากผู้หญิงข้ามเพศกลุ่มเดียวประกอบกับการศึกษาเชิงลึกด้วยการสัมภาษณ์กับการศึกษาช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง นอกจากนี้ในการศึกษานี้ ผู้วิจัยศึกษาช่วงพ่นลมของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมในผู้หญิงข้ามเพศ เปรียบเทียบกับผู้ชายและผู้หญิง รวมถึงศึกษาความสัมพันธ์ของช่วงพ่นลมซึ่งเป็นลักษณะเด่นของการผลิตเสียงของผู้หญิงข้ามเพศกับค่าดัชนีความเป็นหญิง

#### 6.1 สรุปผล

การศึกษาทางกลศาสตร์แสดงให้เห็นว่า ช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศ รวมถึงผู้ชายและผู้หญิงซึ่งเป็นกลุ่มอ้างอิง มีรูปแบบที่สอดคล้องกับผลการศึกษาในอดีต กล่าวคือ ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้อง (/b/, /p/, /p<sup>h</sup>/) เป็นการสั้นๆ เพราะการสั้นของเส้นเสียงก่อนการระบายลมส่งผลให้ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องมีค่าระยะเวลาติดลบ ส่วนค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลม (/d/, /t/, /t<sup>h</sup>/) เป็นการสั้นตามทันที เพราะการสั้นของเส้นเสียงหลังการระบายลมทันทีส่งผลให้ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องมีค่าใกล้เคียง 0 และค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม (/k/, /k<sup>h</sup>/) เป็นการสั้นตามล่าช้า เพราะหลังการเปิดของฐานกรณ์มีกลุ่มลมตามมา ทำให้ช่วงจุดระบายลมกับจุดเริ่มต้นการสั้นของเส้นเสียงมีค่าระยะเวลามาถึงแม้ว่าผลการศึกษาจะพิสูจน์ทราบแนวคิดทฤษฎีเรื่องการจำแนกพยัญชนะกักด้วยค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง แต่เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบค่าระยะเวลาระหว่างพยัญชนะกักแต่ละประเภทของผู้พูดทั้ง 3



กลุ่ม พบว่า มีลักษณะบางประการที่น่าสนใจ เมื่อพิจารณาในกลุ่มอ้างอิง ผู้พูดเพศหญิงมีการผลิตคำ ระยะเวลาที่มากกว่าผู้พูดเพศชายในพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม แต่น้อยกว่าในพยัญชนะกักก้อง และ กักไม่ก้อง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ตามใจ อวีรุทธิโยธิน (2553) นอกจากนี้ ค่าช่วงเวลาเริ่ม เสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมของผู้หญิงข้ามเพศมีค่าระยะเวลามากกว่าค่าช่วงเวลาเริ่ม เสียงก้องของพยัญชนะกักก้อง ซึ่งแตกต่างจากผู้ชายและผู้หญิงที่มีค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของ พยัญชนะกักก้องมากกว่าพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม สำหรับกรณีของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม ผู้วิจัยสังเกตเห็นจากค่าทางกลศาสตร์พบว่า ช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องที่มากเป็นพิเศษเป็นผลมาจากการ พ่นลมที่มากกว่าปกติในพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมในกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศ

เมื่อนำค่าเฉลี่ยช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของผู้หญิงข้ามเพศมาเปรียบเทียบกับกลุ่มอ้างอิงทั้ง 2 เพศและทดสอบทางสถิติ พบว่ามีค่าเฉลี่ยช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องที่มีไม่เกาะกลุ่มกับผู้ชายหรือผู้หญิง แต่มีลักษณะเฉพาะตัวของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง โดยพบความแตกต่างในพยัญชนะกักใน ภาษาไทยทั้ง 3 ประเภท กล่าวคือเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้พูดเพศชาย เพศหญิงและ ผู้หญิงข้ามเพศพบว่า 1) พยัญชนะกักก้องของผู้หญิงข้ามเพศมีค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องที่มากกว่า ผู้ชายและผู้หญิง 2) พยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมของผู้หญิงข้ามเพศมีค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง มากกว่าผู้ชายและผู้หญิง และ 3) พยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมของผู้หญิงข้ามเพศมีค่าช่วงเวลาเริ่มเสียง ก้องมากกว่าผู้ชายและผู้หญิง พยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมของผู้หญิงข้ามเพศมีลักษณะเฉพาะและ ความแตกต่างจากกลุ่มอ้างอิงมากที่สุดในบรรดาพยัญชนะกักทั้ง 3 ประเภท เห็นได้จากค่าเฉลี่ยที่สูง กว่าผู้ชายถึง 24 มิลลิวินาทีและมากกว่าผู้หญิงถึง 19 มิลลิวินาที

ในการศึกษาส่วนที่สอง เมื่อศึกษาตัวตนทางเพศด้วยแบบสอบถามเพื่อวัดค่าดัชนีความเป็น หญิงและการสัมผัสภาษณ์เชิงลึก ผลการศึกษาองค์ประกอบของตัวตนทางเพศของผู้ร่วมการวิจัยที่เป็น ผู้หญิงข้ามเพศในการศึกษานี้ แสดงให้เห็นความหลากหลายของตัวตนทางเพศซึ่งผู้วิจัยวิเคราะห์ด้วย ค่าดัชนีความเป็นหญิงที่แบ่งเป็น 5 ระดับ ผู้วิจัยพบว่าผู้หญิงข้ามเพศในกลุ่มตัวอย่างมีค่าดัชนีความเป็น หญิงที่หลากหลายอยู่ในช่วงระดับที่ 2-4 ซึ่งในแต่ละกลุ่มมีอัตลักษณ์ทางเพศและเพศวิถีที่ แตกต่างกัน ผู้หญิงข้ามเพศที่มีค่าดัชนีอยู่ในระดับที่ 2 ให้ความสำคัญกับการแสดงออกและรูปลักษณ์ ภายนอกในระดับปานกลาง อีกทั้งมีรสนิยมทางเพศค่อนข้างเปิดกว้าง สามารถเปลี่ยนการแต่งกาย และรูปลักษณ์ภายนอกได้ตามสถานการณ์ ส่วนผู้หญิงข้ามเพศที่มีค่าดัชนีอยู่ในระดับที่ 3 ส่วนใหญ่ให้ ความสำคัญกับรูปลักษณ์ภายนอกที่จะต้องใกล้เคียงกับความเป็นหญิง เช่น ประเด็นเรื่องการไว้ผมยาว หรือการศัลยกรรมบนใบหน้าให้เหมือนผู้หญิงมากที่สุด รวมถึงการศัลยกรรมทางเรือนร่างเช่น ทรวง

อก เรื่องรสนิยมทางเพศมีเงื่อนไขที่รูปลักษณะภายนอกจะต้องคงไว้ซึ่งความเป็นผู้ชายเท่านั้น ในกลุ่มสุดท้ายผู้หญิงข้ามเพศที่มีค่าดัชนีความเป็นหญิงอยู่ในระดับที่ 4 ผู้หญิงข้ามเพศกลุ่มนี้ให้ความสำคัญกับรูปลักษณะภายนอกมากที่สุดคือ ต้องมีความเป็นหญิงมากที่สุดและกำจัดความเป็นชายทิ้งให้หมดตั้งแต่การแต่งหน้า การแต่งกาย หรือใบหน้าที่เปลือยเปล่า ดังนั้นผู้หญิงข้ามเพศในกลุ่มนี้จึงให้ความสำคัญกับการทำศัลยกรรมบนเรือนร่างตั้งแต่ใบหน้า ทรวงอก สะโพก จนถึงผ่าตัดแปลงเพศ เพราะนอกจากการให้ความสำคัญกับรูปลักษณะภายนอกแล้ว ยังเกี่ยวข้องกับความสุขทางใจที่ต้องการแก้ไขอวัยวะทางเพศให้ถูกต้องกับสิ่งที่ตนเป็น นอกจากนี้กลุ่มคนเหล่านี้จะผลัดความเป็นชายให้ออกไปชายขอบ จากการสังเกตของผู้วิจัย กลุ่มคนเหล่านี้จะไม่ต้องยอมแต่งกายหรือแสดงความเป็นชายใด ๆ ไม่ว่าในสถานการณ์ใด ๆ ทั้งสิ้น

นอกจากประเด็นเรื่องทัศนคติทางเพศเกี่ยวกับอัตลักษณ์ทางเพศและเพศวิถีแล้วในแบบสอบถามยังมีประเด็นเรื่องการตระหนักรู้ทางภาษาเกี่ยวกับการใช้ภาษาของตนเองด้วย ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 5 คะแนน และค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ 1 คะแนน เกณฑ์ประเมินอยู่ที่ค่ากลางคือ 2.5 คะแนนผู้ร่วมการวิจัยส่วนใหญ่ระบุว่าตนเองและบุคคลรอบข้างรู้สึกว่าคุณเองมีการพูดและเสียงที่เปลี่ยนไปหลังจากที่ตนเองข้ามเพศ ในขณะที่มีเพียง 4 คน ที่ระบุว่าตนเองพูดและมีเสียงที่เหมือนเดิม ซึ่งเป็นที่น่าสนใจเนื่องจาก 3 ใน 4 คนที่มีค่าตระหนักรู้ทางภาษาดำกว่าค่ากลาง แต่มีค่าดัชนีความเป็นหญิงอยู่ในระดับค่อนข้างสูง ซึ่งเป็นผลมาจากแนวคิดว่าคุณเองเป็นผู้หญิงตั้งแต่กำเนิดแต่มีความผิดพลาดทางร่างกายที่มีร่างกายเป็นผู้ชาย ดังนั้นกลุ่มคนเหล่านี้จึงคิดว่าการพูดและเสียงของตนเองเป็นผู้หญิงมาตั้งแต่กำเนิด จึงไม่มีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ เกิดขึ้น

การสัมภาษณ์เชิงลึกเพิ่มเติมแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงข้ามเพศมีอัตลักษณ์ทางเพศและเพศวิถีที่หลากหลาย ซึ่งแบ่งตามการระบุตัวตนทางเพศได้ออกเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทที่ 1 นิยามตนเองว่าเป็นกะเทยหรือผู้หญิงข้ามเพศ ถือเป็นส่วนใหญ่ (2 ใน 3) ของผู้เข้าร่วมวิจัยในประเภทนี้ผู้พบความหลากหลายทางกายภาพผ่านรูปลักษณะและการทำศัลยกรรม มีรสนิยมทางเพศที่ไม่ยึดกับผู้ชายตามเพศวิถีในขณะที่ประเภทที่ 2 นิยามตนเองว่าเป็นผู้หญิง มีลักษณะทางกายภาพรวมถึงทัศนคติทางเพศคล้ายคลึงกันมองว่าการแปลงเพศเป็นเป้าหมายที่สำคัญที่จะต้องบรรลุ รวมถึงรสนิยมทางเพศที่ยึดติดกับผู้ชายตามเพศวิถี ซึ่งผู้วิจัยให้ความเห็นว่าเป็นเพราะการที่ระบุตนเองเป็นผู้หญิงตั้งแต่แรกส่งผลไปสู่รสนิยมทางเพศด้วย เพราะความย้อนแย้งในกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศเองที่ถึงแม้ว่าจะอยู่ในกลุ่มความหลากหลายทางเพศแต่กลับมีความแนวคิดของระบบทวิเพศ เช่นการไม่ยอมรับผู้ชายที่ไม่เป็นไปตามเพศวิถี หรือมีมุมมองที่ว่าผู้หญิงข้ามเพศต้องคู่กับผู้ชายตามเพศวิถีเท่านั้น นอกจากนี้ยัง

ยึดติดกับการแสดงออกรูปลักษณะภายนอกที่ต้องแสดงความเป็นหญิงตลอดเวลาอีกด้วย อย่างไรก็ตาม การแปรทางตัวตนทางเพศ แสดงให้เห็นถึงการหล่อหลอมจากอัตลักษณ์ทางเพศ (รูปลักษณะภายนอก และการแสดงออก) กับเพศวิถี (ทัศนคติและรสนิยมทางเพศ) ที่แตกต่างกัน ข้อค้นพบนี้ ชี้ให้เห็นถึงการแปรด้านตัวตนทางเพศที่เป็นปัจเจกบุคคลภายในในกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศ

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างค่าดัชนีความเป็นหญิงของผู้หญิงข้ามเพศกับค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องและช่วงพ่นลม สำหรับค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง เมื่อทดสอบความแตกต่างด้วยสถิติพบว่า 1) ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้องของผู้หญิงข้ามเพศแตกต่างจากผู้ชาย และผู้หญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 2) ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมของผู้หญิงข้ามเพศแตกต่างจากผู้ชายและผู้หญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 3) ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมของผู้หญิงข้ามเพศแตกต่างจากผู้ชายและผู้หญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และ 4) ค่าเฉลี่ยช่วงเวลาเริ่มเสียงของพยัญชนะกักทั้งหมดของผู้หญิงข้ามเพศแตกต่างจากผู้ชายและผู้หญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในการวิเคราะห์ช่วงพ่นลมในพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมอย่างละเอียดทั้งสามฐานกรณ์เมื่อทดสอบความแตกต่างด้วยสถิติพบว่า ช่วงพ่นลมของผู้หญิงข้ามเพศมีความแตกต่างจากผู้ชายและผู้หญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากทดสอบความแตกต่างด้วยสถิติแล้วผู้วิจัยยังทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่าดัชนีความเป็นหญิงของผู้หญิงข้ามเพศกับค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องพบว่ามีรูปแบบ 2 ประการ คือ 1) ค่าดัชนีความเป็นหญิงกับพยัญชนะกักก้อง และพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 2) ค่าดัชนีความเป็นหญิงกับพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมไม่พบความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างค่าดัชนีความเป็นหญิงของผู้หญิงข้ามเพศกับช่วงพ่นลมพบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติ สะท้อนให้เห็นว่าผู้หญิงข้ามเพศที่มีระดับความเป็นหญิงมากมีแนวโน้มที่จะมีค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักก้อง และช่วงพ่นลมของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมที่ยาวกว่าผู้หญิงข้ามเพศที่มีระดับความเป็นหญิงน้อยกว่า

ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่า ถึงแม้ค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของผู้หญิงข้ามเพศจะแตกต่างจากผู้ชายและผู้หญิง แต่ก็มีหลากหลายภายในกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศเองด้วย ช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักในภาษาไทยแปรตามเพศสภาวะ (gender) ไม่ใช่เพียงแค่เพศสรีระ (sex) เท่านั้น ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าตัวแปรเพศซึ่งเป็นตัวแปรทางสังคมมีหลากหลายมิติและมีความซับซ้อนมากกว่าการที่จะเป็นเพียงทวิเพศ (binary sexes) และค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักในภาษาไทยเป็นปรากฏการณ์ทางเสียงที่สะท้อนความซับซ้อนของตัวตนดังกล่าว กล่าวได้ว่าค่าทางกลศาสตร์

ของเสียงพยัญชนะสามารถแสดงให้เห็นถึงการแปรตามเพศสภาวะซึ่งเป็นตัวแปรหนึ่งทางสังคมที่มีความซับซ้อน เพราะไม่ใช่เพียงเพศที่เกี่ยวกับสรีระร่างกายแต่รวมถึงองค์ประกอบสร้างตัวตนทางเพศต่าง ๆ ซึ่งประกอบด้วย อัตลักษณ์ทางเพศและเพศวิถี

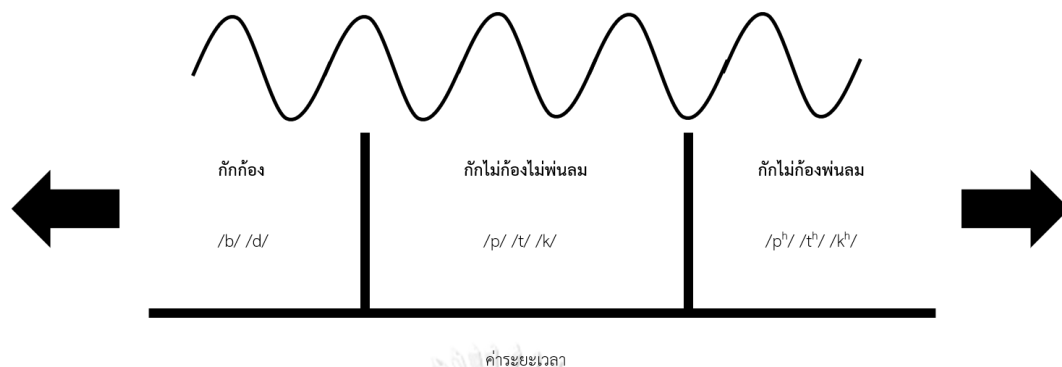
## 6.2 อภิปรายผล

การศึกษานี้มุ่งเน้นวิเคราะห์ในการแปรของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องเป็นหลัก ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่า การแปรทางกลศาสตร์ซึ่งการศึกษานี้เป็นตัวอย่างของการศึกษาค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกัก เป็นปรากฏการณ์ที่มีหลายมิติ เนื่องจากได้รับอิทธิพลจากทั้งตัวแปรภายใน (ตัวแปรทางภาษาและระบบเสียง) และตัวแปรภายนอก (ตัวแปรทางสังคม) โดยเห็นได้จากค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องในการศึกษานี้

ผลการศึกษาแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลจากตัวแปรภายในภาษา ซึ่งเห็นได้จากการแปรของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องตามฐานกรณ์ ผู้วิจัยพบว่าพยัญชนะกักที่อยู่ในตำแหน่งคนละฐานกรณ์มีค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องที่ไม่เท่ากัน เช่นในกรณีของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาแยกในแต่ละฐานกรณ์พบว่าพยัญชนะกักในตำแหน่งฐานกรณ์เพดานอ่อนมีค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องที่มากที่สุดและพยัญชนะกักในตำแหน่งฐานกรณ์ริมฝีปากมีค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องที่น้อยที่สุดซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาในอดีต (Cho & Ladefoged, 1999; Lisker & Abramson, 1964) นอกจากนี้การแปรของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องยังเกี่ยวข้องกับระบบเสียงอีกด้วย

กรณีของพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมที่ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องกับค่าดัชนีความเป็นหญิงนั้น อาจเป็นผลมาจากระบบเสียงภาษาไทยที่เปรียบเทียบ (contrast) กลุ่มพยัญชนะกัก 3 กลุ่ม และพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมนั้นมีช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องอยู่ระหว่างพยัญชนะกักก้องและพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลม (ภาพที่ 6.1) ทำให้พยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมเกิดการแปรได้อย่างมีข้อจำกัดซึ่งปรากฏการณ์เช่นนี้สอดคล้องกับข้อค้นพบในภาษาต่าง ๆ (Kessinger & Blumstein, 1997) ข้อจำกัดเรื่องความอิสระของการแปรทางกลศาสตร์ที่เป็นผลจากระบบเสียงอาจเป็นปัจจัยที่ทำให้การแปรของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องไม่ชัดเจนและไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องไม่พ่นลมและค่าดัชนีความเป็นหญิง ต่างจากพยัญชนะกักก้องและพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมซึ่งเป็นพยัญชนะกักที่อยู่บริเวณขอบของสเกลค่า

ช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องทำให้ไม่มีขอบเขตจำกัดเท่าพยัญชนะกักก้องไม่พ่นลมและทำให้เกิดการแปรได้ง่าย เนื่องจากไม่ส่งผลต่อการข้ามกลุ่มไปเป็นพยัญชนะกักรูปประเภทอื่น



ภาพที่ 6.1 กลุ่มพยัญชนะกักในระบบเสียงภาษาไทย

นอกจากตัวแปรทางภาษาและระบบเสียงในภาษาแล้ว ยังมีการแปรที่ได้รับอิทธิพลจากตัวแปรทางสังคม ซึ่งผู้วิจัยพบว่านอกจากประเด็นการแปรที่มีอิทธิพลมาจากเรื่องเพศสถานะแล้ว ยังมีอิทธิพลที่มาจากปัจจัยทางสังคมอื่น ๆ ซึ่งส่งผลให้แม้แต่การแปรของช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องตามตัวแปรเพศเองก็มีการแปรภายในกลุ่มแต่ละเพศอยู่อีก ซึ่งผู้วิจัยให้คำนิยามนี้ว่า ความหลากหลายในการแปร (variation within variation) กล่าวคือ ในการแปรตามตัวแปรหนึ่ง ก็มีการแปรภายในที่ทำให้เกิดสัทลักษณะที่หลากหลายภายในกลุ่มอีก แม้กระทั่งในกลุ่มอ้างอิงที่ประกอบไปด้วยผู้ชายและผู้หญิง ผู้วิจัยได้สังเกตเห็นถึงการแปรภายในกลุ่มผู้พูดเพศชายและผู้พูดเพศหญิงเช่นเดียวที่พบการแปรของความหลากหลายทางตัวตนทางเพศในกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศ ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากตัวแปรต่าง ๆ ทางสังคม ดังในกรณีของผู้พูดเพศชายและผู้พูดเพศหญิงดังต่อไปนี้

เมื่อผู้วิจัยพิจารณาค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของแต่ละบุคคลอย่างละเอียดในแผนภูมิแห่งพบว่าในผู้พูดเพศชาย และผู้พูดเพศหญิงเองบางส่วนที่รูปแบบของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องที่ต่างไปจากส่วนมากในกลุ่มผู้พูดเพศเดียวกัน ในกรณีของผู้พูดเพศชายผู้วิจัยพบว่า ผู้พูดเพศชายคนที่ 9 และ 10 มีค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมที่สูงกว่าปกติซึ่งคาดว่าเป็นการแปรมาจากบริบททางสังคมเนื่องจากผู้พูดเพศชายคนที่ 9 และ 10 เป็นผู้พูดที่กำลังศึกษาอยู่คณะอักษรศาสตร์ซึ่งอาจจะเกิดผลมาจากพฤติกรรมที่ติดมาจากเพื่อนที่ไม่ใช่ผู้ชายตามเพศวิถีปฏิบัติ ส่งผลให้มีค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องพยัญชนะกักไม่ก้องพ่นลมที่สูงกว่าผู้พูดเพศชายคนอื่น ๆ ในกลุ่มเช่นเดียวกับกลุ่มผู้พูดเพศหญิงที่ผู้วิจัยพบรูปแบบของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องที่ต่างออกไปจากผู้พูด

เพศหญิงที่เหลือในกลุ่มคือ ผู้พูดเพศหญิงคนที่ 7, 8, และ 9 เมื่อพิจารณาร่วมกับภูมิหลังพบว่า อาจเป็นผลมาจากอาชีพ เนื่องจากผู้พูดเพศหญิงคนที่ 7 ประกอบอาชีพด้านการประชาสัมพันธ์ อีกทั้งยังรับหน้าที่เป็นพิธีกรในหลาย ๆ งานจึงออกเสียงคำทดสอบค่อนข้างชัดเจนส่งผลให้คำระยะเวลายาวกว่าปกติ ส่วนผู้พูดเพศหญิงคนที่ 8, 9 มีลักษณะบุคลิกของความเป็นผู้หญิงข้ามเพศสูงเนื่องจากกลุ่มเพื่อนสนิทส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงข้ามเพศและเกย์ รวมถึงมีวิธีการพูดแบบผู้หญิงข้ามเพศอีกด้วย บริบทของสังคมดังกล่าวอาจส่งผลให้มีการแปรของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องดังกล่าว

ในส่วนของผู้หญิงข้ามเพศ ผู้วิจัยพบว่าการแปรของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องตามองค์ประกอบของตัวตนทางเพศคือ ผู้หญิงข้ามเพศที่มีค่าดัชนีของความเป็นหญิงสูงจะมีค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องที่มากตามไปด้วย และเมื่อพิจารณาอย่างละเอียดในเรื่องของช่วงพ่นลม พบว่าผู้หญิงข้ามเพศที่มีค่าดัชนีความเป็นหญิงสูงจะมีช่วงพ่นลมมากตามไปด้วย อย่างไรก็ตามแต่ผู้วิจัยพบความน่าสนใจในกรณีของผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศคนที่ 13 เนื่องจากมีค่าดัชนีความเป็นหญิงในระดับที่ 4 (คะแนนเฉลี่ย 3.73 คะแนน) กลับมีช่วงพ่นลมเพียงร้อยละ 49 ซึ่งเมื่อเทียบกับผู้หญิงข้ามเพศที่มีค่าดัชนีความเป็นหญิงในระดับเดียวกันถือว่าต่ำที่สุด ในขณะที่เดียวกันผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศคนที่ 7 ซึ่งมีค่าดัชนีความเป็นหญิงต่ำที่สุด (ระดับที่ 2 2.58 คะแนน) กลับมีช่วงพ่นลมที่สูงที่สุดซึ่งไม่สอดคล้องกับผู้พูดที่เป็นผู้หญิงข้ามเพศที่เหลือที่มีค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องสอดคล้องกับค่าดัชนีความเป็นหญิง ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับรายละเอียดของผู้หญิงข้ามเพศดังกล่าว และพบว่า อาจเป็นอิทธิพลจากตัวแปรทางสังคมอื่น ๆ รวมถึงปัญหาที่อาจจากตัวแบบสอบถามเองเนื่องจากผู้วิจัยไม่ได้ให้ค่าน้ำหนักของแบบสอบถามในแต่ละข้อ ซึ่งคำถามของแบบสอบถามในข้อที่ 1 – 14 ควรจะมีน้ำหนักมากกว่าคำถามของแบบสอบถามในข้อที่ 15 – 19 ซึ่งส่งผลต่อการคำนวณค่าดัชนีความเป็นหญิงที่ไม่เท่ากัน

ในกรณีของผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศคนที่ 13 อาจมีผลมาจากแนวคิดของความเป็นหญิงมาตั้งแต่แรกเพราะผู้พูดคนดังกล่าวอ้างว่า ตนเป็นผู้หญิงมาแต่กำเนิด และอาจมีผลมาจากช่วงอายุเนื่องจากผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศคนที่ 13 มีอายุมากที่สุดในกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศ (อายุประมาณ 30 ปี) ประกอบกับหน้าที่การงานในระดับสูง ส่งผลให้มีการพูดที่แตกต่างจากผู้หญิงข้ามเพศคนอื่น ๆ ในช่วงอายุ 20 ปี ซึ่งเหตุผลดังกล่าวอาจชี้ให้เห็นว่าอัตลักษณ์ทางเพศและเพศวิถีส่งผลต่อการพูดที่เปลี่ยนไปของผู้หญิงข้ามเพศ อีกทั้งคาดว่าเป็นผลที่มาจากแนวคิดการเปิดเผยตัวตน (self-disclosure) ซึ่งเป็นแนวคิดทางจิตวิทยากล่าวถึงพฤติกรรมของบุคคลที่ใจแสดงออกถึงข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อให้บุคคลอื่นรับรู้ เช่น ความรู้สึก ความคิด ประสบการณ์ รวมถึงเพศสภาพ (Pearce & Sharp, 1973) และในกรณีของ

การเปิดเผยข้อมูลของตนเองผ่านสื่อโซเชียลสามารถทำได้ด้วยการโพสต์ข้อความ ภาพ หรือสิ่งที่ตนเองสนใจเพื่อให้บุคคลอื่นในเครือข่ายสังคมออนไลน์ได้รับรู้ เพราะผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมของผู้พูด ผู้หญิงข้ามเพศเหล่านี้ผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์อย่างเฟซบุ๊ก พบว่าผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศคนที่ 13 มักจะหลีกเลี่ยงการโพสต์ข้อความใด ๆ ที่บ่งบอกเพศสภาวะของตนเองหรือเปิดเผยให้คนอื่นรู้ว่าตนเองเป็นผู้หญิงข้ามเพศ ซึ่งแนวความคิดการเปิดเผยตัวตนเองนี้เองสามารถอธิบายในกรณีของผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศคนที่ 7 ได้เช่นกัน เนื่องจากสภาพฐานะทางการเงินของผู้เข้าร่วมการวิจัยส่งผลให้ปัญหาเรื่องปากท้องเป็นเรื่องสำคัญมากกว่าการข้ามเพศประกอบกับไม่มีทางเลือกมากนักในการประกอบอาชีพ เพราะข้อจำกัดด้านระดับการศึกษา ส่งผลให้ผู้ร่วมการวิจัยคนดังกล่าวมีพฤติกรรมที่ไม่สนใจกับการปิดบังความเป็นผู้หญิงข้ามเพศ ตรงกันข้ามกับผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศคนที่ 13 ผู้หญิงข้ามเพศคนที่ 7 มีการเผยแพร่ข้อมูลผ่านเฟซบุ๊กถึงเพศสภาวะของตนเองอย่างสม่ำเสมอ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะทัศนคติเกี่ยวกับการข้ามเพศดูเป็นสิ่งที่ไกลตัวและมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตน้อยกว่าเงิน จึงส่งผลถึงการแปรของช่วงพ่นลมที่แตกต่างของไปจากผู้หญิงข้ามเพศส่วนใหญ่

อย่างไรก็ตามนอกจากตัวแปรทางเพศที่มีความเกี่ยวข้องกับตัวตนทางเพศกับค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องแล้วผู้วิจัยยังมีข้อสังเกตเกี่ยวกับการแปรของเสียง /k<sup>h</sup>/ ที่มีรูปแปรเป็น [kx<sup>h</sup>] ที่เกี่ยวข้องกับ การแปรตามอายุ (สุนทรี เฉลิมแสนยากร, 2543) จากการเก็บข้อมูลและวิเคราะห์จากแผนภาพคลื่นเสียงพบว่า ผู้พูดเพศชายมีการแปรของเสียง /k<sup>h</sup>/ ที่ค่อนข้างต่ำโดยเฉลี่ยพบ 1 ใน 3 ครั้งจากคำทดสอบที่วิเคราะห์ทั้งหมดและพบมากในเสียง /k<sup>h</sup>/ ที่ตามด้วยสระ /i:/ และ /a:/ ในผู้พูดเพศหญิงพบการแปรของเสียง /k<sup>h</sup>/ เช่นเดียวกับผู้พูดเพศชายคือมีการแปรของเสียง /k<sup>h</sup>/ ที่มีลักษณะเสียดแทรกโดยเฉลี่ย 1 ใน 3 ครั้งจากคำทดสอบ อย่างไรก็ตามในผู้พูดเพศหญิงพบว่ามี 1 คนที่มีแปรของเสียง /k<sup>h</sup>/ ในทุกคำทดสอบ ส่วนผู้พูดผู้หญิงข้ามเพศโดยส่วนใหญ่มีการแปรของเสียง /k<sup>h</sup>/ คล้ายกับผู้ชายและผู้หญิงคือพบการแปรโดยเฉลี่ย 1 ใน 3 ครั้งจากคำทดสอบ อย่างไรก็ตามในกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศจำนวน 3 คน พบการแปรที่น่าสนใจของเสียง /k<sup>h</sup>/ คือปรากฏสัญญาณของลักษณะเสียดแทรกก่อนการเปิดฐานกรณ์ และผู้หญิงข้ามเพศจำนวน 1 คน พบการแปรลักษณะเสียดแทรกของเสียง /k<sup>h</sup>/ ที่ค่อนข้างมาก

การอภิปรายจากข้อค้นพบในการศึกษานี้ข้างต้นเน้นย้ำให้เห็นว่า การศึกษาการแปรทางภาษาศาสตร์ตามตัวแปรทางเพศนั้นซับซ้อนและละเอียดอ่อน เนื่องจากตัวแปรเพศเป็นปฏิสัมพันธ์ขององค์ประกอบที่หลากหลาย ทั้งเพศกำเนิด เพศสภาวะ และตัวแปรทางสังคมอื่น ๆ ก็อาจอิทธิพลต่อการแสดงออกทางเพศด้วย เช่น อาชีพ สถานะทางสังคม และอายุ เป็นต้น ความเข้าใจความ

หลากหลายของตัวตนของกลุ่มผู้มีความหลากหลายทางเพศจึงเป็นปัจจัยสำคัญเช่นกัน นอกจากนี้ การแปรทางเสียงของกลุ่มผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศที่พูดภาษาแตกต่างกันก็มีแนวโน้มที่จะมีความเฉพาะตัว เนื่องจากบริบทกับสถานการณ์ทางสังคมที่แตกต่างกันรวมถึงระบบเสียงของแต่ละภาษาก็มีบทบาทสำคัญต่อการแปรทางสัทศาสตร์อีกด้วย

### 6.3 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาการแปรค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของผู้หญิงข้ามเพศในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับประเด็นที่น่าสนใจสำหรับการศึกษาต่อไปนี้

1. การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิเคราะห์คำพูดเดี่ยวที่ออกเสียงโดยผู้หญิงข้ามเพศ ซึ่งพิสูจน์ทราบการแปรของค่าช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องตามเพศ ทั้งการแปรระหว่างกลุ่มเพศที่แตกต่างกัน และการแปรภายในกลุ่มเพศเดียวกัน ควรมีการศึกษาประเด็นดังกล่าวในคำพูดต่อเนื่องว่าในสถานการณ์ที่ผู้พูดรู้ตัวน้อยลง ลักษณะเด่นของการออกเสียงเฉพาะของกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศที่พบในการศึกษาครั้งนี้จะยังคงเด่นชัดอยู่หรือไม่

2. การศึกษาครั้งนี้ชี้ให้เห็นถึงองค์ประกอบสร้างของตัวตนทางเพศ ซึ่งผู้หญิงข้ามเพศเป็นตัวอย่างของกลุ่มที่มีความหลากหลายทางเพศ เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งรอบด้านเกี่ยวกับการแปรทางกลศาสตร์ของกลุ่มที่มีความหลากหลายทางเพศ ควรมีการศึกษากับกลุ่มคนอื่น ๆ เช่น เกย์ ผู้ชายข้ามเพศ เป็นต้น

3. จากผลการศึกษาและอภิปรายผลในการศึกษาครั้งนี้พบว่า มีตัวแปรทางสังคมอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลร่วมต่อการแปรทางเสียงของผู้หญิงข้ามเพศ เช่น อายุ อาชีพ การเปิดเผยตัวตน ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้วิจัยพบจากการสัมภาษณ์เชิงลึก จึงควรมีการศึกษาที่ออกแบบการพิสูจน์สมมติฐานเกี่ยวกับปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวตนทางเพศและตัวแปรทางสังคมต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการแปรทางเสียงของผู้หญิงข้ามเพศ หรือแม้กระทั่งผู้ชาย ผู้หญิง และกลุ่มผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศอื่น ๆ

4. การศึกษานี้เป็นการศึกษาเสียงพยัญชนะกักของผู้พูดที่เป็นผู้หญิงข้ามเพศในเชิงของการผลิต (production) ควรมีการศึกษาในเชิงการรับรู้ (perception) โดยผู้ฟังที่เป็นบุคคลทั่วไปมาตัดสินการระบุเสียงผู้หญิงข้ามเพศ เพื่อทวนสอบความแม่นยำของผลการศึกษาในเชิงการผลิตและการรับรู้ว่ามีเกณฑ์ในบ้างที่สามารถนำมาใช้ตัดสินเสียงของผู้หญิงข้ามเพศทั้งในเชิงการผลิตและการรับรู้





ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย  
CHULALONGKORN UNIVERSITY

## ภาคผนวก ก.

## แบบสอบถาม “ทัศนคติและอัตลักษณ์ความเป็นผู้หญิงของผู้หญิงข้ามเพศ”

คำชี้แจง : แบบสอบถามฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการวิจัย “ลักษณะกลศาสตร์ทางเพศของผู้หญิงข้ามเพศ” จัดทำโดยนิสิตบัณฑิตศึกษาศาสาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยข้อมูลที่ได้ผู้วิจัยจะเก็บเป็นความลับ และนำข้อมูลมาวิเคราะห์สรุปผลเป็นภาพรวม ข้อมูลที่ได้จะนำไปใช้ร่วมกับการวิจัยเพื่อต่อยอดเป็นองค์ความรู้ทางภาษาศาสตร์ในอนาคต

แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ส่วน

1. ข้อมูลส่วนบุคคล
2. ข้อมูลเกี่ยวกับผู้หญิงข้ามเพศในมิติต่างๆ

### ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน  หรือเติมข้อความลงในช่องว่างตรงตามความจริง และโปรดตอบทุกข้อ

1. อายุ.....ปี
  2. การศึกษา.....
  3. อาชีพ .....
  4. สถานะ  โสด  กำลังคบหา  สมรส
  5. ภาษาที่รู้ (รวมถึงภาษาไทยถิ่นต่างๆ)
- ภาษาแม่ .....  
 ภาษาที่2 .....  
 ภาษาอื่นๆ .....

6. ท่านคิดว่าตัวตนของท่านเป็นเพศใด

- ชาย  หญิง  ตั๊ด  กะเทย/ผู้หญิงข้ามเพศ  
 อื่นๆโปรดระบุ.....

7. รสนิยมทางเพศของท่าน (เพศที่ท่านชอบในเชิงความรักแบบคู่รัก)

- ชาย  หญิง  เกย์  เลสเบี้ยน  
 อื่นๆโปรดระบุ.....

8. ท่านให้คำนิยามที่บ่งบอกความเป็นตัวเองอย่างไร (ตอบได้มากกว่า 1 อย่าง)

(เช่น เจ้าหญิง, ผู้หญิงทำงาน, ผู้นำแฟชั่น, แม่บ้านแม่เรือน, รักสัตว์ เป็นต้น)

.....

.....

.....

## ส่วนที่ 2 ทศนคติของผู้หญิงข้ามเพศต่อปัจจัยต่างๆ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน  ตามความจริง และโปรดตอบทุกข้อคำถาม

1. ท่านรู้สึกว่าการตัดผมสั้นเหมาะสมกับตัวท่านหรือไม่ อย่างไร

- |   |  |                               |
|---|--|-------------------------------|
| <input type="checkbox"/> เหมาะสมมาก         | <input type="checkbox"/> ค่อนข้างเหมาะสม | <input type="checkbox"/> เฉยๆ |
| <input type="checkbox"/> ค่อนข้างไม่เหมาะสม | <input type="checkbox"/> ไม่เหมาะสมเลย   |                               |

2. ท่านมีทัศนคติต่อการแต่งหน้าอย่างไร

- |  |  |                                   |
|--|--|-----------------------------------|
| <input type="checkbox"/> แต่งเป็นประจำ | <input type="checkbox"/> ค่อนข้างบ่อย      | <input type="checkbox"/> บางโอกาส |
| <input type="checkbox"/> นานๆครั้ง     | <input type="checkbox"/> ไม่จำเป็นต้องแต่ง |                                   |

3. ในกรณีการทำงาน หากท่านถูกบังคับให้แต่งกายด้วยชุดผู้ชาย ท่านรู้สึกอย่างไร

- |   |   |                               |
|---|---|-------------------------------|
| <input type="checkbox"/> รู้สึกชอบ      | <input type="checkbox"/> ค่อนข้างชอบ            | <input type="checkbox"/> เฉยๆ |
| <input type="checkbox"/> ยอมแต่งแบบจำใจ | <input type="checkbox"/> ไม่ชอบและไม่ปฏิบัติตาม |                               |

4. ท่านคิดว่าการเปลี่ยนชื่อจริง หรือ/และชื่อเล่น ให้คล้ายผู้หญิงมีความจำเป็นหรือไม่

- |   |  |                               |
|---|--|-------------------------------|
| <input type="checkbox"/> ไม่จำเป็น      | <input type="checkbox"/> ไม่ค่อยจำเป็น | <input type="checkbox"/> เฉยๆ |
| <input type="checkbox"/> ค่อนข้างจำเป็น | <input type="checkbox"/> จำเป็นมาก     |                               |

5. ท่านคิดว่า “ผู้หญิงข้ามเพศ” จำเป็นต้องคบหากับ “ชายแท้” เท่านั้นหรือไม่

- |   |  |                               |
|---|--|-------------------------------|
| <input type="checkbox"/> ไม่จำเป็น      | <input type="checkbox"/> ไม่ค่อยจำเป็น | <input type="checkbox"/> เฉยๆ |
| <input type="checkbox"/> ค่อนข้างจำเป็น | <input type="checkbox"/> จำเป็นมาก     |                               |

6. ท่านคิดว่าการทำ “ศัลยกรรมบนใบหน้า” ให้คล้ายผู้หญิงมีความจำเป็นหรือไม่

- ไม่จำเป็น                       ไม่ค่อยจำเป็น                       เฉยๆ  
 ค่อนข้างจำเป็น                       จำเป็นมาก

7. ท่านคิดว่าการทำ “ศัลยกรรมเหลาลูกกระเดือก” ให้คล้ายผู้หญิงมีความจำเป็นหรือไม่

- ไม่จำเป็น                       ไม่ค่อยจำเป็น                       เฉยๆ  
 ค่อนข้างจำเป็น                       จำเป็นมาก

8. ท่านคิดว่าการทำ “ศัลยกรรมผ่าตัดกล่องเสียง” ให้คล้ายผู้หญิงมีความจำเป็นหรือไม่

- ไม่จำเป็น                       ไม่ค่อยจำเป็น                       เฉยๆ  
 ค่อนข้างจำเป็น                       จำเป็นมาก

9. ท่านคิดว่าการทำ “ศัลยกรรมทรวงอก” ให้คล้ายผู้หญิงมีความจำเป็นหรือไม่

- ไม่จำเป็น                       ไม่ค่อยจำเป็น                       เฉยๆ  
 ค่อนข้างจำเป็น                       จำเป็นมาก

10. ท่านคิดว่าการทำ “ศัลยกรรมขยายสะโพก” ให้คล้ายผู้หญิงมีความจำเป็นหรือไม่

- ไม่จำเป็น                       ไม่ค่อยจำเป็น                       เฉยๆ  
 ค่อนข้างจำเป็น                       จำเป็นมาก

11. ท่านคิดว่าการทำ “ศัลยกรรมผ่าตัดแปลงเพศ” ให้คล้ายผู้หญิงมีความจำเป็นหรือไม่

- ไม่จำเป็น                       ไม่ค่อยจำเป็น                       เฉยๆ  
 ค่อนข้างจำเป็น                       จำเป็นมาก





## บรรณานุกรม

- Abramson. (1972). *Word-Final Stops in Thai*. Paper presented at the A Conference on Tai Phonetics and Phonology, Mahidol University.
- Abramson, A., & Lisker, L. (1964). *A Cross-Language Study of Voicing in Initial Stops: Acoustical Measurements* (Vol. 20).
- Aizura, A. Z. (2010). Feminine Transformations: Gender Reassignment Surgical Tourism in Thailand. *Medical Anthropology*, 29(4), 424-443. doi:10.1080/01459740.2010.501314
- Avery, J. D., & Liss, J. M. (1996). Acoustic characteristics of less-masculine-sounding male speech. *J Acoust Soc Am*, 99(6), 3738-3748. Retrieved from <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/8655805>
- Ball, M. J., & Rahilly, J. (1999). *Phonetics: The Science of Speech*: Arnold.
- Bleile, K. M. (2004). *Manual of articulation and phonological disorders: infancy through adulthood* (2nd ed.): Delmar Learning, a division of Thomson.
- Bockting, W. (2015). The Psychology of Transgender. Retrieved from <http://www.apa.org/news/press/releases/2015/11/psychology-transgender.aspx>
- Bowen, C. (2002). Beyond lispng: Code switching and gay speech styles. Retrieved from <http://www.speech-language.com/codemix.htm>
- Bralley, R. C., Bull, G. L., Gore, C. H., & Edgerton, M. T. (1978). Evaluation of vocal pitch in male transsexuals. *Journal of Communication Disorders*, 11(5), 443-449. doi:[https://doi.org/10.1016/0021-9924\(78\)90037-0](https://doi.org/10.1016/0021-9924(78)90037-0)
- Bucholtz, M. (1996). *Geek the girl: Language, femininity, and female nerds*. Paper presented at the Gender and Belief Systems: Proceedings of the Fourth Berkeley Women and Language Conference, Berkeley, California.
- Calder, J. (2019a). The fierceness of fronted /s/: Linguistic rhematization through visual transformation. *Language in Society*, 48(1), 31-64. doi:10.1017/S004740451800115X
- Calder, J. (2019b). From Sissy to Sickening: The Indexical Landscape of /s/ in SoMa, San Francisco. *Journal of Linguistic Anthropology*. doi:10.1111/jola.12218

- Carroll, J. L. (2016). *Sexuality Now: Embracing Diversity* (fifth edition ed.): Cengage Learning.
- Chen, L.-M., Chao, K.-Y., & Peng, J.-F. (2007). *VOT productions of word-initial stops in Mandarin and English: A cross-language study*.
- Cho, T., & Ladefoged, P. (1999). *Variation and universals in VOT: Evidence from 18 languages* (Vol. 27).
- Cler, G., McKenna, V., Dahl, K., & Stepp, C. (2019). Longitudinal Case Study of Transgender Voice Changes Under Testosterone Hormone Therapy. *Journal of Voice*. doi:10.1016/j.jvoice.2019.03.006
- Crooks, R. L., & Baur, K. (2010). *Our Sexuality*: Cengage Learning.
- Fant, G. (1960). *Acoustic Theory of Speech Production: With Calculations Based on X-ray Studies of Russian Articulations*: 's-Gravenhage.
- Fant, G. (1975). *Speech Sounds and Features*.
- Fuchs, S., & Toda, M. (2010). Do differences in male versus female /s/ reflect biological or sociophonetic factors? In (pp. 281-302).
- Gelfer, M., & J. Schofield, K. (2000). *Comparison of acoustic and perceptual measures of voice in MtF transsexuals perceived as female versus those perceived as males* (Vol. 14).
- Golden, B. A. (2011). *Perceptions of masculinity and career specific gender stereotypes*. (Master of Arts). Eastern Michigan University, (350)
- Günzburger, D. (1995). *Acoustic and perceptual implications of the transsexual voice* (Vol. 24).
- Hancock, A., Colton, L., & Douglas, F. (2014). Intonation and Gender Perception: Applications for Transgender Speakers. *Journal of Voice*, 28(2), 203-209. doi:<https://doi.org/10.1016/j.jvoice.2013.08.009>
- Hazenberg, E. N. L. (2012). *Language and Identity Practice: A Sociolinguistic Study of Gender in Ottawa, Ontario*: Memorial University of Newfoundland.
- Heffernan, D. (2012). The APA Removes "Gender Identity Disorder" From Updated Mental Health Guide. Retrieved from <https://www.glaad.org/blog/apa-removes-gender-identity-disorder-updated-mental-health-guide>
- Helgason, P., & Ringen, C. (2008). *Voicing and aspiration in Swedish stops* (Vol. 36).



- Horii, Y. (1979). Fundamental Frequency Perturbation Observed in Sustained Phonation. *Journal of Speech, Language, and Hearing Research*, 22(1), 5-19. doi:10.1044/jshr.2201.05
- I. Wolfe, V., L. Ratusnik, D., Smith, F., & Northrop, G. (1990). *Intonation and Fundamental Frequency in Male-to-Female Transsexuals* (Vol. 55).
- Jackson, A. P. (1997). Chapter Seven: Kathoey >< Gay >< Man: The historical emergence of gay male identity in Thailand. [Press release]
- Jackson, A. P. (2011). *Queer Bangkok: 21st Century Markets, Media, and Rights*. Thailand: Silkworm Books.
- Jacobs, J. A. (1996). Gender Inequality and Higher Education. *Annual Review of Sociology*, 22(1), 153-185. doi:10.1146/annurev.soc.22.1.153
- Kachel, S., Simpson, A., & Steffens, M. (2018). "Do I Sound Straight?" - Acoustic Correlates of Actual and Perceived Sexual Orientation and Masculinity/Femininity in Men's Speech.
- Kalaya, T. M. K., & Abramson, A. S. (1999). Thai. In Handbook of the International Phonetic Association [Press release]
- Kessinger, R. H., & Blumstein, S. E. (1997). Effects of speaking rate on voice-onset time in Thai, French, and English. *Journal of Phonetics*, 25(2), 143-168. doi:<https://doi.org/10.1006/jpho.1996.0039>
- King, R. S., Brown, G. R., & McCrea, C. R. (2012). Voice Parameters That Result in Identification or Misidentification of Biological Gender in Male-to-Female Transgender Veterans. *International Journal of Transgenderism*, 13(3), 117-130. doi:10.1080/15532739.2011.664464
- Koike, Y. (1973). Application of Some Acoustic Measures for the Evaluation of Laryngeal Dysfunction. *Studia Phonologica*(7), 17-23.
- Ladefoged, P., & Broadbent, D. E. (1957). Information Conveyed by Vowels. *The Journal of the Acoustical Society of America*, 29(1), 98-104. doi:10.1121/1.1908694
- Leap, W. L. (1995). *Beyond the lavender lexicon: authenticity, imagination, and appropriate in lesbian and gay languages*. Australia: Gordon and Breach.
- Lerman, J. W., & Damsté, P. H. (1969). Voice Pitch of Homosexuals. *Folia Phoniatica et Logopaedica*, 21(5), 340-346. doi:10.1159/000263268

- Li, F. (2013). The effect of speakers' sex on voice onset time in Mandarin stops. *The Journal of the Acoustical Society of America*, 133(2), EL142-EL147. doi:10.1121/1.4778281
- Lisker, L., & Abramson, A. S. (1964). A cross-language study of voicing in initial stops. *Word*, 20, 384 - 422.
- Morris. (1994). Three Sexes and Four Sexualities: Redressing the Discourses on Gender and Sexuality in Contemporary Thailand. *positions asia critique*, 2(1).
- Morris, R. J., McCrea, C. R., & Herring, K. D. (2008). Voice onset time differences between adult males and females: Isolated syllables. *Journal of Phonetics*, 36(2), 308-317. doi:<https://doi.org/10.1016/j.wocn.2007.06.003>
- Mount, K. H., & Salmon, S. J. (1988). Changing the vocal characteristics of a postoperative transsexual patient: A longitudinal study. *Journal of Communication Disorders*, 21(3), 229-238. doi:[https://doi.org/10.1016/0021-9924\(88\)90031-7](https://doi.org/10.1016/0021-9924(88)90031-7)
- Murray, S. O. (1999). Anna Livia & Kira Hall (eds.), *Queerly phrased: Language, gender, and sexuality*. (Studies in sociolinguistics.) Oxford & New York: Oxford University Press, 1997. Pp. xix, 460. Pb \$24.95. *Language in Society*, 28(2), 304-308. doi:undefined
- Netsell, R., Lotz, W. K., DuChane, A. S., & Barlow, S. M. (1991). Vocal tract aerodynamics during syllable productions: Normative data and theoretical implications. *Journal of Voice*, 5(1), 1-9. doi:[https://doi.org/10.1016/S0892-1997\(05\)80157-2](https://doi.org/10.1016/S0892-1997(05)80157-2)
- Oh, E. (2011). Effects of speaker gender on voice onset time in Korean stops. *Journal of Phonetics*, 39(1), 59-67. doi:<https://doi.org/10.1016/j.wocn.2010.11.002>
- Ohala, J. (1984). *An Ethological Perspective on Common Cross-Language Utilization of F<sub>0</sub> of Voice* (Vol. 41).
- Pearce, W. B., & Sharp, S. M. (1973). Self-disclosing communication. *Journal of Communication*, 23(4), 409-425. doi:10.1111/j.1460-2466.1973.tb00958.x
- Peng, Chen, L.-M., & Lee, C.-C. (2014). *Voice onset time of stops in Mandarin and Hakka: Effect of gender* (Vol. 12).
- Peng, Chen, L.-M., & Lee, C.-C. (2018). *Tonal Effects on Voice Onset Time*.
- Peng, J.-F., Chen, L.-M., & Lee, C.-C. (2009). *Tonal Effects on Voice Onset Time*. Paper presented at the Computational Linguistics and Chinese Language Processing.

- Pépiot, E. (2012). *Voice, speech and gender: male-female acoustic differences and cross-language variation in English and French speakers.*
- Peterson, G. E., & Barney, H. L. (1952). Control Methods Used in a Study of the Vowels. *The Journal of the Acoustical Society of America*, 24(2), 175-184. doi:10.1121/1.1906875
- Pierrehumbert, J., Bent, T., Munson, B., Bradlow, A., & Bailey, J. (2004). The influence of sexual orientation on vowel production (L). *Journal of The Acoustical Society of America - J ACOUST SOC AMER*, 116, 1905-1908. doi:10.1121/1.1788729
- Podesva, R. J. (2007). Phonation type as a stylistic variable: The use of falsetto in constructing a persona<sup>1</sup>. *Journal of Sociolinguistics*, 11(4), 478-504. doi:10.1111/j.1467-9841.2007.00334.x
- Podesva, R. J., Roberts, S. J., & Campbell-Kibler, K. (2001). Sharing Resources and Indexing Meanings in the Production of Gay Styles. In *Language and Sexuality: Contesting meaning in theory and practice* (pp. 175-189).
- Rickford, J. R., & McNair-Knox, F. (1994). Addressee- and topic-influenced style shift: a quantitative sociolinguistic study [Chapter 10]. In D. Biber & E. Finegan (Eds.), *Sociolinguistic perspectives on register* (Vol. Oxford studies in sociolinguistics, pp. 235-276). New York: Oxford University Press.
- Rochet, B. L., & Fei, Y. (2018). EFFECT OF CONSONANT AND VOWEL CONTEXT ON MANDARIN CHINESE VOT: PRODUCTION AND PERCEPTION. *Can. Acoust.*, 19(4), 105-106.
- Rogers, H., & Smyth, R. (2003). *Phonetic Differences between Gay-and Straight-Sounding Male Speakers of North American English*. Paper presented at the 15<sup>th</sup> International Congress of Phonetics Sciences, Barcelona, Spain.
- Rovinelli, R., & Hambleton, R. (1977). *On the use of content specialists in the assessment of criterion-referenced test item validity* (Vol. 2).
- Ryalls, J., Zipprer, A., & Baldauff, P. (1997). *A Preliminary Investigation of the Effects of Gender and Race on Voice Onset Time* (Vol. 40).

- Saisuwan, P. (2016). *Male femininity in Thai among men who identify with non-normative male roles*. (Doctor of Philosophy). Queen Mary University of London,
- Spencer, L. E. (1988). Speech Characteristics of Male-to-Female Transsexuals: A Perceptual and Acoustic Study. *Folia Phoniatica et Logopaedica*, 40(1), 31-42. Retrieved from <https://www.karger.com/DOI/10.1159/000265881>
- Swartz, B. L. (1992). Gender Difference in Voice Onset Time. *Perceptual and Motor Skills*, 75(3), 983-992. doi:10.2466/pms.1992.75.3.983
- Tsukada, K., & Roengpitya, R. (2008). Discrimination of English and Thai words ending with voiceless stops by native Thai listeners differing in English experience. *Journal of the International Phonetic Association*, 38(3), 325-347. doi:10.1017/S0025100308003575
- Van Borsel, J., De Bruyn, E., Lefebvre, E., Sokoloff, A., De Ley, S., & Baudonck, N. (2009). The prevalence of lisping in gay men. *Journal of Communication Disorders*, 42(2), 100-106. doi:<https://doi.org/10.1016/j.jcomdis.2008.08.004>
- Whiteside, S. P., Henry, L., & Dobbin, R. (2004). Sex differences in voice onset time: A developmental study of phonetic context effects in British English. *The Journal of the Acoustical Society of America*, 116(2), 1179-1183. doi:10.1121/1.1768256
- Zimman, L. (2010). Female-to-male transsexuals and gay-sounding voices: A pilot study. *Colorado Research in Linguistics*, 22.
- Zimman, L. (2013). *Hegemonic masculinity and the variability of gay-sounding speech: The perceived sexuality of transgender men* (Vol. 2).
- Zimman, L. (2017a). *Gender as stylistic bricolage: Transmasculine voices and the relationship between fundamental frequency and /s/*.
- Zimman, L. (2017b). Variability in /s/ among transgender speakers: Evidence for a socially grounded account of gender and sibilants. In *Linguistics* (Vol. 55, pp. 993).
- Zwicky, A. M. (1997). Two lavender issues for linguists [Press release]
- กัมปนาท เบ็ญจนาวี. (2560). กระบวนการผลิตสร้างกะเทยคาบาเร่ต์ในเมืองพัทยา. มหาวิทยาลัยบูรพา,
- จุฑามาศ ชมมาลัย. (2534). การศึกษาเปรียบเทียบพยัญชนะต้นกักในภาษาไทยถิ่นใต้ และภาษาไทยถิ่นกลาง : ศึกษาทางกลศาสตร์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ซ์ชวาล เรื่องประพันธ์. (2543). สถิติพื้นฐานพร้อมตัวอย่างการวิเคราะห์ด้วยโปรแกรม MINITAB SPSS และ SAS. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- ศุภยา จิตตะโยธิน. (2551). บทบาททางเพศ: ในทัศนะของนักจิตวิทยา. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย, 28(1), 195.
- ตามใจ อวิรุทธิโยธิน. (2553). ช่วงเวลาเริ่มเสียงก้องของพยัญชนะกักในภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้และภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้และภาษาไทยมาตรฐาน. (วิทยานิพนธ์ปริญญาตรีบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ธีระพันธ์ ถ.ทองคำ. (2554). เสียงภาษาไทย การศึกษาทางกลศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นรินทร์ สมบัตินันท์. (2545). การจำแนกความแตกต่างระหว่างพยัญชนะกักก้อง ไม่ก้องไม่พ่นลม และกักไม่ก้องพ่นลมของภาษาไทย ในผู้พูดที่ใช้หลอดลม-หลอดอาหาร: การวิเคราะห์ทางกลศาสตร์และการทดสอบการรับรู้. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- นฤพนธ์ ดั่งวิเศษ. (2558ก). วิชาภักษ์ “ความเป็นหญิง” ของหญิงในร่างชาย. Retrieved from <http://www.sac.or.th/databases/anthropology-concepts/articles/9>
- นฤพนธ์ ดั่งวิเศษ. (2558ข). การทำความเข้าใจเบื้องต้นเรื่อง Queer Theory (เพศวิทยา). Retrieved from <http://www.sac.or.th/databases/anthropology-concepts/articles/5>
- นฤพนธ์ ดั่งวิเศษ. (2560). รื้อสร้างมายาคติ “ความเป็นชาย” ในสังคมไทย – เราจะศึกษา “ความเป็นชาย” อย่างไร. Retrieved from <https://www.sac.or.th/conference/2017/blog-post/%E0%B9%80%E0%B8%A3%E0%B8%B2%E0%B8%88%E0%B8%B0%E0%B8%A8%E0%B8%B6%E0%B8%81%E0%B8%A9%E0%B8%B2-%E0%B8%84%E0%B8%A7%E0%B8%B2%E0%B8%A1%E0%B9%80%E0%B8%9B%E0%B9%87%E0%B8%99%E0%B8%8A%E0%B8%B2%E0%B8%A2/>
- นิธิ เอียวศรีวงศ์. (2545). ว่าด้วย "เพศ": ความคิด ตัวตน และอคติทางเพศ ผู้หญิง เกย์ เพศศึกษา และกามารมณ์. กรุงเทพฯ: มติชน.
- บงกชมาศ เอกเอี่ยม. (2532). เกย์ : กระบวนการพัฒนาและอ้างเอกลักษณ์รักร่วมเพศ.
- เปรมปรีดา ปราโมช ณ อยุธยา. (2546). การช่วงชิงอัตลักษณ์ "กะเทย" ในงานคาบาเรต์โชว์. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่,
- มนตรา พงษ์นิล. (2548). กะเทยในมหาวิทยาลัย: ความหลากหลายของอัตลักษณ์ทางเพศ.
- ยุทธนา นันทวิจิตรวิภา. (2547). ภาษาเกย์: การศึกษาวิเคราะห์. (ปริญญาโท กศ.ม. (ภาษาไทย)).
- สมฤดี สงวนแก้ว. (2546). กระบวนการพัฒนา และอ้างเอกลักษณ์ "กะเทย" ในสังคมมุสลิม. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
- สุนทรี เฉลิมแสนยากร. (2543). การแปรของเสียง (kh) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบทและอายุของผู้พูด. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,



จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย  
**CHULALONGKORN UNIVERSITY**



จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย  
**CHULALONGKORN UNIVERSITY**

## ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	พัทธนันท์ หาญชาญเวช
วัน เดือน ปี เกิด	24 มิถุนายน 2535
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
วุฒิการศึกษา	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา ภาษาจีนเพื่อธุรกิจ (เกียรตินิยมอันดับสอง) คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ในปีการศึกษา 2557 และได้เข้าศึกษาต่อในหลักสูตร อักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2559
ที่อยู่ปัจจุบัน	114/3-4 ซ.สุวรรณสวัสดิ์ ถ.พระราม4 แขวงทุ่งมหาเมฆ เขตสาทร กรุงเทพฯ
ผลงานตีพิมพ์	เสียงของผู้หญิงข้ามเพศ: การศึกษาความสัมพันธ์ของช่วงเวลาเริ่มเสียงก้อง ของพยัญชนะในภาษาไทยกับองค์ประกอบสร้างของตัวตนทางเพศ